STELIAN ȚURLEA

virtual-project.eu

vă plac blondele?

CRIME SCENE PRESS

• povestiri •

STELIAN ȚURLEA vă plac blondele? CRIME SCENE PRESS

Stelian Țurlea
Vă plac blondele?

STELIAN ȚURLEA 2017
CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Vă plac blondele? / Stelian Țurlea. – București; Crime Scene Press, 2017
ISBN 978-606-8959-01-6

821.135.1

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură; GEORGE ARION JR.
Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ
Bun de tipar: octombrie 2017
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul *Fundației Premiile Flacăra*

Faptele și personajele din paginile care urmează pot fi întâlnite numai pe tărâmul ficțiunii. Orice încercare de a le descoperi în realitate este riscantă și neavenită.

Stelian Țurlea

VA PLAC BLONDELE?

– povestiri aproape polițiste –

Stelian Țurlea (n. 1946) a urmat studii de filologie și filosofie la București, a fost gazetar („Lumea”, „Zig-Zag”, „Meridian”), după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Din 1996 a lucrat la ProTV ca director editorial, din 2000 este și editor senior al „Ziarului de duminică”.

Autor a peste douăzeci de romane, zece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume.

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociației Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru Literatură (2011).

La Crime Scene Press a publicat romanele *Crimă la Torino* (2014), *Ieși din viața mea* (2015), *Săptămâna nebună* (2016), *Ești pe cont propriu* (2017).

Cristinei

Spre casă cu Charlie

1

Puteam avea unsprezece ani când s-au întâmplat toate. Nu mai puțin, pentru că îl primisem pe Charlie când împlinisem zece ani, era un ghemotoc negricios, cu botic și șosete albe, tremura din toate mădularele. Crescuse între timp de o jumătate de metru și era iute cum nu mai văzusem vreo ființă. Toate lumea mă întreba de ce-l numisem Charlie, dar n-am spus nimănui că abia văzusem „Campionul” și mi se părea că aduce cu Chaplin la mutră și ochii jucăuși. Nu aveam nici mult peste doisprezece, pentru că exact atunci în blocul nostru s-a mutat o fată care sigur era Albă ca Zăpada și probabil m-am îndrăgostit prima oară, nu-mi păsa că-i plăcea mai mult de Charlie decât de mine, alergam ca nebunii de acasă spre parcul vecin.

La unsprezece ani primisem în dar o bicicletă. O botezasem Charlie. Mai nimeni nu-și botează bicicleta, darămite cu nume de câine! Care nu e nume de câine. Nu-mi păsa.

Multă vreme m-am uitat la bicicletă ca la o minune a lumii, n-aveam curajul să ies singur pe stradă, dădeam rotocoale nesigure în curtea dintre blocuri, abia învățasem să pedalez și mă făceam că n-aud hăhăielile găștii că sunt mai fricos ca o fată de nu ies să mă-ntrec cu ei pe bulevard. Nu prea înțelegeam, mai ales că toate fetele din gașcă erau de un curaj nebun. La ce naiba ai bicicleta, dacă nu bați orașul cu ea? mă tot întrebau.

Până într-o zi când mi-am luat inima în dinți.

Am ieșit să bat orașul.

Singur.

Locuiam într-un cartier nou, blocuri scunde și blocuri înalte, paralelipipede, cuburi, dreptunghiuri, rareori colțuri rotunde și arcuri de cerc, chiar că te lămureai cum e cu geometria. Printre figurile geometrice, vopsite toate în cenușiu – tomberoane și locuri de joacă pline de nisip, arbori care n-apucaseră să crească, cu crengile rupte de te miri cine, bănci scrijelite cu măscări,

câte o urmă de părculeț în care chiuiau plozii. N-avusesem niciodată dorința de a bate cartierul cu piciorul, nu-l simțeam al meu, nu-l cunoșteam, nu-mi plăcuse niciodată că mă mutasem dintr-un loc în care îmi aveam prietenii de când mă știam și cel nou mi se părea o hidoșenie, chiar dacă nu era cu nimic mai urât decât altele, nu mă interesau nici parcurile, știam doar drumul spre școală. În ziua când am ieșit cu bicicleta, am luat-o exact în direcția opusă.

Nu era nici țipenie în jur, era miezul zilei, o vipie care îți topea creierii, din asfalt ieșeau năluci de fierbințeală, nu adia fir de vânt, părea că toate viețuitoarele – hămăitoare, cântătoare și vorbitoare – se retrăseseră la umbră. Eram în culmea fericirii, nu se holba nimeni la mine, nu râdea nimeni de stângăcia mea. Nu mi-a fost greu să mă închipui regele asfaltului. Mă gândeam că ar fi bine să mă vadă un regizor și să facă un film adevărat cu regele asfaltului pedalând pe străzile unui oraș topit în arșiță, nimic nu i-ar fi adus mai repede un premiu.

Primele sute de metri am înaintat șerpuind încet pe lângă trotuar, ca urma lăsată de bou când își golește bășica. Îmi era atât de frică să nu cad, că mi se albiseră degetele de cât de strâns țineam ghidonul. Apoi nu m-am mai gândit că sunt lipsit de experiență și pe neașteptate parcă eram în șa de când lumea. Nu mă mai uitam disperat la un metru în fața mea, ci în lungul străzii. Coteam la stânga și la dreapta, iar la stânga și la dreapta, iar la dreapta și la stânga, străbăteam alei înguste și largi, iar alei înguste și largi, ieșeam în străzi cu mai multe benzi care se revărsau în bulevardul cunoscut, îl evitam, deși nici pe acesta nu prea treceau mașini, parcă se înțeleseseră cu toții să se ascundă de regele asfaltului.

Treceam din nou pe lângă blocuri paralelipipedice, pătrățoase, înalte și scunde, cenușii, cu băncuțe scrijelite în fața intrărilor, tomberoane, toboganuri și părculețe, tufe de arbuști și arbori cu coroane de umbră firave.

Schimbam ritmul, pedalam ca un câștigător de curse, toate îmi zburau prin fața ochilor și vântul vitezei îmi mângâia tâmplele, încetineam brusc și pluteam pe asfalt, îmbăindu-mă într-o moleșeală glorioasă. Înțelegeam treptat cât e de plăcut să fii stăpânul vitezei, stăpânul distanțelor, pe care le înghiți după plac, pe

îndelete sau hăpăit, stăpânul drumurilor. Îmi închipuiam ce simt alergătorii de curse care străbat orașe și munți și cât de copleșitoare poate fi senzația mersului pe bicicletă, în comparație cu fuga după o minge pe terenul de fotbal. Îmi aminteam cum îmi povestise bunicul, după ce-mi dăruise bicicleta, cât de mândru se întorsese el din război pe bicicletă și eu strâmbasem din nas, în toate filmele pe care le văzusem soldații reveneau de pe front cântând pe tancuri și în camioane pe care fluturau steaguri, bicicleta nu putea fi decât a săteanului neinstruit, o disprețuiam. Nu înțelesesem că era mândru că se întorcea în viață, fără beteșuguri.

Eram convins că aș putea descoperi lumea pe bicicletă.

Întotdeauna îmi dorisem să descopăr lumea.

În mai puțin de cinci minute nu mai aveam repere, dar mi-am dat seama târziu. Nu recunoșteam nimic din jur, toate semănau cu locurile din jurul blocului meu, dar erau altele, treceam dintr-o parte în alta, nu se schimba nimic, treceam iar dintr-o parte în alta, străzile erau asemănătoare, dar străine, blocurile identice, dar străine, nici țipenie, nimeni care să-mi spună unde mă aflu. M-am gândit că, dacă mă opresc, nălucile fierbinți ale asfaltului se năpustesc asupra mea și sunt pierdut. Am pedalat în continuare.

Treptat mi s-a făcut frică. Nu știam unde eram, nu știam unde îmi era casa. Am continuat să pedalez, încet, din ce în ce mai încet, de parcă aș fi obosit. Temător. Sigur mi se împăienjeniseră ochii, încă nu mi-era frică, dar simțeam că nu mai aveam mult până să înceapă inima să-mi tremure. Eram singur într-o lume neștiută. Abandonat. Mulți ani mai târziu, am aflat că băieți fără număr trecuseră prin singurătatea aceea, n-avea de ce să-mi fie rușine.

Dar în clipa aceea mi se pusese un nod în gât.

Nu trebuia să plâng.

Nu trebuia să abandonez.

Trebuia să ajunmg la capăt.

Și atunci l-am văzut în capătul străzii pe Charlie. Făcea salturi în întâmpinarea mea cu botinele lui albe. Brusc s-a oprit, a hămăit scurt, s-a întors pe loc și a luat-o la goană. Am pedalat după el, voinicește. Străzi la

dreapta și la stânga, alei înguste și largi, iar străzi la stânga și la dreapta.

M-am trezit în curtea dintre blocuri. Charlie se oprise pe coadă, cu limba roșie atârnându-i de un cot.

Pe o băncuță din fața blocului ședea Albă ca Zăpada, citind. A ridicat privirile din carte și mi-a făcut un semn cu mâna. Până atunci trecuse pe lângă mine ca pe lângă un bolovan.

În săptămâna următoare am participat la primul concurs de biciclete al cartierului. I-am întrecut pe toți. Eram regele asfaltului.

2

În anul următor a dispărut Charlie, n-aș fi în stare să spun când anume. Îmi venea greu să cred că se rătăcise în cartier sau în oricare alt cartier, ar fi venit fără doar și poate acasă până la urmă. Nu acceptam că-l lovise vreo mașină ori îl luaseră hingherii. Eram convins că pur și simplu îl furase cineva, prea era frumos. L-am căutat peste tot, pe toate străzile, aleile, fundăturile în care merseserăm împreună, prin toate scuarurile și parcurile, ajunsesem la Dâmbovița și urmasem o vreme cursul apei, până m-am rătăcit în mahalale, mai să pierd drumul înapoi spre casă. Nu l-am aflat pe Charlie nicăieri. Am întrebat pe toată lumea pe care o cunoșteam și pe toată lumea pe care n-o cunoșteam, dar îmi ieșea în cale. Pe urmă n-am mai avut pe cine întreba. Poliția ridica din umeri. Mi se spusese să tipăresc câteva anunțuri, eventual cu o fotografie, să le lipesc pe stâlpi, pe pomi și pe ziduri. Le-am scris cu carioca, n-aveam bani de tipărituri, fără fotografie și am lipit vreo zece. Aproape de fiecare dată când mă străduiam să prind scociul la toate capetele, în spatele meu se strângea o mână de puști ca să caște gura și să se minuneze ce scris frumos aveam. Degeaba.

N-am vrut să-l înlocuiesc pe Charlie cu niciun alt animal.

Colegii care aveau câine mă compătimeau, cei care n-aveau își dădeau coate, neînțelegând de ce-mi stătea gândul doar la Charlie. Adelina începuse să-mi trimită bilețele cu fel și fel de prostii pe care le semna *Charlie.* Nu i-am spus niciodată să înceteze, de parcă m-aș fi

temut c-o s-o întărât să nu se mai oprească. Oricum, abia dacă schimbam două vorbe cu ea. Dar ea nu se oprea, o dată pe săptămână sau la două săptămâni primeam câte un bilețel, câteva cuvinte, știam că-i de la ea, îi știam scrisul ca pe-al meu, toți din clasă ne recunoșteam scrisul.

Adelina era aproape mai înaltă decât mine, deși de-o vârstă, slăbănoagă, cu părul ca nisipul, lung și drept, retezat egal la capete, ca al pajilor din vechime, cu dinți mari și ieșiți în afară, probabil urâtă, oricum mie nu-mi plăcea defel, îmbrăcată mereu în rochii atât de scurte că nu era nevoie să se aplece prea mult ca să i se vadă chiloțeii, motiv de hlizeală din partea băieților care credeau că o pot aborda ușor și pe care-i bătea măr la cele mai străvezii aluzii sexuale. Avea o forță de neînchipuit în pumnii și brațele ca niște găteje.

Venise de curând în clasa noastră, din alt oraș, o primiserăm cu brațele deschise, dar era atât de ciudată, că nu știu dacă reușise să-și facă vreun prieten. Se zvonea că părinții ei nu erau părinții ei, ci niște rude și apoi că și rudele astea o cam lăsau în voia sorții și aveau să plece curând înapoi în orașul de unde veniseră, nu-nțelegeam nimic și nici nu ne băteam capul să pricepem. Se zvonea că fusese într-un sanatoriu, nimeni nu știa de ce, nimeni nu îndrăznea s-o întrebe. Se mai zvonea că ar fi avut un jurnal în care nota tot ce făceam, unii ziceau că avea să-l publice, deși ne îndoiam cu toții că prostiile noastre ar fi stârnit cuiva interesul. Râdea din te miri ce, avea o privire fixă care ne făcea să ne întrebăm dacă nu greșiserăm cu ceva și o memorie cum nu mai întâlnise niciunul dintre noi: aproape că nu trebuia să învețe, reținea totul din clasă ori dintr-o citire, ne complexa pentru că-i rămânea o groază de timp în care eram convinși că ne urmărește. Ne intrase în cap că ne urmărește pentru că primise un aparat cu care fotografia totul în jur, ne întrebam ce face cu atâtea poze, unde le ține. Pe scurt, era cam ciudată și n-aveam de gând să aflu mai multe plimbându-mă cu ea de mână prin parc.

Dar nu se lăsa. La un moment dat am răsuflat ușurat. Locuise în bloc cu mine, la altă scară, dar se mutase, nimeni nu știa unde, exact când învățasem să merg pe bicicletă și câștigasem concursul.

Țin minte asta pentru că mă duceam agale spre casă după festivitatea de premiere, mândru și pedalând leneș, cu Charlie țopăind pe lângă mine și în fața blocului mă aștepta Albă ca Zăpada, cu o bicicletă identică, hotărâsem în sfârșit să mergem în parc împreună și-mi bubuia inima de emoție. Atunci m-a strigat din urmă Adelina, apăruse de niciunde, a alergat să mă prindă și mi-a agățat de gât un fel de coroniță din flori de iasomie, era început de vară. M-am oprit lângă trotuar, fără să descalec, o auzeam spunându-mi printre gâfâieli că n-apucase să ajungă la timp, că ea făcuse coronița din crenguțe din pomul ei, special pentru mine, și mă tot întreba:

— Îți place? Îți place?

Mi se părea o prostie, mă simțeam caraghios cu coronița aia atârnată de gât, și Albă ca Zăpada uitându-se uimită la mine, mi-am scos coronița, am atârnat-o de ghidon și Adelina a protestat:

— Dar eu am făcut-o! de parcă n-aș fi înțeles de prima oară.

Și atunci am luat-o și am atârnat-o de gâtul lui Charlie, care a zbughit-o de îndată fericit spre casă, ușile blocului erau larg deschise și sigur s-a repezit în sus pe scări, spre etajul nostru, cum făcea de fiecare dată. Degeaba l-aș fi chemat înapoi.

— Dar eu am făcut-o! a izbucnit ea. Pentru tine!

— Am înțeles, pentru mine, am zis.

— Ea n-a fost în stare! a mai strigat.

Pe neașteptate a început să plângă, ochii îi aruncau săgeți și, înainte să apuc să spun ceva, s-a întors pe călcâie și a luat-o la fugă, urlând. Mă simțeam ca dracu'. Sigur că nu m-am mai plimbat în parc cu Albă ca Zăpada. Se uitase scurt și cu milă la mine și-mi spusese cu răutate să mă plimb cu coronița.

Cam tot atunci au început să sosească bilețelele, nu sunt sigur dacă nu cumva puțin mai înainte. Eram invitat ba la ceai, ba la plimbare, ba la film, sau bibliotecă, nici nu mai știu unde, era în toate câte o invitație scurtă, spunea că mă așteaptă la ora cutare. Nu m-am dus niciodată și nici n-am răspuns vreunui bilet. De fapt, nu știu dacă am schimbat cu ea zece vorbe în tot timpul acela.

— Te cam place, îmi spusese cel mai bun prieten și coleg de bancă, el prelua bilețelele ca să ajungă la mine,

dar nici el n-ar fi știut să explice ce însemnau ele și ce s-ar fi cuvenit să fac. Ridicam din umeri.

Iar ea niciodată n-a făcut măcar vreo aluzie că mă așteptase în zadar sau că nu fusesem în cutare loc, că sunt nepoliticos, urâcios, mitocan nu mi-a aruncat toate vorbele care se spun în cazuri dintr-astea și pe care le tot auzeam în jurul meu după întâlniri eșuate între puști, o vreme chiar mă uitam cât puteam de atent la ea să văd dacă nu se trădează prin ceva, dar parcă fusese antrenată de cei mai abili spioni să nu se dea de gol prin nimic. Începusem să mă gândesc că-mi fabulează mintea. Și pe urmă m-am obișnuit, mi se părea un joc aiurea pe care n-avea rost să-l bag în seamă, aruncam bilețelele și gata.

A continuat povestea asta cât am urmat liceul. Apoi am plecat la o școală de poliție și n-am mai știut nimic de cea mai mare parte a colegilor. N-am mai primit nici bilețele.

La școala de poliție mă duceam cu Charlie, bicicleta.

3

Mă făcusem polițist.

Mi-ar fi plăcut să prind hoți și tâlhari din prima clipă, dar aveam multe de învățat, așa că eram parte din echipe care anchetau fel și fel de daraveri mai mult din birou. În toate meseriile e la fel până răzbați.

Și într-o zi am primit un telefon de la un coleg.

— O cunoști pe una Adelina? m-a întrebat.

M-am gândit. N-o cunoșteam.

— Adelina și mai cum? am întrebat.

Mi-a răspuns, dar nici numele întreg nu-mi spunea nimic.

— Mai gândește-te. Eu zic să vii până aici, mai spuse colegul și-mi dădu o adresă la mama naibii, într-un cartier în care nu mai călcasem vreodată, atât de departe că aș fi ajuns a doua zi dacă încălecam pe Charlie, așa că am luat o mașină, semnând niște hârtii c-o aduc înapoi în aceeași zi.

Pe drum mi s-a aprins un beculeț, dar nu vedeam vreo legătură cu Adelina care-mi trimitea bilețele cu zece ani în urmă. Adică în alt secol, în altă eră. Nici măcar nu întrebasem de ce ar fi trebuit s-o cunosc.

Când am ajuns la adresa din cartierul îndepărtat, din fața blocului tocmai pleca o ambulanță SMURD, însoțită de un echipaj de poliție. Mai rămăsese însă o mașină de poliție, așa că am urcat la etajul unde mă chemase colegul. Ședea pe o canapea delabrată și nota ceva într-un carnet, ca și cum n-ar fi vrut să uite.

Înainte să-l întreb ceva, am rămas mut, am deschis gura de câteva ori, dar n-am reușit să scot vreun sunet, cu privirile pironite pe pereți. Pe aceștia, de jur împrejur, pe mai multe rânduri, erau numai fotografii cu mine. Zeci, poate sute. Mari și mici. Neînrămate, prinse cu piuneze sau cu scoci. Eu la diferite vârste din școală, dar și de mai târziu, la absolvirea școlii de poliție, în uniformă, cu colegi pe stradă. Nu era nicio îndoială că eram eu. Nu era nicio îndoială că mi le făcuse cineva fără să știu, de parcă m-ar fi urmărit, de parcă ar fi fost obsedat de mine.

— Ce-i cu astea? am reușit să întreb în cele din urmă.

— Tu să-mi spui. Trebuia să te chem să vezi.

— Cine locuiește aici?

— Adelina de care-ți spuneam. Adică a locuit.

— Și care-i treaba cu Adelina asta?

— Pe mine mă-ntrebi? S-a sinucis. Au chemat SMURD-ul, dar n-au mai avut ce să-i facă. A-nghițit un tub de barbiturice. Au găsit-o vecinii, după ce au spart ușa. Urla câinele de-o zi.

— Câinele?

— E un câine în încăperea ailaltă. I-am dat ceva să mănânce și l-am închis acolo ca să putem lacra în liniște. Până vine o asociație d-aia cu animalele ca să-l ia.

Tot nu-nțelegeam. Ce treabă aveam cu toate astea?

— Cum arată Adelina asta? am întrebat.

A stat pe gânduri o vreme. N-o văzuse bine, poate și evitase să se uite, lăsându-i pe paramedici să-și facă treaba. Și eu aș fi procedat la fel, mă deprimă să mă uit la morți. Ceva tot văzuse.

— Cred că e o femeie slăbănoagă, uscată de-a dreptul. O lungană deșirată. Cu părul ca nisipul. Nu știu să spun altceva. Vecinii zic că era tânără, nu mi-am dat seama, mai ziceau că era retrasă și cam ciudățică.

— Adică?

— Parcă știu! Mai spun că de când locuia aici, și sunt ani buni, n-a venit nimeni la ea. Parcă n-ar fi avut pe

nimeni.

Mi-a stat pe limbă să-l mai întreb ceva, dar începuseră să ne deranjeze scheunatul din camera alăturată și râcâitul insistent în ușa închisă. Nu încetaseră de când intrasem în casă, dar deveneau tot mai intense.

— De ce nu dai drumul câinelui, dacă tot au luat-o?

— O să-i dau, a spus.

N-a apucat să deschidă bine ușa că mai să-l dărâme o namilă de câine negru, cu labe albe, care a sărit direct la pieptul meu. Nu mârâia, părea fericit. N-am apucat să mă feresc, m-a trântit în fotoliu și-a început să mă lingă. Înlemnisem. Nu mă uitase, deși trecuseră zece ani. Era Charlie. Îmbătrânise, își pierduse agilitatea, îi atârnau pieile, ochii îi deveniseră apoși, părea nespălat și bolnav, dar era Charlie! Nu crezusem să-l mai văd vreodată. Mi-au dat lacrimile.

— Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă? întrebă colegul meu, după ce-i trecu sperietura.

— E câinele meu. L-am pierdut acum zece ani.

— L-ai pierdut? Nu-nțeleg.

— Nu mai știu. L-am pierdut, mi-a fost furat…

N-a zis nimic o vreme, privindu-ne. Se credea probabil într-o poveste, fără să știe că era chiar într-o poveste.

— Și Adelina asta?

— Mi-a fost colegă de liceu…

— Vrei să-mi spui că n-ai mai văzut-o de atunci?

— Da.

— Și habar n-aveai că stă prin părțile astea?

— Nici măcar nu mai știam de existența ei.

— Și a păstrat toate fotografiile astea, de ce? Sunt și de anul ăsta. Și zici că n-ai văzut-o…

Am ridicat din umeri. Nota ceva în carnetul lui. Știam că va trebui să merg cu el, să povestesc la secția lui de poliție tot ce-mi aminteam. Eram dornic s-o fac. Poate-mi explica și mie cineva cum de ajunseseră atâtea fotografii cu mine să umple pereții, cum de Charlie nu se întorsese în atâția ani.

— Pot să iau pozele astea cu mine de pe pereți? am întrebat.

— Poți. N-au nicio treabă cu cazul. Doar dacă n-o să vrea vreo rudă să le păstreze. Mă-ntreb însă ce-or să facă oamenii ăia fantome cu pozele cu tine…

— Și câinele…
— Ce-i cu el?
— Spune-le celor de la asociație să nu mai vină.
— De ce?
— E câinele meu. Îl iau acasă.

Furie

Am citit că înainte să mori îți trece prin fața ochilor toată viața trăită și aproape că asta mi se întâmplă, deși gândul îmi este numai la Silviu, de care abia m-am despărțit cu mare scandal și aș fi vrut să moară pentru tot ce mi-a făcut. Nu e nici măcar o șansă la un milion să moară. Nu-i trece prin cap să se sinucidă, n-are nicio boală, e sănătos tun, voinic, arogant și nemernic, iar toți nemernicii din lumea asta trăiesc o veșnicie. În orice caz mai mult decât trăiești tu.

Dar îmi trecuse de mult prin minte să mă pregătesc asiduu să mor eu și, mai înainte, să fac tot ce-mi stă în puteri să-l incriminez pe el, ca după aceea să-l caute poliția, să-i pună cătușele, să-l aresteze, să-l arunce în beci, să-l interogheze îndelung, să-l bată gospodărește pentru că refuză să recunoască, să-i facă zob aroganța, să-i arate probele incriminatorii, să-l ducă în fața judecătorului, să-l condamne și să-l arunce în pușcărie. Până aici mergea visul meu, mă bucuram pentru fiecare părticică din el, mai departe, ce i se întâmpla la pușcărie, că-i spărgeau ori nu fundul pederaștii era treaba lui, nu mai voiam să știu. Oricum, eu aș fi fost de mult pe lumea ailaltă.

În clipa asta mi-l amintesc cum era cu puține momente mai înainte, cu fălcile căzute, privirile roșii de furie, părul negru, lung și slinos, gras și dizgrațios în blugii rupți la genunchi, care crapă pe pulpele lui, tricoul mulat și transpirat cu decolteu larg ca să sară în ochii oricui lănțugul gros de aur împletit care, își zicea el, e însemnul puterii sale în cartier. Nu înțeleg cât de rătăcită am fost să văd vreodată în el iubirea vieții mele. Mă urăsc că am trăit cu el câteva luni.

Îi cerusem să ne despărțim ca doi oameni care nu se mai plac, dar refuzase categoric. Îmi spunea că sunt iubirea vieții lui, nimeni nu-l excită mai mult, nimeni nu-l satisface mai mult, nimeni nu i-o suge mai bine. Totul se reducea la sex. M-am săturat! strigam. Eu nu, spunea. Ți-ai găsit altul. N-am găsit pe nimeni. Vrei să ți-o tragi cu altul. Nu vreau nimic. Dacă o faci, vă spintec pe

amândoi. Îmi spunea că n-o să se despartă de mine decât dacă mor. Sau dacă moare el. Atunci mori! strigam. Îmi râdea în nas. Furia și vorbele mele îl excitau atât de mult că-mi sfâșia rochia, îmi smulgea pantalonii, mă pătrundea cu brutalitate, mă poseda violent, de mai multe ori la rând, era inepuizabil. Am învățat să nu mai gem, să nu-l excit. Am învățat să nu-l mai înfurii, să nu-l excit. Schimbarea era minimă.

Am început să mă satur și să mă împotrivesc. Îl excita și mai tare. Dar nu mă puteam stăpâni să nu mă împotrivesc, să-l lovesc, să-l zgârii, să-l mușc. Era plin de sânge, eu la fel, pentru că mă lovea cu brutalitate, eram plină de vânătăi și de răni, mi-era jenă să ies pe stradă, dar nu mă-nvățam minte.

Vine la mine acasă la câteva zile. Când vrea. Are cheie. Am schimbat broasca. Am pus yale. Degeaba. Nu știu cum intră, probabil cu talentele lui de spărgător. Am dublat yala. A spart ușa. După ce intra, era cuprins de furie și urma calvarul. N-avea rost să mai schimb broaștele, poate nu-l mai apucau furiile. Mai ales că-mi venise ideea să acționez înțelept, să-l prind în capcană și să-l trimit la pârnaie. Chiar dacă e să mor. Atât de mult am ajuns să-l urăsc, că sunt gata să mor, numai să-l trimit la pârnaie. Prietenele îmi spun să mă adresez unui psiholog sau poliției. Sau și poliției. Am făcut-o și a fost în zadar. N-are rost să mă mai duc o dată să mă plâng de el. Când l-au chemat să-l întrebe ce și cum, s-a purtat ca un mielușel, a mințit la greu, ieșeam eu de nebună și, sosit la mine, m-a bătut cum n-o mai făcuse de mult. Îi dăduseră interdicție să se apropie de mine, dar puțin îi păsa. Dacă mă mai plâng o dată de el, or să-mi râdă în nas, sunt bărbați, îl cred pe el, femeia e mereu cea care provoacă. Trebuie să rezolv totul singură.

Nu demult a avut loc o nouă ceartă între noi. Greșesc spunând ceartă. Se întâmplă tuturor să se certe, de când lumea, dar oamenii normali își aruncă unul altuia vorbe cât mai grele, poate se și păruiesc, dar pe urmă cad la pace, toate reintră în normal. De când e lumea s-a întâmplat așa. Cu noi e altfel. De parcă unul dintre noi trebuie să moară. Sau amândoi. Fără milă.

Cearta noastră e război. Războiul lasă victime.

Nu trebuie să fiu singura victimă.

N-o să fiu, dacă îmi duc perfect planul la îndeplinire.

Mai adineauri, când a apărut la mine, am fost blândă și prietenoasă, am un moment de bunătate și nebunie în care cred că mă pot înțelege cu el. Nu sunt sigură dacă și el crede. S-ar putea să simuleze, e maestru în trișerii, viclean la culme. Te înțeleg perfect, spune. Ce înțelegi? Că vrei să ți-o trag din nou. Aiurea, te gândești doar la sex, eu mă gândesc la trecut. Sunt dispus să ignor trecutul, spune. Tu, să-l ignori? Eu trebuie să-l ignor și să mă-ndur de tine. Iar devii cățea, iar îți rup oasele. Nu cred, ai spus întotdeauna că ești un domn și că nu-ți pierzi controlul. Nu-mi pierd controlul. Atunci n-o să-mi faci rău. Niciodată nu ți-am făcut rău. Nici când mi-ai rupt brațul și m-ai umplut de vânătăi? N-am vrut să te pocnesc așa de tare, m-ai provocat. Și ți-a trecut. Vrei să spui că sunt vinovată. Întotdeauna o femeie e vinovată, pentru că provoacă. Te-am provocat? Da, mă stârnești mereu să mă dau la tine.

Când mă pocnește prima oară, înțeleg că a sosit momentul să-mi pun planul în aplicare. Că asta e șansa mea. Singura. Că-l văd pentru ultima oară. M-a lovit atât de tare că-mi arde obrazul. Nu-l mai suport. Îl scuip. Cum îndrăznești? spune și mă pocnește din nou. Îl lovesc și eu, dar n-am puterea lui, râde rău, mă prinde în brațe cu o singură mână, cu cealaltă mă izbește de perete. Cad și se prăvălește peste mine. Îl zgârii, știu că trebuie să-l zgârii. Planul meu a început să funcționeze, știu că trebuie să-l zgârii, să-mi rămână sub unghii pielea și sângele lui. Când voi fi murit, poate am noroc să se uite la mine un medic priceput, să analizeze cu atenție și să întocmească un raport în care să ceară să se afle ale cui sunt sângele și fărâmele de piele de sub unghiile mele.

Nu știe ce-mi trece prin cap. N-are cum. I se pare doar că lucrurile se repetă, eu mă împotrivesc ca să-l stârnesc, lui îi place, o să mă posede curând. Mă zbat, încerc să ies de sub el, mă lovește, mă umple iar de vânătăi. E bine. Să am cât mai multe urme e bine. Îl mușc de o ureche și de obraz, până-i dă sângele. Urlă. Mă lovește atât de rău că mi se taie respirația. Sigur mi-a fisurat vreo coastă. Ce importanță mai are? Sunt stupidă. Știu că am să mor, doar ăsta e planul. Mă vor găsi bătută, cu coastele rupte, cu fărâme din pielea lui sub unghii,

violată, nu se vor gândi decât că m-am zbătut să scap cu viață. Se vor cutremura de câte mi-a făcut și vor dori să dea peste el.

Sper.

Se vor întreba de ce toate astea. Sigur m-a violat, se vor gândi. Trebuie să facă și asta, să fie tacâmul complet, o va face, chiar dacă-l doare cumplit obrazul mușcat. Nu se poate abține. E deja foarte excitat. Vrea să se răzbune, dorința asta îi sporește dorința să mă violeze. Îmi rupe rochia. Mă împotrivesc cu greu, abia respir. Îl trag de păr, rămân cu fire din părul lui între degete, urlă din nou și mă izbește cu capul de parchet, aproape că leșin, simt cum intră în mine, îi prind umerii cu brațele, crede că-l îmbrățișez de plăcere, îl zgârii, îi las urme, trebuie să fie cât mai multe urme pe umerii lui și pe spate, mormăie, strigă, nu mă interesează ce spune, nu vreau să-l aud, în capul meu nu e decât planul, planul, planul, se zbate în mine, termină, se rostogolește pe-o parte.

Cățea! spune, printre gâfâituri.

Pe urmă se ridică, își trage blugii hărtăniți pe pulpe, iese din cameră, fără să mă privească. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie cum mă simt.

Mă întorc, mai spune. Să m-aștepți.

Îl urăsc. Ura mea n-are margini. Dar trebuie să fiu calmă. Altfel nu-mi iese planul.

Privesc harababura din jur, un scaun răsturnat, perne pe jos, sânge. E bine. Las totul cum este.

Mă uit în oglindă. Văd o femeie cu obrazul umflat, mânjit de sânge, cu buzele sparte, ochii însângerați, rochia sfâșiată. Sigur pe pulpe a început să-mi curgă spermă.

Am în mână smocul de păr slinos smuls din coama lui. Păstrez între degete câteva fire, restul le las să cadă pe jos. Deschid larg fereastra. Stau la etajul șapte. Jos e doar asfalt.

Îmi caut telefonul și sun la 112.

Mă violează, șoptesc. Urlu. Dau gâfâind adresa, aproape incompletă. Închid. Or să se descurce.

Sper să-mi preia mesajul un tip inteligent. Sper să înțeleagă și să trimită urgent un echipaj.

Mă sună înapoi. Nu răspund.

Zdrobesc telefonul de parchet. Să reiasă c-a făcut-o el, Silviu, pe care polițiștii încă nu știu cum îl cheamă.

Dar care și-a lăsat urme în jurul meu ca la balamuc.

Drumul e fără oprire.

Urc pe pervaz. Mi-e frică. Mă arunc. Sigur mă voi zdrobi de asfalt. Sigur vor găsi sângele lui, părul lui, sperma lui, urmele lui.

De data asta îl vor prinde.

Frâna de mână

Explozia mașinii care a luat foc în râpă a cutremurat toată valea. Femeia care servea la barul bodegii de la marginea drumului a ieșit înspăimântată să vadă ce se întâmplă. S-au bulucit în urma ei, împleticindu-se ușor, cei doi mușterii care trăncăniseră până atunci cu berile în față. Pe buza râpei ședea tânăra care ieșise mai devreme val-vârtej din bodegă, cu lacrimile curgându-i șiroaie și urlând din toți rărunchii. Tot spre mașina în flăcări, stând ciucit, se mai uita curios un puști trimis nimeni nu știa de cine cu caprele la păscut. Acestea se răspândiseră în toată râpa, rupând vlăstarii verzi.

Femeia care servea la barul bodegii a sunat la 112. Se bâlbâia, nu prea știa ce să spună, doar că fusese o explozie cumplită. Habar n-avea dacă e vreun rănit, a mai zis, când i s-au pus întrebări de la capătul celălalt al firului. Simțea că vorbește cu o autoritate și o apucase tremurul, în viața ei nu vorbise cu o autoritate, nici măcar cu primarul când trecea înainte de alegeri să se facă cunoscut, cei care-l însoțeau cereau țuica, nu el. Când și-a amintit, de emoție a închis telefonul, chiar dacă de la capătul celălalt al firului încă i se mai punea întrebări.

După vreo jumătate de oră a sosit un echipaj de poliție. Nicio ambulanță, femeia de la barul bodegii nu spusese nimic despre răniți sau victime.

Polițiștii au găsit-o pe marginea prăpastiei pe tânăra în blugi, cu pălăriuță fistichie pe cap, care hohotea întruna și spunea „copilașul meu, copilașul meu”. Era în stare de șoc, nu reușea să-și îngaime numele, nici să spună ce căuta acolo și ce se întâmplase. Polițiștii au bănuit că era posesoarea mașinii care ardea în prăpastie. Femeia de la bar le-a confirmat că intrase în bodegă și întrebase de o toaletă, în care s-a închis imediat. Nu putea spune cât a stat acolo, dar nu credea să fi stat mult, cât îi trebuie unei femei să se ușureze?

Deși sărea în ochi că asta făcuse, polițiștii au întrebat-o pe tânără dacă ea oprise într-adevăr la bar. N-

au primit drept răspuns decât aceeași lamentare despre copilaș. Unul dintre polițiști a zâmbit strâmb:

— Își plânge mașina.

Erau convinși că, în graba ei de a ajunge la toaletă, tânăra nu-și asigurase bine mașina, care o luase la vale și se prăvălise în prăpastie. Pentru ei devenea doar o treabă de rutină.

Au chemat pompierii.

La vreo oră după ce au apărut, au stins incendiul. Le-a fost foarte greu să coboare râpa. După alte două sau trei ore, au ridicat mașina arsă pe marginea drumului. Au descoperit cu groază pe bancheta din spate un trup mic și calcinat. Nu mai era vorba de un simplu accident.

Tânăra continua să-și plângă copilașul. Nu s-a împotrivit arestării, era ca o drogată. N-a fost în stare să spună ce se întâmplase mai multe zile la rând. Au aflat cum o cheamă doar din actele din geantă, ea îi privea cu ochii goi când era întrebată. Primele vorbe deslușite au fost:

— Mi-am ucis copilul!

Expertiza a lămurit că automobilul nu fusese asigurat, pornise la vale și se prăbușise în prăpastie. Tânăra nu-și amintea nimic. A fost de acord cu concluziile experților. Dacă ei spuneau că părăsise mașina fără s-o bage măcar în viteză, grăbită să găsească o toaletă, fără doar și poate așa făcuse. Nu-i putea contrazice. Femeia care servea la bar confirmă graba tinerei. Cei doi obișnuiți ai crâșmei au spus și ei, tot cu limbile împleticite, că maeștrii experți aveau întru totul dreptate. Așa văzuseră și ei. De fapt, niciunul nu-și amintea nimic, nici explozia, nici că ieșiseră să privească tâmp cum arde mașina, nici că fusese de față vreo tânără. După aceea se întorseseră spre femeia de la bar:

— Nu ne mai aduci și nouă niște beri să ne stingem focul?

Au râs în hohote de gluma reușită.

Nu mai țineau minte nimic.

Pe puștiul care păzea caprele nu l-a întrebat nimeni nimic. Polițiștii sosiți primii la fața locului nici nu-l trecuseră în raport, după ce aflaseră părerea lumii că-i cam tembel și nu scoți mare lucru de la el. Raportul a fost și el scris mai târziu, după ce se întorseseră la sediu, mâncaseră și se uitaseră la un meci, se făcuse aproape

seară, dar erau siguri că nu-i grăbea nimeni și nici nu aveau mare lucru de spus. Rutină.

Procesul a durat foarte puțin. Procurorul a enunțat cu vehemență faptele: inculpata se face vinovată de neglijență și de crimă. A oprit automobilul în pantă pentru nevoi personale, în fața bodegii de la marginea dinspre munte a satului Moeciu. Nu l-a asigurat cum trebuie. A desenat o schemă clară a felului în care se desfășuraseră lucrurile. Pe bancheta din spate dormea fetița ei. Un copil de un an și jumătate a ars de viu din neglijența mamei. Era nevoie de o pedeapsă aspră și exemplară.

Denisa Vulpe a recunoscut că era vinovată. N-a cerut clemență, i-a interzis avocatului angajat de soțul ei s-o apere și să vorbească de circumstanțe atenuante. Cei prezenți în sală, majoritatea veniți pentru un proces complicat de delapidare care urma, au fost convinși că tânăra voia să se sfârșească totul mai repede și să ajungă la închisoare. Chiar și judecătoarei i se părea că tânăra cere pedeapsa maximă și a fost tentată s-o pronunțe. I-a pus câteva întrebări la care a primit răspunsuri monosilabice. N-avea rost să-i mai prelungească agonia. A pus capăt procesului dând o sentință de cinci ani. Putea mai mult.

După câteva ore, Denisa Vulpe era dusă la închisoarea de femei de la Târgșor. La plecare spre închisoare, două reporterițe cu camere de luat vederi pe care era inscripționat *Acasă TV* insistau cu întrebări despre cum se simte fără fetița ei, dacă a premeditat totul, dacă are de gând să facă recurs. Denisa Vulpe n-a scos o vorbă.

Adrian Vulpe nu s-a împăcat nicio clipă cu vinovăția soției sale. Lucrurile păreau foarte clare și i se spusese că atâția martori relataseră aceleași fapte, iar Denisa își recunoscuse vina, dar el era convins că fusese o eroare. Accidentul nu se întâmplase cum îl descriau martorii, chiar dacă depozițiile lor păreau trase la indigo. Habar n-aveau ce spun. Erau niște oameni simpli, tot respectul pentru viețile lor, dar trăiseră până atunci în văgăuna lor de munte fără să aibă de-a face cu poliția, cu televiziunile, cu ziariștii, iar când aceștia au năvălit peste ei s-au simțit năuciți și au spus ce le-a venit la gură. Sau ce li s-a sugerat să spună. Accidentul trebuia să aibă o

altă explicație. Polițistul se va fi gândit că lucrurile se petrecuseră într-un anume fel, iar ceilalți, ca niște martori cumsecade, nu-l puteau contrazice, doar polițistul avea experiență. Însă Adrian Vulpe o învățase atât de bine pe soția sa să conducă, încât era convins că n-ar fi făcut nicio greșeală, chiar și adormită. Nu putea să uite să tragă frâna de mână, așa cum nu putea să uite să respire!

A luat toate mărturiile la puricat. În fapt, în acea dimineață, femeia de la bar, pe care o chema Alexandrina Pușcariu, pierdea vremea urmărind serialul ei preferat, „Tânăr și neliniștit”, probabil episodul patru mii și ceva. Nu observase mașina oprită în fața bodegii. Prin urmare, nu știa cum o lăsase șoferița. Asta în cazul în care ar fi știut ce-i aceea o frână de mână. Când Denisa a intrat val-vârtej căutând o toaletă, i-a arătat cu mâna la dreapta, n-a privit-o. Denisa nu era decât încă un turist dintre puținii care opresc la bodegă doar ca să caute o toaletă și nu se gândesc să cumpere după aceea nici măcar un pachet de biscuiți sau de țigări, să-și facă și ea vânzare. Îi detesta pe toți. Dar patronul bodegii, unchiul ei, o obligase să-i primească pe toți care căutau buda, să fim ospitalieri, spunea, așa or să vină și altădată și-or să bea și să mănânce atunci. Alexandrina nu-și amintea să fi văzut pe vreunul revenind, recunoștea însă că e posibil să fi fost, ea nu prea avea ținere de minte și dacă niciunul nu se arăta fericit de revederea cu ea, însemna că era ca și cum ar fi venit prima oară. Ca să nu mai spună că și pe aceștia îi număra pe degete într-o săptămână, drumul din fața bodegii nu ducea nicăieri, satul era în urmă, iar el, drumul, fusese asfaltat de vreo jumătate de veac ca să aducă lumea pentru priveliștea care îți tăia respirația. Atât. Câți mai cad azi pe gânduri când văd un peisaj care te lasă fără suflare, cu prăpăstii, păduri și, pe versantul opus, stânci golașe pe care strălucește zăpada până la sfârșit de iunie? Dacă n-ar fi fost bărbații satului care veneau cam toată ziua să bea, fericiți că femeilor lor le era lene să urce drumul până acolo ca să-i strângă acasă, bodega ar fi dat faliment. Așa însă nu surprindea pe nimeni numărul mic al turiștilor care veneau, priveau și apoi nu mai aveau unde să se ducă.

Când a început tămbălăul, Alexandrina Pușcariu s-a întrerupt din urmărirea serialului, oricum mai erau doar vreo cinci minute din episodul respectiv. Se speriase de

explozie, dar și mai mult ardea de curiozitate să vadă ce s-a întâmplat. Avea ce să povestească la întoarcerea în sat, ba chiar era convinsă că va avea ce povesti zile în șir. Abia atunci a văzut-o pe Denisa, cu pălăriuța ei fistichie, n-o observase când intrase la toaletă și nici când ieșise din bodegă. S-a mirat cât e de tânără. I se părea și frumoasă. S-a gândit că în viața ei n-o să ajungă să arate ca ea, nu doar pentru că hainele îi veneau turnate. Avea însă un aer care i-a făcut-o pe loc antipatică. Orășencele astea pline de bani și fără doar și poate și de ifose!

Părea o copilă pe lângă ea. Dar elegantă. Lăsase în urma ei, la trecerea prin bodegă, o boare de iasomie, Alexandrina abia atunci își dădu seama că parfumul o intrigase din prima clipă. Era abia trecut de zece dimineața, soarele începea să ardă pe cer și fătuca asta care intrase în prăvălia ei pentru că făcea pe ea mirosea ca o floare. Ea n-avea să miroasă niciodată ca o floare. Și se parfuma doar când mergea să danseze la cămin, trecuse cam mult de când se dusese ultima oară. Ar fi vrut, dar căminul se închisese, devenise depozit și ultima oară când dansase fusese la nunta unui verișor, trecuseră vreo doi ani de atunci. Nici nunți nu se mai făceau, toți erau însurați sau în așteptare veșnică, cum era ea.

Și pe deasupra fătuca mai conducea și o mașină. Femeile care conduc mașini sunt periculoase, decretase ea cu ani în urmă, nu vor să depindă de nimeni, nu se supun vorbei bărbatului și răstoarnă legile așa cum le știa ea. Sunt în stare de orice. E bine să te ferești de ele. Ea nu s-a ferit la timp și una dintr-astea i-a furat pe vremuri iubitul, care era atât de prost încât n-a rezistat să nu se dea cu mașina. S-a dat și tot a rămas cu buza umflată, muierușca l-a abandonat cât ai zice pește. Dar a rămas și ea cu buza umflată.

Denisa, pe care nu știa c-o cheamă Denisa, era tânără, frumoasă, dar trebuia să te ferești de ea. Și pe deasupra mai începuse și să bocească din senin strigând „Copilașul meu!”. Alexandrinei i se părea aiurea să hohotești după o mașină în flăcări.

Pe Alexandrina Pușcariu, Adrian Vulpe o găsi la locul ei de muncă. Era bine să nu-i spună cine este, sigur așa avea să afle mai multe. Poate nu strica să se dea ziarist care se documentează pentru un reportaj despre

accidentele pe drumurile de munte, i se păruse relevant cel petrecut în locul acela.

— Cum i se păruse? Întrebă femeia, neînțelegând cuvântul.

— Mi se pare că poate fi o lecție pentru alții, explică Adrian Vulpe după câteva momente de gândire.

— Asta da, sigur că da, întări femeia, câștigată pe loc și dispusă să-l lămurească, dar nu răbdă să nu întrebe: Adică e pentru televiziune? Și o să mă filmați și pe mine?

Când Adrian Vulpe încuviință, Alexandrina se declară fericită să spună tot ce spusese la poliție, ba și în plus, dacă era nevoie, doar o s-o vadă mai apoi tot satul. Mai știi, poate or să dea reportajul înainte de „Tânăr și neliniștit”, când toată lumea se oprește din treabă să se uite. Și atunci or s-o vadă și pe ea. Ce-or s-o mai invidieze!

— Bine faceți că v-ați gândit la un așa reportaj. Să fie învățătură de minte. Că prea li se dă voie la fetișcanele astea să umble cu mașini una, două…

— Denisa are douăzeci și șapte de ani.

— Păi, ce ziceam eu? O fetișcană!

Adrian Vulpe s-a lămurit repede că orice ar fi spus femeia mai mult decât le declarase polițiștilor nu era decât fabulație. Nu inventa de dragul de a inventa, dar trecuseră luni bune de la accident, sătenii își dăduseră cu părerea și făcuseră supoziții și Alexandrina putea lua drept fapte petrecute ceea ce dezbătuseră între ei ca ipoteze. N-avea de ce s-o învinuiască, trebuia doar să fie precaut. Iar antipatia evidentă față de oricine ar fi arătat ca Denisa era atât de greu de stăpânit, încât putea deforma ușor amintirile.

Adrian Vulpe a lăsat-o pe femeie să spună ce-avea de spus, a încurajat-o, după care a revenit de mai multe ori asupra relatărilor de după ieșirea Alexandrinei din bodegă. Ziariștii sunt o specie cam tare de cap, râdea el, trebuie să le explici de mai multe ori ca să înțeleagă. Alexandrina a râs și ea. Un om atât de deschis, care să admită că e și prost, nu mai întâlnise. Adrian Vulpe era primul ziarist din viața ei și nu putea să nu-i dea dreptate, era cam greu de cap, se vedea asta doar când te uitai la el.

Pe cei doi bărbați care fuseseră la cârciumă în dimineața accidentului n-a fost dificil să-i găsească. Trecuseră câteva luni de la accidentul care se petrecuse

vara, dar oamenii își făcuseră obiceiul să vină aproape în fiecare dimineață la bodegă. O țuică, o bere, două, trei, spre prânz se ridicau ținându-se anevoie pe picioare și o luau din loc. Erau cam de-o seamă, nu erau nici rude, nici vecini, dar oricine-i privea ar fi fost convins că erau prieteni de-o viață. Vorbeau puțin, mai mult priveau în fundul paharului până li se așternea pe chip un zâmbet angelic. Nu știa nimeni din ce trăiau, în afara ajutorului minim garantat de stat, primit de toți ca ei, care nu munciseră în viața lor nicăieri. Alexandrina aflase că lucrau pe ici, pe colo cu ziua, mai cu coasa, mai cu spartul lemnelor, mai cu săpatul gropilor. Câte lemne puteau însă să spargă? Câte gropi să sape? Câte coaste să cosească, mai ales când năvăleau țiganii din Covasna care umblau în grupuri de patru-cinci, erau numai vână și li se dusese faima că nu cer mult? Alexandrina mai știa că sunt singuri și că toată viața au fost așa. I-a spus și lui Adrian Vulpe, pe care începuse să-l simpatizeze. I-a mai spus și când să revină să dea sigur de ei. Și unde locuiau, în partea ailaltă a satului, dar ea nu știa dacă mai aveau casele sau le vânduseră pe băutură.

Bărbații, Ion și Ion, cam de-o vârstă și de-o înălțime, mai degrabă scunzi și scheletici, nebărbieriți, cu șepci soioase care le acopereau cheliile, nu-nțelegeau ce voia domnul de la oraș de la ei. Faptul că Alexandrina îl adusese la masa lor nu le înmuiase inimile. Dar când omul i-a cerut Alexandrinei să aducă și o sticlă de tărie, le-au sclipit ochii. Nu mai avuseseră în fața lor o sticlă plină cu țuică de amar de vreme și părea că bărbatul n-avea de gând să-i ceară Alexandrinei s-o ducă înapoi, ba ceruse și trei pahare mari de apă. De când își doreau ei să bea țuică din pahare mari de apă! Pe primul l-au dat pe gât aproape dintr-o suflare, icnind de plăcere. Bărbatul de la oraș li s-a părut pe loc foarte simpatic. Încă era un venetic, dar un venetic simpatic și altfel stai de vorbă cu un asemenea om. Putea să întrebe ce voia, i-au spus, rupându-și unul altuia vorba, în timp ce-și umpleau din nou paharele, ei de asta ședeau acolo, în fața lui, să răspundă la întrebări.

Le-a trebuit o vreme să înțeleagă ce voia Adrian Vulpe. Care accident? Care femeie? În mintea lor nu era decât o mare de zile în care veniseră să bea la crâșmă și nu se întâmplase decât că băutura fusese prea puțină. Iar

în unele zile fusese atât de puțină că puteau spune că nu fusese deloc. Adrian Vulpe a insistat. Era vară. Era dimineață sau spre prânz. Era vremea cireșelor. Când încep să se scuture florile de soc.

Chestia asta parcă a declanșat o amintire în capul unui Ion. Peste drum de bodegă, pe marginea râpei, creșteau mai multe tufe de soc și parcă într-o dimineață de demult se ținea de crengile fragile ca să nu cadă în prăpastia în care ardea o mașină și se-ntreba de ce florile alea nu se fac mai repede vin. Ce căuta acolo? Ieșiseră după Alexandrina să vadă unde se duce, poate avea o ascunzătoare pentru băutură care sărise în aer. Sigur era și celălalt Ion cu el, n-ar fi ieșit singur s-o urmărească pe femeie pentru nimic în lume.

Da, parcă mai era o femeie pe buza râpei, umbla de colo-colo urlând. Chestia asta îl speriase în prima clipă, pe urmă și-a zis că plângea după mașină, s-a gândit că și el ar fi urlat dacă ar fi pierdut damigeana cu țuică. Netam-nesam a început și el să plângă, nu știa dacă de durerea femeii sau că uitase anii de când nu mai avusese o damigeană cu țuică.

Habar n-avea dacă era vreun polițist prin preajmă, dacă bărbatul spune că era, așa o fi fost. Nu e accident să nu apară ăștia. Apar și când nu e niciun accident, doar să se afle-n treabă, se-așază-n fața ta și zic: Comandă și mie una! O faci, chiar dacă te scuturi prin buzunare, altfel îți caută nod în papură când ți-e viața mai dragă!

Dar femeia? insistă Adrian Vulpe. Ce făcea femeia?

Care femeie, Alexandrina?

Nu, dom'le, cealaltă!

A, cealaltă. Parcă eu știu!

Parcă eu știu! repetă ecoul Ion.

Au golit sticla foarte repede și cu fiecare pahar băut le râdeau ochii în cap, iar limbile li se mișcau mai anevoie. Adrian Vulpe s-a ridicat înainte să le cadă capetele pe masă.

— Domnu'! Domnu'! a bălmăjit unul dintre Ioni. Se poa', să pleci așa, fără să faci și mata cinste?

Adrian Vulpe nu s-a lăsat și a revenit după câteva zile. I-a găsit la aceeași masă, triști că aveau în față doar câte un țoi pe jumătate gol. S-au înveselit când l-au văzut. Adică țineau minte. Adrian Vulpe și-a zis că e

imposibil să nu mai țină minte și altele, trebuia doar ca el să insiste.

I-a întrebat dacă mai pot sta de vorbă.

— Cum mă vezi și cum te văd! a auzit în același timp două voci sparte.

Le-a pus cam aceleași întrebări, sigur le uitaseră. Ionii l-au privit cu îngrijorare. Unul dintre ei a îngăimat:

— Cum, așa, pe burta goală?

— Vine și sticla, a spus Adrian Vulpe. Mai încolo. Era atât de vizibil că Ionii se chinuiau să-și amintească ceva, să vină sticla mai repede, că Adrian Vulpe aproape s-a înduioșat. Dar n-avea de gând să cedeze. Unui Ion aproape că-i dăduseră lacrimile de necaz că nu-și amintea nimic.

— I-ai zis Alexandrinei să ne stingă și nouă focul, a spus un Ion.

— Am mai povestit asta, a spus celălalt Ion.

— Da' nu ne-am întors pe loc, nu voia să intre până nu vine poliția.

— N-am intrat niciunul până n-a venit poliția.

— Am stat ciuciți pe jos.

— Exact, mă dureau picioarele de cât stătusem ciucit.

— Mă întrebam cum de stă băiatul ăla ciucit și nu-l dor picioarele.

— Ăla e obișnuit, nu ca noi. Toată ziua stă ciucit.

— Când nu se sprijină în ciomag.

— Da, când nu se sprijină în ciomag.

Erau încântați că-și amintiseră cum ședeau ei și se uitau la mașina în flăcări.

— Ce băiat? a întrebat Adrian Vulpe. N-am auzit de niciun băiat.

— Cum s-auzi? Nu-l bagă nimeni în seamă.

— Era un băiat de față? insistă Adrian Vulpe.

Unul dintre Ioni pufni:

— Toată vara a fost p-aici, păștea caprele pe râpă. Cam tont. O fi fost de față.

Adrian Vulpe îi făcu semn Alexandrinei să aducă sticla. Ionii aplaudară și se grăbiră să-și umple paharele.

— Cam tembel, întări celălalt Ion, după ce goli paharul.

— Vă ascult, mai spuse Adrian Vulpe.

— Am zis: cam tembel. Păștea caprele pe aici.

Nici Alexandrina nu știa mai multe. Habar n-avea de ce polițiștii nu suflaseră un cuvințel despre băiat, poate pentru că se știa că-i cam tembel, se hazardă ea. Un băiat care abia bălmăjea vorbele. Nimeni nu-i știa vârsta, probabil n-avea mai mult de zece, doisprezece ani. Nu fusese la școală decât patru clase, nu-l mai prinseseră după aceea. Trăia într-o cocioabă sub munte, cu o mamă nebună și alți doi frați mai mici. Nu te puteai apropia de coșmelia lor, o păzeau doi câini atât de hămesiți că sfâșiau totul. Băiatul creștea două capre și acuma în fiecare dimineață caprele sătenilor și le ducea la păscut. Făcea o turmă de zece-cincisprezece cu care bătea râpele. Ajungea prin locuri unde nimănui nu-i ardea să se ducă și sigur nici n-ar fi reușit. Pe unde se-nmulțise lăstărișul, iarba sigur era grasă, avea timp să crească, n-o păștеau decât caprele lui. Alexandrina habar n-avea ce primea în schimb de la stăpânii caprelor. Poate mâncare. N-o interesase vreodată.

Vreo două săptămâni i-au trebuit lui Adrian Vulpe până a dat de băiat. Nu știa nimeni cum îl cheamă, toți îi ziceau băiatul cu caprele. A reușit să se apropie de coșmelie fără să fie sfârtecat de cei doi câini cărora le adusese mai multe coaste pline cu carne. Mama nebună îl privea cu ochii goi și nu înțelegea ce vrea de la ea. Frații i-au spus să-l caute pe Ghiță pe dealuri, sigur e cu caprele.

Care dealuri?

Au ridicat din umeri. Pe dealuri.

Adrian Vulpe a fost nevoit să înnopteze în sat, să caute un gospodar care avea capre, să-l roage să-i îngăduie să doarmă la el și să se scoale la răsăritul soarelui. L-a întâlnit pe Ghiță când aduna caprele. Pe Ghiță nu-l interesa domnul de la oraș. Văzuse destui domni de la oraș, nicio scofală. Nu-i păsa că-l însoțește, dar nici nu arăta vreo încântare. Nu-i răspundea la întrebări. Nu știa ce să-i răspundă. Adrian Vulpe era sigur că pornise o luptă surdă.

A mers cu Ghiță prin toate râpele locului câteva zile la rând. Se umpluse de julituri și zgârieturi. Nu l-a mai întrebat nimic, știa că n-are rost cât timp nu vrea el să vorbească. Avea fiecare desaga lui cu merinde: Ghiță – mămăligă și brânză, Adrian Vulpe – ce găsise la magazinul din apropierea casei gospodarului: brânză,

salam, pâine. Ghiță trăgea cu coada ochiului. Adrian Vulpe i-a oferit salam, Ghiță a dat din cap a refuz. După o zi, a acceptat și s-a așezat ciucit în apropiere.

— Mereu stai așa ciucit? l-a întrebat Adrian Vulpe.

Părea că băiatul nu se aștepta la întrebare. A dat din cap.

— Ce vrei? a zis într-un târziu.

— Să stăm de vorbă, a răsuflat ușurat Adrian Vulpe.

— Zi!

— Vreau să-mi spui ce vezi pe unde umbli…

— Lumea.

— Și-ți place?

— Îhî!

N-a aflat mai multe. N-a insistat cu întrebările. Măcar făcuse un pas. A scos o carte din desagă și a început să citească. Băiatul nu s-a ridicat o oră cât a citit Adrian Vulpe, l-a privit fără întrerupere. Și-a părăsit poziția doar când a văzut că se îndepărtaseră cam mult caprele.

În ziua următoare, Adrian Vulpe a luat cu el un ziar. După ce-au mâncat, s-a apucat să-l răsfoiască. Ghiță ședea alături, privindu-l.

— Știi să citești? l-a întrebat Adrian Vulpe.

— Nu-mi place.

— Dar ce-ți place?

— Să merg cu caprele.

— De ce?

— Văd.

— Și ce-ți mai place?

Ghiță n-a răspuns. Adrian Vulpe se gândi că poate vorbise deja prea mult. S-a scufundat în lectură.

— Mașinile, l-a auzit pe Ghiță șoptind.

— Poftim?

Băiatul era interesat de ceva, nu era tembel, cum i se spusese.

— De ce-ți plac mașinile?

— Merg repede.

— Da, merg repede. Ai mers cu vreo mașină?

— Nu.

Firește, unde să meargă? Când să meargă? Ce întrebare stupidă pusese! Mai bine își citește ziarul.

— Ba am mers o dată, l-a auzit spunând.

— Interesant, zise el neîncrezător.

— Zău, am mers!

Adrian Vulpe izbucni:

— Te-a luat vreunul cu caprele…

Nu știa ce-l apucase.

— Zău, eram lângă bodegă, pe marginea râpei și a oprit o mașină roșie, s-a dat jos o femeie și a intrat și a lăsat ușa deschisă.

Adrian Vulpe nu se aștepta să audă atâtea cuvinte spuse pe nerăsuflate. Înghețase. Nu știa ce să spună. Nici măcar nu s-a uitat la băiat. De parcă nu l-ar fi auzit. Sau nu l-ar fi crezut.

— Zău! Și m-am urcat pe scaun și se vedea frumos prin geam. Și-am auzit un scâncet și m-am speriat, nu știam că așa auzi în mașini, am apăsat pe-o bară fără să vreau și a început să se miște și mi s-a făcut frică, am sărit afară și mașina a luat-o la vale, din ce în ce mai repede, și s-a dus în râpă.

Adrian Vulpe a întors capul spre băiat, atât de încet că putea să jure că a durat un minut.

— A luat-o la vale, zici.

— Zău! S-a dus în râpă și-a luat foc.

— O mașină roșie…

— Da!

— Cu o femeie care a lăsat ușa deschisă…

— Dacă-ți spun! Era tare frumoasă. Pe urmă plângea tot timpul. N-am putut să-i spun că mersesem și eu cu mașina ei. Nu mă băga în seamă nimeni.

Colonelul

Era atât de încântat că nu-l atinsese, la vârsta lui, vreo boală necruțătoare, Alzheimer de pildă, că mulțumea Domnului în fiecare dimineață când deschidea ochii. Fix la ora 7, indiferent când se culca, chiar și atunci când pierdea nopțile citind sau jucând cărți de unul singur. Se îmbrăca și ieșea zilnic să facă piața, nu cumpăra cine știe ce, dar mergea un număr de kilometri, încet, vedea lume, afla noutăți, compara cu ce auzise ori știa că se întâmplase în cartier. O dată la două săptămâni plătea o menajeră să-i facă lună bucătăria și vesela în câteva ore, n-avea răbdare să le curețe el. În restul casei punea el însuși aspiratorul, o dată pe săptămână.

— Sunteți cel mai grozav holtei pe care-l știu la nouăzeci de ani! exclama de fiecare dată femeia.

— Optzeci și nouă, replica bărbatul. Contează mult un an.

— Optzeci și nouă, admitea femeia, neînțelegându-i cochetăria.

— Mai știi mulți de optzeci și nouă de ani? întreba, invariabil, bărbatul.

— Sunteți singurul. Și casa e lună. Ați fi numai bun de însurătoare.

— N-o spune de două ori, repeta colonelul ce mai spusese de fiecare dată.

— Zău, sunt atâtea văduve mai tinere care au nevoie de căldură!

Dar femeia nu știa dacă bărbatul glumește și dacă poate să meargă mai departe cu întrebările, se temea să nu-l supere.

— De ce vi se spune „Colonelul”? îl întreba uneori.

— Habar n-am, ți-am mai spus. N-am avut vreo treabă cu armata.

— Cred că știu. Sunteți prea ordonat.

Își pusese bani deoparte, într-un cont special. Dacă i se întâmpla ceva rău, să nu ducă lipsă acela care ar fi avut grijă de el. Nu voia să ajungă la mâna nimănui. Nu voia să ajungă la azil. Dar nu știa ce se va întâmpla cu el dacă nu va mai avea puterea să se îngrijească singur sau

dacă nu va mai putea merge. Menajera avea dreptate, una dintre văduvele pe care le cunoștea și el ar fi fost bună de nevastă. Dar niciuna nu-i plăcea. Erau fie urâte, fie rele, fie atât de vorbărețe că-l apuca durerea de cap ascultându-le, fie atât de vizibil dornice să pună mâna pe bruma lui de bunuri, să le lase propriilor copii, că-l apuca greața. Trăise prea mult timp singur ca să nu se obișnuiască și să nu observe instantaneu când cei din jur erau mânați de interes. Niciuna dintre văduvele ridicate în slăvi nu se putea compara cu fosta lui nevastă, care se stinsese cu douăzeci de ani în urmă. Trăiseră suficient împreună încât să nu-și mai dorească o altă femeie doar ca prezență. Drept e, își dorise, destul de des se trezea foarte excitat, mai ales cu ani în urmă și mai ales diminețile, dar nu socotea că ar fi un motiv suficient de zdravăn ca pentru câteva minute de plăcere să-și tulbure liniștea cu o nouă soție, care sigur n-ar fi egalat-o pe cea pe care o ținea minte din tinerețe. Era convins că o femeie, o nouă femeie, ar fi adus o răsturnare totală a obiceiurilor sale și la vârsta lui nu se credea în stare să mai învețe ori să se adapteze. Dar n-avea nici prieteni. Nu mai avea. Avuseseră proasta inspirație să se ducă și ei pe lumea cealaltă. Și nici copii n-avea.

De aceea se temea cel mai mult, de aceea, să nu ajungă la un azil. Era convins că nu va ajunge dacă se va menține în formă. Ca să se mențină în formă își urma neabătut ritualul. În fiecare dimineață, la aceeași oră, făcea mișcări care aduceau vag cu gimnastica, dar nu era gimnastică, o detestase de când se știa. Se îmbrăca și pleca la piață, indiferent de vreme. Chiar și pe geruri cumplite, de nu-ți venea să scoți afară nici câinele, dacă-l aveai. Chiar și pe zăpezi mari, în care de obicei era primul care scria potecă, serviciile orașului rareori ajungeau pe timpul nopții și în cartierul lui. Chiar și în vipia verii, când își acoperea capul cu o pălărie de pânză cumpărată de la un bazar de fosta nevastă, străvezie de cât fusese purtată.

Își închipuia o sută de posibilități să scape de azil, în cazul în care ar fi ajuns în situația deplorabilă și dezastruoasă ca acesta să fie unica opțiune. Pentru ceilalți, desigur. Dar niciuna dintre posibilități nu-l mulțumea.

Nu voia nici să copieze vreunul dintre marile exemple. Văzuse de multe ori *Bărbatul de 100 de ani care a sărit pe fereastră și a dispărut* și citise și cartea lui Jonasson. Era exclus să facă la fel, oamenii pe care-i știa erau mult mai inteligenți și l-ar fi prins foarte repede. Citise o mulțime de știri și reportaje despre bătrâni de-o sută de ani sau mai mult.

Bobby Mitchell, frizerul de o sută de ani care refuza să iasă la pensie; ciobanul de pe lângă Sibiu care urca cu oile pe munte la 90 de ani; Teodor Oniga, plecat din Iapa, inițiatorul școlii de cibernetică din Brazilia, care la o sută de ani refuza să revină acasă; despre bătrânii din satul italian Galasco, care merg la o sută de ani pe bicicletă. Văzuse zeci de filme cu bătrâni care-și târșâiau picioarele obosite și bolnave pe culoarele unor aziluri și n-aveau vreo speranță să revină în lumea adevărată. Picioarele lui nu erau nici bolnave, nici obosite și sigur n-avea de gând să și le târșâie pe culoarul vreunui azil sau spital.

Știa la fel de bine că nu era nemuritor și într-o zi oboseala îl va prinde din urmă și îi va fi greu să i se mai împotrivească. Pentru ziua aceea trebuia să fie pregătit cu altceva. Nu se putea retrage nicăieri unde altcineva să aibă grijă de el. Putea să angajeze pe cineva și să rămână în casa lui. Nu era sigur că persoana pe care ar fi găsit-o ar fi fost la fel de cinstită și ar fi continuat să-l îngrijească și după ce s-ar fi văzut cu sacii-n căruță. Din punctul oricui de vedere era mai sigur azilul, unde exista măcar un personal obișnuit să aibă grijă de oameni cu beteșuguri și handicapați.

Treptat, i-a venit în minte cea mai trăsnită idee; să comită un act prin care el, în calitate de condamnat, să intre în grija statului, obligat să-l țină în viață. Trebuia să comită un act care să nu admită clemență, chiar și pentru vârsta lui, încât să nu fie trimis la un azil sau la un spital psihiatric. Trebuia să ajungă la pușcărie. Știa foarte bine că pușcăriile românești erau departe de cele din filmele americane. Nu liniște, curățenie, intimitate, cele mai multe camere erau supraaglomerate, cu paturi suprapuse și înghesuite, cu veceu turcesc peste care alergau șobolani sau un hârdău golit de deținuți după ivirea zorilor. Trebuia să încerce să ajungă la un penitenciar mai modem, dar știa că totul era o loterie, nu depinde de dorința lui. Vârsta considerabilă putea fi luată în discuție

în orice pedeapsă. Trebuia să evite să fie achitat pe motive de sănătate mintală. Trebuia să evite orice grațiere, care i-ar fi făcut inutile eforturile de a fi ajuns în situația de condamnat. După ce a învârtit zeci de variante, a ajuns la concluzia că era cea mai stupidă cale să scape de azil, întâi că nu era sigur că scăpa, ba poate dimpotrivă, și doi, își pierdea toată starea de intimitate. Nu rezolva nimic.

Treptat i-a intrat în cap că nu prea exista cale să scape de azil, dar exista o altă încercare la care merita să se înhame. Anume să dispară pur și simplu, să nu-l mai găsească nimeni, oricât l-ar căuta, nici prieteni, care oricum dispăruseră și ei, nici menajera, nici poliția. Și-a făcut un plan pe care l-a detaliat cu minuție, zi de zi. Pe măsură ce-l consolida – cel puțin asta își imagina el – se amuza în sinea lui de viitoarea reușită certă.

Își imagina cum va veni într-o zi menajera, căreia îi încredințase o cheie a apartamentului, și o să se apuce să lustruiască bucătăria, convinsă că el plecase deja în plimbările matinale. Nu o să-și facă probleme dacă nu revine până la prânz, i se întâmpla să stea la o terasă, sorbind un cappuccino, rareori o bere, și să privească lumea. Femeia era convinsă că în fapt Colonelul urmărea cu privirea mai ales fetișcane și tinere fâșnețe, amintindu-și de tinerețe, Colonelul sigur era un bătrân ușor pervers, ca orice bărbat. Nu o dată se întâmplase să-i povestească la întoarcere ce văzuse și erau povești atât de încântătoare despre oameni frumoși și curați, încât menajera era mai mult decât convinsă că toate câte i le povestea se petrecuseră demult, în altă lume, și nicidecum în acea dimineață din care el încă nu se desprinsese cu totul. Când va fi plecat spre casa ei, socotind că-și terminase treaba pe ziua și săptămâna aceea și vârându-și în geantă banii lăsați pentru ea în același loc de ani buni, sub o glastră fără flori de pe măsuța sufrageriei, Colonelul încă nu se va fi întors. Spre seară, îl va fi sunat cu un pretext oarecare. Cum nu-i răspundea nimeni, va fi sunat de mai multe ori, până se va fi făcut destul de târziu să-și mai permită să-l deranjeze. Colonelul îi spusese că se culcă foarte târziu, dar femeia nu îndrăznea să-l deranjeze după o anumită oră. A doua zi dimineața va fi repetat telefonul, tot fără rezultat. Cu riscul să-l supere că apare în altă zi decât cea

stabilită de comun acord pentru curățenie, menajera va fi ajuns din nou la apartamentul Colonelului. Nu era acasă. Toate erau cum le lăsase ea în ziua dinainte, de parcă n-ar fi intrat în casă picior de om între timp. Colonelul își imagina tot ce urma să se întâmple: menajera se așază pe un scaun, așteptând. După o oră sau două, își face un ceai, să se mai liniștească. Nu apare niciun Colonel. Femeia chiar se îngrijorează, nu știe ce să facă. Sună la poliție. Nu prea știe ce să spună, se bâlbâie, îi cer să repete, trece drept o panicardă, e tare nemulțumită, le spune asta, iar ei îi răspund să mai aștepte, poate bărbatul se întoarce, și să revină cu un telefon. Când o face, e întrebată dacă a sunat la vreun spital. Nu, de ce? Poate a pățit ceva, se întâmplă atât de des ca un om, mai ales la o asemenea vârstă, să cadă pe stradă, un infarct, o congestie, să aibă un accident, să dea peste el o mașină sau o motocicletă. Doamne ferește! De ce trebuie să ne gândim la asemenea răutăți? întreabă menajera. Dar se întâmplă! Colonelul își imagina cazul cel mai fericit, în care menajera dă peste un polițist amabil care se oferă să dea o mână de ajutor. Chiar se deplasează până la apartamentul lui. Caută amândoi dacă fusese casa răscolită – nu era, deci nu intrase vreun hoț să-i facă de petrecanie stăpânului. Și trupul? se minunează menajera de raționamentul la care nu se gândise. L-ar fi putut căra cu el. De ce? N-am idee și nici nu trebuie să ne batem capul, din moment ce nu s-a întâmplat. N-a intrat nimeni, n-a fost omorât nimeni și nu s-a furat nimic. Sigur toate sunt cum le-ați lăsat în ziua dinainte? Sigur. Caută amândoi un bilet prin care Colonelul să-și fi luat adio sau să spună unde a plecat. Nu găsesc niciun bilet. De ce să-și ia adio? se intrigă menajera. Așa fac oamenii înainte să se sinucidă. Dar Colonelul n-avea de gând! exclamă menajera, voia să trăiască până la o sută de ani. O fi plecat, s-o fi săturat de casa asta, a gândit polițistul amabil. Oricum n-a lăsat un bilet. Dacă a pățit ceva pe stradă? Polițistul amabil se interesează la câte spitale poate. Îi cere unui coleg să-l ajute. Din fericire nu trebuie să sune la toate spitalele din oraș, i-ar fi luat o săptămână. Există un protocol prin care victima oricărui accident petrecut pe stradă, de orice fel, este dusă obligatoriu la unul dintre cele patru spitale de urgență. Colonelul nu este în niciunul dintre spitale. Nici la vreo morgă.

Colegul avea să caute la celelalte spitale, poate nu vor fi ținut seama de protocol. Colonelul nu era nici în arestul vreunei secții de poliție. De ce ar fi în arest? întreabă menajera, uimită. Sunt atâția care-și pierd cumpătul și dau cuiva în cap pe stradă, sau se îmbată. Cum să facă așa ceva Colonelul? e și mai indignată menajera. Liniștiți-vă, ni s-a spus că nu e în niciun arest. Și atunci unde este? Polițistul amabil ridică din umeri. Apoi întreabă: mai are rude? Nu. Are prieteni. Nu. Avem pe cine să anunțăm dacă aflăm ceva? Nu. Sunteți singura care mai are cheia apartamentului? Mi-a dat-o acum cinci ani. De cinci ani faceți curat aici? Da. Înseamnă că-l știți foarte bine. Nu mai avea chiar pe nimeni? Nu. Atunci o să sigilăm apartamentul. Până apare. Bănuiți că apare? Nu vreți să apară? Cum să nu vreau!

Ajuns în punctul acesta al celor imaginate, Colonelul își freca mâinile încântat. Nu credea că avea să-l mai caute careva. Dar era bine ca planul lui să fie revăzut de câteva ori până era sigur cel mai abil plan din lume. Colonelul își scoase toate rezervele depuse la o bancă. O minte ascuțită și interesată ar fi putut cerceta unde avusese depozite bancare. Sigur avea, se vor gândi toți. Cel puțin depozitul în care i se vira lună de lună pensia. Pe acela trebuia să-l lase neatins, eventual cu o parte din bani ridicați din cea mai recentă pensie. Adică omul își scosese cât avusese nevoie, nu era risipitor, nici nu se gândea să-și lichideze depunerea din cine știe ce motiv. Un om cu un comportament normal. Depozitul de la cealaltă bancă de care știa doar el, Colonelul, trebuia lichidat. Trebuia să distrugă toate cardurile, să nu lase urme. Le-a tocat și le-a dat foc. Presupunea că istoria sa dispărea și din arhivă. Probabil undeva în vreo arhivă centrală exista vreo urmă. Dar ar fi trebuit să fie o persoană foarte importantă ca un polițist oarecare să cerceteze la câte bănci din câte există avusese vreodată Colonelul vreun cont. Nici nu era sigur că băncile păstrează asemenea arhive, iar dacă o fac ar fi fost foarte greu să fie cercetate. Colonelul nu era o problemă de securitate națională ca să merite un asemenea efort. S-ar fi lăsat repede păgubași. Iar dacă nu s-ar fi lăsat păgubași și ar fi fost posibil să afle când își lichidase contul ascuns, ar fi trecut destulă vreme până să se prindă, până

să le treacă prin cap, până să cerceteze, până să afle. El, Colonelul, ar fi fost departe.

N-a fost vreo problemă să lichideze depozitul, deși era o sumă mare. N-a fost nevoie să dea vreo explicație, dar pregătise mai multe, foarte convingătoare, pentru orice eventualitate. Funcționara băncii era o femeie atât de plictisită de ce face încât abia de i-a mulțumit Colonelului pentru amabilitatea de a-i oferi o ciocolată, de obicei nu primea nimic, nici n-avea voie, era legea băncii, dar un client atât de în vârstă, cu obiceiuri vechi, cu părul atât de alb, ochii atât de albaștri, zâmbetul atât de candid și figura atât de pierdută nu mai avusese demult și s-a gândit că l-ar îndurera refuzându-l. Mai repede decât se aștepta, Colonelul a plecat cu suma întreagă din depozitul lichidat.

S-a oprit la trezoreria pe care o cercetase din timp – câte ghișee, câți funcționari, ce vârste aveau. A făcut în așa fel încât să se așeze la ghișeul în spatele căruia ședea o femeie cu privirea obosită, care îi amintea de fosta lui soție. I-a pus în față plicul cu bani. Vreau titluri de valoare la purtător. De toți? De toți. De ce valoare? De atât. Părea pe cale să-l întrebe ce face cu atâtea titluri, dar probabil i-a trecut și ei prin cap că le putea oferi cuiva cadou, putea plăti o datorie, putea cumpăra ceva, o casă, un teren. Oricum n-avea niciun drept să întrebe. Colonelul a îndesat teancul de titluri în rucsăcelul anodin pe care abia și-l cumpărase.

A mers acasă. Alături de teancul de titluri de valoare la purtător a mai îndesat foarte puține lucruri în rucsac. Dacă cineva ar fi răscolit între lucrurile rămase în casă n-ar fi descoperit ce lipsește, deci n-ar fi ajuns la concluzia că plecase undeva. Oricum nimeni nu știa ce are în casă încât, și dacă ar fi răscolit, nu și-ar fi dat seama că lipsește ceva. S-a gândit că putea să-și cumpere de oriunde tot ce-i era necesar, haine, lenjerie, pantofi. Dacă le drămuia, titlurile la purtător i-ar fi ajuns câțiva ani. Sigur n-ar mai fi trăit atâta, deși își dorea. S-a gândit să-și ardă și actele, dar după o analiză atentă și-a dat seama că și-ar fi complicat existența. Oriunde în lume ar fi trebuit să aibă un act. Să-și facă altele, ar fi fost complicat. Putea să fure acte de la un om al străzii sau de la vreun bețiv, ar fi fost foarte ușor, chiar avea de gând s-o facă. Dar până atunci era bine să și le păstreze pe ale lui. N-avea rost să

lase vreun bilet că pleacă sau vreunul de adio. Dacă n-o făcea, lăsa suficient timp între plecarea lui și începutul căutărilor. Ar fi ajuns departe. Bâjbâielile celor care n-ar fi știut de unde să apuce firul ar fi făcut și mai mare depărtarea. A mai privit odată la toate lucrurile din micul său apartament, strânse în ani. Simțea că nu-l mai leagă nimic. A lăsat sub glastră banii pentru menajera care urma să vină peste două zile. Spera să nu-l sune mai devreme, îi ceruse de mult să nu facă asta și ea se conformase, era o femeie tare de înțeles.

Menajera va veni în ziua stabilită, dimineața, cum îi era obiceiul, dar nu foarte devreme. Îi ceruse în ultimul timp să nu mai apară chiar la prima oră. El va fi plecat, ea se va gândi că e în plimbarea lui zilnică. Nu se va întreba unde va fi întârziat decât foarte târziu, nu va suna la poliție decât spre seară, poate chiar a doua zi. Prin urmare se va mai fi adăugat o zi la cele două pe care le avea avans. Îl vor căuta prin spitale și morgi măcar o zi. În altă zi se vor gândi că rătăcește cine știe pe unde. Nu se va gândi nimeni să se intereseze la bănci, după ce vor fi aflat că depozitul cu pensia nu fusese lichidat. Oricum nu se va gândi nimeni la asta în primele zile. Dacă îi va trece vreunuia prin cap să se intereseze la frontiere, va fi cu mult după ce el se va afla dincolo de ele. Aproape sigur cu alte acte, pe alt nume. Se va strădui să le obțină chiar în prima seară, sunt atâția bețivi dornici să stea la masa ta și pe banii tăi, să-ți asculte necazurile în vreme ce cred că-ți beau banii.

Apoi el va fi departe.

Cât îl va ține mintea, se va strădui și acolo să stea departe de aziluri.

Flori de măr

Trecutul nu e mort niciodată, parcă Faulkner a spus-o. Nici n-are importanță, mi-am amintit că am citit vorbele astea undeva când mă pregăteam să spun ce urmează. Sigur n-o să fie ceva în genul lui Faulkner.

S-a întâmplat să aud la un post de radio un cântec care m-a dat peste cap. Am deschis după aceea computerul și am căutat pe Wikipedia și pe YouTube numele melodiei, am aflat totul despre cântăreață, Maria Răducanu, am ascultat cântecul de zeci de ori în nenumărate înregistrări, îmi răsuna în cap când îmi beam cafeaua dimineața, când mâncam, când mergeam pe stradă, când scriam, când adormeam, îl visez.

Când ne-am cunoscut, Cristina,
aveai părul frumos rău
și-o floare de măr
ședea bine-n păr.

Când se lasă seara peste București,
eu mă uit la fete și văd că nu ești.
Când se lasă seara peste București,
eu mă uit la tine și văd că nu ești.

Când ne-am despărțit, Cristina,
aveai părul frumos rău.
Doar floarea de măr
a căzut din păr.

Toată nebunia asta mi s-a întâmplat pentru că abia mă despărțisem de Cristina. Știi cum sunt bărbații îndrăgostiți când pierd, de fapt orice ființă îndrăgostită, văd pretutindeni numai chipul iubitei de care tocmai s-au despărțit, li se pare că orice femeie îi seamănă, aproape orice siluetă ivită în cale îi provoacă amintiri, suferă ca un câine. Suferеam ca un câine. Mi-am zis că singura terapie, după ce le încercasem pe toate fără succes, cum se întâmplă cu absolut toți nefericiții din dragoste, mi-am zis deci că singura terapie e să caut un bar, un restaurant,

o incintă, un loc în care cineva să cânte *Când te-am cunoscut, Cristina* și să aud melodia seară de seară, câte seri o să rezist până o să mi se facă greață, lehamite, o să mă vindec și de cântec și de dorul meu. Poate n-o să mă vindec, dar măcar o să trec în altă etapă a suferinței mele de câine.

Nicăieri nimeni nu cânta cântecul meu, mi-am pus prietenii care lucrau în media să se intereseze, prietenii care lucrau în poliție să-i întrebe pe sectoriștii și polițiștii de cartier care fără dubiu și cu îndreptățire știu totul. Nimeni nu mi-a dat nici cea mai mică speranță. Nu-mi rămânea decât să urmăresc concertele rare ale Mariei Răducanu. A fost alt calvar până să aflu ceva despre unde cânta și când, despre turneele ei, m-am convins că trăiesc într-o țară în care nimeni nu știe nimic și nici măcar nu vrea să facă efortul să afle și să-i ajute și pe alții să afle.

Dar am avut noroc, am citit că tocmai se întorsese dintr-un turneu la Paris și urma să plece în alt turneu la Stockholm și n-avea de gând să cânte la București decât spre sfârșitul anului. Norocul a fost și mai mare: chiar atunci cineva mi-a spus că descoperise la o cârciumă de cartier o dizeuză care cânta repertoriul Mariei Răducanu. Am fost fericit. Seară după seară mi le-am petrecut în cârciuma de cartier. Câteva săptămâni.

Atunci s-a întâmplat, dar nu prea cred că sunt în stare să povestesc cu coerența dorită.

Mă duceam cu mult înainte să înceapă programul și firește că-mi luam un pahar cu tărie. Eram atât de emoționat de ce avea să mi se întâmple, că-l dădeam repede peste cap, mai ceream altul și apoi altul. Din a doua seară, am cerut de la început o sticlă, chelnerul m-a privit ușor curios, dar n-a comentat. Eram atât de emoționat pentru că, de fiecare dată când ascultam cântecul acela, și o făcusem de sute și sute de ori, mi se părea că retrăiesc povestea cu Cristina, pe care o întâlnisem într-o zi în care merii erau în floare și o pierdusem când florile de măr deveniseră fructe și de fiecare dată mă așteptam ca versurile să-mi spună că floarea de măr nu căzuse din păr, iubirea mea nu se pierduse. Dar nu se întâmpla niciodată cum speram, pentru că trecutul nu e mort niciodată, dar nici nu-l poți schimba.

Pe cântăreață o chema cât se poate de banal, Luminița și nu mai știu cum. N-avea o voce grozavă, dar cânta corect și era plăcut să-i auzi timbrul, și după o vreme uitai cu totul cât de nemaipomenit era, prin comparație, originalul, te obișnuiai și nu exista vreunul să nu aplaude după fiecare cântec. Am decretat că are o voce divină. Mai ales că era o fată frumoasă foc, brunetă, cu părul scămoșat, sigur pieptănat îndelung să pară atât de neglijent, să provoace, un trup subțire dar voluptuos, cu sâni rotunzi care împungeau obraznici în rochiile roșii foarte decoltate. Niciodată n-am văzut-o îmbrăcată altfel decât în rochie roșie, dar sigur nu era aceeași, croiala lor era alta în fiecare seară, probabil avea o duzină sau cunoștea vreun tertip să adauge o curea, un cordon, o pensă, să prindă un guler sau un volan, încât de fiecare dată să pară altceva. Dar oricum ar fi fost modificată, rochia își păstra decolteul generos, iar patronul făcuse în așa fel încât lumina principală să cadă pe acest decolteu, să te înnebunească. Atrăgea toate privirile și beai în neștire uitându-te la ea cum cântă și cât e de frumoasă. Imposibil să n-o dorești. Sigur cei mai mulți dintre mușterii erau acolo seară de seară pentru ea, în orice caz cei tineri. Dar nu-mi ajunsese la urechi vreo poveste despre viața ei. Nici nu mă interesa.

Luminița cânta melodia mea la începutul spectacolului, restul erau alte cântece pe care lumea le asculta și le îngâna pătimaș, dar pe mine mă prindeau mai puțin. Eu așteptam sfârșitul reprezentației, atunci făcea o buclă cu începutul și îmi cânta din nou cântecul. Uneori îl repeta, un bis dacă publicul se arătase mai entuziast și aplaudase mai frenetic. Dar de fiecare dată când ajungea la acel punct eu eram deja beat, izbucneam în lacrimi, îmi curgeau pe sub rama ochelarilor pe bărbie și puțin îmi păsa că se uita lumea la mine. Chipul cântăreței se suprapunea în mintea mea pe chipul Cristinei adevărate și nu mă puteam obișnui cu pierderea ei. Plângeam, convins că nimeni nu se uita la mine. Nici nu cred că se uita. Cine să se uite în penumbra aia? Oricum mă gândeam că trebuie să fie impresionați de cât de sensibil eram. Mi se făcea rău de fiecare dată, habar n-aveam cum ajungeam acasă.

Într-o seară, mi s-a făcut rău înainte de sfârșitul spectacolului, atât de rău că am simțit că trebuie să vărs.

Eram încă lucid sau poate experiența mă făcuse să-mi spun că nu se cădea să borăsc pe masă ori pe lângă vecinii care ascultau muzica, m-am ridicat cu mare greutate, m-am îndreptat împleticindu-mă, dar cât de repede puteam spre baie, am aruncat o privire înapoi spre sticla doar pe trei sferturi golită, de parcă i-aș fi spus că mă-ntorc sau aș fi vrut să văd cât a mai rămas, să nu mi-o dea pe gât vreun bețiv. Am intrat într-o cabină, am căzut în genunchi, cu capul deasupra vasului veceului pe marginile căruia mi-am încleștat palmele și am borât îndelung. Mi se învârtea capul. M-am liniștit, am tras apa, dar nu m-am ridicat, nu puteam, am rămas în genunchi, ca și cum mi-ar fi fost frică să nu mă apuce din nou, dacă mă ridic. Tremuram. Îmi palpita stomacul, broboane de transpirație îmi curgeau pe frunte și pe tâmple, transpirasem tot, simțeam cum mi se răcește cămașa și mi se lipește neplăcut de piele și aveam un gust cumplit de acreală și cocleală în gură.

Am rămas în poziția aceea o groază, cred că mai mult de o jumătate de oră. Aproape înțepenisem. Auzeam ca prin ceață zgomotele de dincolo de ușa cabinei – bărbați care veneau și plecau mormăind neinteligibil, alții care spuneau măscări, înjurau, urinau, râgâiau, scăpau pârțuri zgomotoase, frânturi de discuții dezlânate, planuri despre cum să i-o tragă nu știu cui, cum i-o pusese nu știu cui, cât o să-l coste pe altul fututul nu știu cui, nu-nțelegeam nimic, nu mă interesa nimic.

Într-un târziu, am simțit că mi se limpezește puțin mintea și de dincolo de șoaptele dezlânate ale bărbaților veniți să-și golească bășicile a răzbătut până la mine *Cristina.* Luminița ajunsese la sfârșitul programului. Trebuia să mă ridic naibii, dacă voiam s-o mai văd înainte să plece.

N-am apucat să ies și-am auzit o voce zgrunțuroasă dincolo de ușa cabinei:

— O futem în seara asta?

I-a răspuns un scapete care sigur își spăla mâinile în același timp, se auzea apa curgând, nu i-am auzit toate vorbele, doar:

— Dacă vrei.

M-am întors la masa mea, unde mă aștepta neatinsă sticla doar pe trei sferturi golită. Ca din pământ a apărut chelnerul, alb la față, gâfâind și transpirat.

— Am crezut că ați plecat și mi-ați tras clapa, a spus. V-am căutat peste tot. Doamne, ce bine că v-ați întors!

M-am uitat la el ridicând o sprânceană. Îmi venea să-i spun: așa mă cunoști, dom'le? Dar era clar că nu mă cunoștea, de-abia mă văzuse câteva seri la rând. Nu-mi venea nici să-i povestesc cum stătusem în genunchi, dându-mi duhul. Văzându-l că nu se clintește de lângă masă, am optat pentru prima variantă:

— Așa mă cunoști, dom'le? i-am zis. Ia asta, ca să te liniștești și i-am întins sticla cu whiskey. E a dumitale. Nu mai beau în seara asta.

Câteva clipe a deschis gura fără zgomot, uimit, ca un pește pe uscat și pe când îl priveam îndepărtându-se, am realizat că spusesem într-adevăr o prostie, n-avea de unde să mă cunoască, de-abia mă văzuse de câteva ori pierzându-mi mințile și nici măcar nu eram sigur că fusese același chelner în fiecare seară. Dar sigur mi-l făcusem acum prieten și sperietura lui era plătită cu vârf și îndesat.

Mi-am reluat ritualul cu sticla de whiskey în seara următoare, dar n-a mai apărut nicio Luminiță, doar orchestra băieților înșira cântece care mă enervau.

Am întrebat unde e Luminița și mi s-a spus că n-a venit și patronul e negru de supărare și o să-i rezilieze contractul.

— Și *Cristina*?, am întrebat eu.

— Ce-i cu Cristina?

Era prea mult să le povestesc toată tărășenia, am dat din mână, am băut și am plecat înainte să mi se facă rău.

Când am sosit în ziua următoare, cârciuma părea în doliu, fără pic de antren, cu chelneri speriați și de-abia o mână de mușterii de-ai casei. Ar fi trebuit să fie închisă și să nu mă fi primit, dar unul dintre chelneri, poate cel căruia îi dădusem sticla de whiskey, nu mai țineam minte, le-a spus polițiștilor că eram și eu de-al casei, poate știam ceva. Atunci m-am prins că erau câțiva polițiști în local. Cum să te prinzi dacă n-aveau uniforme? Am aflat și de ce. Fătuca mea, cea care cânta *Cristina,* fusese omorâtă. Violată și omorâtă. Într-un gang de prin apropiere. De aceea nu apăruse nici în seara dinainte. O găsiseră după mai bine de douăzeci și patru de ore.

Un polițist amabil m-a întrebat dacă o cunoșteam cumva. O văzusem prima oară cu o săptămână în urmă. Cânta dumnezeiește, am plusat eu.

— Pentru ea veneați?

— Pentru ea. Adică pentru cântec.

— Ce cântec?

— E o poveste lungă.

— Am timp.

— Cântecul *Cristinei cu flori de măr în păr*.

S-a uitat la mine lung, dar s-a prefăcut că înțelege.

— N-ați cunoscut-o?

— De-abia de știu cum o cheamă.

— Cât ați venit, seară de seară, ați observat pe cineva care s-o urmărească, să-i vrea răul?

Ce întrebări mai pun și polițiștii ăștia! Cum să vezi pe vreunul care vrea să-i facă altuia rău, cum să-ți dai seama? Cum să vezi când stai și-asculți și cești gura la o femeie frumoasă care aproape că-ți ia mințile? Cum să vezi, mai ales, când toată seara nu lași paharul din față să rămână gol prea mult timp? Un polițist ar trebui să știe toate astea, e la mintea cocoșului!

— Deci nu știți pe nimeni să-i fi vrut răul.

Nu știam.

M-am dus acasă trist.

Mi-am amintit cum cânta Luminița și cum își scutura părul și cum își unduia șoldurile pe care se mula rochia roșie. În mintea mea răsuna cântecul ascultat de atâtea ori, dar aproape uitasem înregistrările de pe net, peste care se suprapuseseră serile din cârciumă. Și mi-am amintit, aproape cu violență, de vorbele auzite în baia cârciumei, după ce-mi dădusem mațele afară. Dar cine știe despre ce vorbeau bărbații aceia. Sigur, la fel de bine se putea să fi fost vorba și despre cântăreața pe care o urmăriseră mai multe seri, îi excitase la culme și plănuiseră s-o acosteze. Ar fi trebuit să le spun polițiștilor ce auzisem, poate nu se petrecuseră doar în mintea mea.

Era ca și cum aș fi scris o poveste, după multe luni în care nu fusesem în stare să aștern pe hârtie măcar un rând, oricât de mult mă somau prietenii mei editori să le dau mai repede o carte. Aproape vedeam ce urma să scriu, de parcă aș fi fost de față la tot ce se petrecuse.

O așteptaseră cu un buchet mare de flori. Nu știu ce flori, semănau cu florile de măr, habar n-am unde le

găsiseră. Femeia venea și pleca doar cu taxiul, n-avea mașina ei, n-o aducea nimeni, n-o aștepta nimeni, așa cum nimeni nu-i știa viața. S-a bucurat când i-au oferit buchetul. S-au oferit s-o ducă ei acasă, i-au spus că n-avea rost să mai urce în taxiul chemat de patronul cârciumei. I-a refuzat, dar ei au insistat, zâmbind și vorbindu-i foarte politicos. Păreau doi tineri atât de bine crescuți, bine îmbrăcați, curați, politicoși, cu vorba educată, cu gesturi calme, aproape că nu mai întâlnise asemenea bărbați, n-avea de ce să se teamă.

A râs, au întrebat-o de ce râde,

sunteți atât de diferiți,

diferiți de ce?

diferiți de restul.

Și cât se spuseseră vorbele astea făcuseră câțiva pași, taxiul rămăsese în urmă, cu portiera deschisă, au continuat să-i vorbească,

întâi unul

și pe urmă celălalt

și iar primul,

continuând să facă pași, s-a auzit cum șoferul taxiului a trântit portiera, a demarat, a trecut pe lângă ei, poate înjura,

acum chiar o să trebuiască să mă duceți acasă, a spus femeia,

te vom duce,

ne mai plimbăm puțin și te vom duce

și la primul colț de stradă, foarte aproape, a apărut gangul, au împins-o în întunericul gangului, ea a scăpat buchetul din mână,

exact acolo l-am găsit, spuse polițistul, de unde știați?

femeia a vrut să se-ntoarcă, dar i-au barat drumul, a vrut să strige, dar i-au apăsat gura cu o batistă enormă.

Mai departe nu vreau să văd ce s-a întâmplat și nu vreau să știu și nu pot să spun. Detest violența.

— Trebuie, spunea polițistul.

— Știți la fel de bine ca și mine ce s-a-ntâmplat.

— E ca și cum ai văzut totul. De unde știi de gang? De unde știi cum au căzut florile? De unde știi de batistă? De unde știi cum au agresat-o? Ai fost de față? Spune! Ai fost de față, nu-i așa? Ești unul dintre ei?

E o nebunie! Cum să fi fost? Eu doar scriu o poveste…

De parcă ai fi fost de față. Ai fost de față?

Știam că se prăbușește lumea, pentru că nimic de pe lume nu-i va clinti din convingerile lor…

Moștenirea

Să mă-nvăț minte. Moștenire mi-a trebuit!

Nu cred că mai apuc să mă-nvăț minte. Nu cred că mai scap.

E noapte. E frig. Sângerez la marginea lumii. Departe de sat, lângă o pădure deasă, nu știu cum se cheamă. Nu mi-ar fi de folos nici de-aș ști, n-am cui spune, n-am telefon, nu mai pot să strig, nici nu m-ar auzi nimeni, nu trece nimeni. E pustietatea perfectă. N-o să treacă nimeni să mă găsească. O să-mi dau duhul curând, or să mă mănânce dihăniile înfometate din pădure. N-am putere nici să mă târăsc.

O să-ngheț și-o să mor. Decât să îngheț, mai bine mor mai repede.

Am venit pe picioarele mele. Nu mi-a spus nimeni: du-te acolo. Nu m-a obligat nimeni. Am avut un presentiment să n-o fac, am cedat ca prostul unei rugăminți. Și unei insistențe: că trebuie neapărat să măsurăm noi terenul, în acte poate e greșit.

N-are cum să fie greșit, măi, omule. Nu vezi că și-n actele bunicului și-n cele de la primărie, la retrocedare, sunt aceleași cifre?

Nu și nu. Dacă a greșit vreunul? Trebuie să vedem cu ochii noștri.

Așa faci cu toate?

Da, așa fac.

Mie mi-e egal dacă-i mai puțin, am spus.

Și dacă e mai mult? Dacă sunt tras eu pe sfoară? a strigat. Nu suport să fiu tras pe sfoară.

Uite, pune cifrele pe care le vrei, am spus.

Nu se poate! Trebuie să fie ca pe teren. Eu lucrez cinstit. Mergem să măsurăm.

O să dureze.

N-are importanță.

Nu vezi că se lasă seara? Și nu putem mâine, plec în zori.

Îți spun eu, ajungem pe lumină, ne-ntoarcem repede, nu-i prea departe, știu o scurtătură. Tu habar n-ai unde-i terenul. Îl măsurăm azi. Apucăm să măsurăm azi.

Și dacă se-ntunecă?

Se-ntunecă după aia. Treabă cinstită. Treabă ca la carte!

Nu știu cum se face că-mi amintesc toate vorbele astea. Simt că adorm, îmi revin, îmi reamintesc ce-mi spunea, ce-a mai fost, mă pierd din nou. Tot așa.

Cât am mers până aici nu i-a tăcut gura o clipă. Mi-a spus toată povestea familiei, de parcă eu n-o știam. Sigur se gândea că dacă trăiesc la oraș și vin pe-aici din an în Paște habar n-am care-i viața lor, ce se întâmplă cu ei și prin câte trec. Exact așa spunea: habar n-ai cum trăiesc. Nu conta că taică-miu îi fusese unchi și se văzuseră an de an până a murit, frate bun cu tată-su. Nu conta că bătusem dealurile împreună pe când eram copii, înainte de școală, înainte să mă fi mutat definitiv la oraș. Nu conta că-și petrecuse vacanțele mari cu mine în tabere organizate de taică-miu în creierii munților. Era convins că habar n-am cum trăiește el, ce i se întâmplase de la revoluție încoace, cum fusese dat afară din fabrica mărunțită pentru fier vechi, deși îmi mai povestise cum se certase cu doi primari succesivi să primească pământul părinților exact pe locurile unde fuseseră acestea înainte să le confiște comuniștii, cât nădușise el muncind pământul ăla recuperat ca să aibă o bucată de pâine pentru copii.

Știu, apucam să zic la răstimpuri, când își trăgea răsuflarea sau se gândea ce să mai spună.

Habar n-ai, continua el, cât cer copiii, câte trebuie să le dai. N-ai copii, te-a fericit Dumnezeu.

Nu mă credeam fericit că n-am copii, dar n-avea rost să mă iau în bețe cu el. Oricum nu m-ar fi ascultat, îi dădea înainte cu necazurile vieții lui, o clipă m-am gândit că tot vorbește ca să acopere golul dintre noi până ajunge la teren, simțise că nu prea mai aveam ce să ne spunem, după ce insistasem că-mi vreau partea, de mulți ani nu mai aveam ce să ne spunem. Acum mai că nu ne certasem. Sau vorbea ca să nu mai deschid eu gura și să-l întreb cine știe ce, se temea că nu știe răspunsul, cum se întâmplase la o oră după ce sosisem în sat și dăduse din colț în colț când îl întrebasem dacă se întâmplă să mai aibă nuci de anul trecut. Ne înțeleseserăm demult, după ce pământurile părinților ne fuseseră retrocedate pe aceleași amplasamente mulțumită zbaterilor lui, să-l

folosească tot el și pe al meu, n-aș fi vrut să vând chiar atunci, nu luam mai nimic pe el, mai bine așteptam să mai crească prețurile și n-aș fi vrut nici să-l arendez unui străin. Era tare bucuros, se oferise să-mi dea la fiecare Crăciun o jumătate de porc. N-am ce face cu atâta, omule! zisesem. Mi-ajunge un sfert, sau pe-aproape. Bine, un sfert de porc, se grăbise să spună. Și un sac de cartofi. Și un sac de nuci. Și fasole uscată, o găleată, dacă vrei. Nu-mi stricau, aveam cămară mare, le puteam păstra. A fost încântat. În primul an a venit cu o săptămână înainte de Crăciun, cu mașina plină: o pulpă mare de porc, șunci, cârnați, ceafă numai bună de grătar, cartofi, fasole și nuci. După doi ani, nu se mai făcuseră nuci, iar cartofii fuseseră năpădiți de mană. Și pe urmă pur și simplu n-a mai venit. Nici eu nu-l căutasem. A dat un semn după multă vreme, când s-a așezat la marginea satului fabrica de mezeluri, le-a cumpărat multora teren să-și ridice halele și le-a făcut contract să le preia toate animalele. Probabil se umpleau de bani, nu mi-a zis cât. Dar mi-a spus că dacă ăia mai vor teren să se extindă, or să ajungă la parcelele noastre, încă una a lui și bucata mea de pământ și mie mi-ar fi mai lesne să-i vând lui totul mai înainte să negocieze el vânzarea mare, o să luăm un preț mai bun. Sigur era undeva o chichiță să mă tragă în piept, dar măcar se ocupa el de tot, așa că am fost de acord. Și acum venise momentul. Îi vindeam lui partea mea și el vindea fabricii un teren mult mai mare. Dar insistase să măsurăm înainte să facem actele și să-mi dea banii, era convins că oamenii de la fabrică se păcăliseră pe undeva.

Aproape că-i admiram logoreea, îndârjirea cu care simțeam că-și urmărește scopul, tenacitatea.

Am cedat.

Bine, omule, facem cum vrei!

I-au sclipit ochii și-n cinci minute am plecat la drum.

Nu luăm mașina? îl întrebasem.

Mergem pe jos. E drum prost, plin de gloduri.

Avea dreptate.

Nu era complicat ce aveam de făcut, dar nici foarte simplu. Terenul meu nu era foarte mare, ceva între un hectar și jumătate și două, dincolo de marginea satului, dar nu era o fâșie dreaptă, înainta ușor strâmb pe o parte,

unde fusese cine știe când un pârâu, în apropierea unei păduri dese de care-l separa un drum năpădit de buruieni, cu câteva șleauri vechi de căruță. Treceau pe acolo doar puținii care-și aveau proprietățile prin apropiere sau rareori vreunul care fura lemne de foc din pădure. Pe mai bine de jumătate din terenul meu plantase porumb care crescuse aproape cât mine, pe restul pământului era sfeclă de zahăr care continua pe cât se întindea parcela lui. Gospodar om, m-am gândit în sinea mea.

Își luase unelte de măsurat, mai multe feluri de ruletă, le ținea într-o traistă pe umăr. El măsura și eu notam într-un carnet. La sfârșit urma să facă toate calculele. De vreo două ori s-a încurcat, ne-am întors să măsurăm din nou. Pe urmă am greșit eu adunarea, nu țin minte să mi se fi întâmplat vreodată, mă stresase. I-a sărit țandăra.

Vrei să mă tragi în piept? a strigat.

Ce-ți veni? După ce că stau după tine în pustietatea asta, mai spui și aiureli!

Tu te umpli de bani, nu eu, a spus cu năduf.

Mare brânză. Oricum câștigi și tu destul, am răbufnit.

N-a răspuns. Nici eu nu l-am mai stârnit cu nimic. Am continuat să mergem pe marginea parcelei, străbătusem două laturi exterioare și bine delimitate și eram pe cea care separau parcela de pământurile lui. Mi s-a părut că mergem ușor într-o parte și m-a pus dracul să întreb dacă măsurăm pe unde trebuie și chiar pe unde umblam noi era hotarul. I-a sărit țandăra.

Adică eu te trag în piept! a strigat.

Nu cred că mă tragi în piept. Dar n-am fost în viața mea pe locul ăsta, nu știu unde au fost marginile și nu văd nimic care să-mi arate că se sfârșește al meu și începe al tău, e totul otova.

Știu eu, a zis.

Și e destul?

S-a îndreptat de șale și s-a uitat lung la mine:

Vrei să mai chemăm pe cineva să ne țină coada? Ai zis că dimineață pleci. Măsurăm, îți dau banii și mai vii să semnezi când îs actele gata. Ce mai vrei?

Nici n-am avea când să mai chemăm pe cineva. S-a înserat.

Am eu lanternă. Hai să măsurăm mai departe, dacă mai vrei să terminăm.

Se îndrepta deja spre ultima latură, cea dinspre pădure. Urma să facă un calcul și să afle suprafața, nu credea neam în actele de dinainte, nu voia nici să le fac eu. Îi spusesem că toată viața nu făcusem decât să predau matematică elevilor și mă pricep, dar era convins că-l trag în piept. Sau că vreau s-o fac.

Asta fusese la înfruntarea de după prânz. M-am îndreptat de șale și eu înainte să merg pe urmele lui și mi-am aruncat privirile roată. Nu departe se zăreau halele fabricii de mezeluri, luminate la colțurile curții de stâlpi înalți. Curtea aia avea să ajungă în câteva luni și pe pământurile pe care stăteam eu. Nu credeam să m-aleg cu mare lucru că le dau pământul, dar mă obișnuisem cu ideea. Nici în ultimii ani nu mă alesesem cu ceva.

Văr-miu se depărtase bine. M-a strigat.

Ce dracu' faci, nu vii după mine? Se întunecase.

Deasupra noastră clipeau stelele. Noaptea era rece și senină.

Era partea pe care crescuse porumbul cât mine. Înaintam greu, cu cocenii într-o parte și drumul șerpuit și buruienos în cealaltă. Simțeam că e furios în continuare, bombănea, începuse să înjure, m-am gândit să-l liniștesc și l-am întrebat ce-o să facă a doua zi după ce plec eu și atunci s-a-nfuriat de-a binelea, de parcă stârnisem un viespar.

Calmează-te, omule, i-am spus.

M-am aplecat să ridic lanterna pe care o scăpase din mână tot gesticulând. Dispăruse în lanul de porumb, m-am gândit că-și ușura bășica.

M-am trezit cu el în spatele meu. Am apucat să mă ridic și să-ntorc privirile, i-am pus lanterna în ochi și-am văzut cât era de furios, cu ochii roșii, ca turbat.

M-a lovit.

Nu știu cu ce, o bucată de pământ tare ca piatra, o piatră, un fier.

M-a lovit încă o dată foarte tare. Îl auzeam cum gâfâie. Sigur mi-a spart capul, am auzit cum pârâie. Ca un pepene pe care-l despici. Ceva cald rece mi se prelingea pe ceafă. Sânge. Am căzut.

Toate se petrecuseră într-o fracțiune de secundă. Mă mir că le percepusem. Mi-am pierdut cunoștința. Îmi

reveneam și leșinam, iar îmi reveneam, iar leșinam. Parcă prin vis simțeam cum mă târăște peste șleaurile drumeagului, spre pădure. În același vis, sau în altul, simțeam cum îmi umblă în buzunare. Ce să-mi ia?

Nu e lângă mine acum.

Nu mai e lângă mine.

Nu știu câtă vreme a trecut.

Sigur a plecat de mult.

Sigur mi-am pierdut cunoștința, habar n-am ce s-a mai întâmplat. Dacă s-a mai întâmplat ceva. Nu știu de ce mi-am revenit. Poate doar ca să-mi dau seama c-o să mor.

Nu mă pot mișca. Sunt înțepenit. Nu țeapăn. Doar ochii mi-i pot mișca.

A plecat de mult. Convins că am murit deja.

N-am habar dacă premeditase lovitura.

A scăpat de mine. A rămas cu banii.

Crede că a scăpat de mine.

Nu e prost deloc, dar nici foarte deștept, dacă m-a lovit lângă satul lui. M-a târât la marginea pădurii. Nici nu știu dacă sunt la marginea pădurii, poate e chiar în pădure. Nu văd nimic. Am să îngheț și am să mor. Dacă nu cumva îmi voi pierde tot sângele înainte să îngheț. Sau o să îngheț din cauza asta.

Nu trece nimeni pe aici. În noaptea asta, sigur nu trece. Mâine voi fi mort. Nici într-o săptămână n-o să mă găsească nimeni, chiar dacă mă caută. În atâta timp, mă vor sfâșia animalele, rămân doar oasele și niște haine ferfeniițite. Nici nu mai contează dacă le va recunoaște careva.

Nu mă pot mișca.

Nu mă pot mișca niciun pas.

Sigur mi-a luat actele, să le îngroape sau să le dea foc. Dacă e deștept, le dă foc.

Sigur mi-a umblat în buzunare, mi-a luat telefonul mobil, l-a aruncat departe în lanul de porumb. N-avea rost să-l păstreze, cum îi va fi trecut prin cap în prima clipă, e un telefon de ultimă generație, foarte sofisticat, foarte scump, parcă văd că și-l dorea. Nu-i prost deloc și s-a gândit că dă poliția peste el. L-a aruncat. Era periculos să-l ducă acasă.

Dar nu știe că i-am spus fratelui meu de vizita pe care aveam de gând să i-o fac azi, să rezolv problema cu

pământul. Fratele meu e la un congres al istoricilor la Barcelona. Se întoarce mâine în țară. Va veni să mă vadă să-mi spună cât i-au admirat lucrările. Nu mă va găsi. Mă va suna și nu voi răspunde. Îl va căuta pe vărul nostru, să-l întrebe cât mai rămân în sat. Deloc speriat, vărul îi va spune că nu m-a mai văzut de un an, poate mai mult. Fugi, nene, d-aici, n-a fost ieri la tine?! va striga fratele meu. Dar pe urmă va accepta că poate se înșală.

Cu mintea lui brici, fratele meu istoricul va anunța poliția, vor cere împreună companiei de telefonie desfășurătorul ultimelor mele convorbiri, vor afla pe unde am fost pas cu pas, se vor strădui să localizeze și aparatul. Era proaspăt încărcat, va dura o săptămână până să se descarce. Ar trebui să aibă timp suficient să-l localizeze. Poate e aruncat prin apropiere. Oricum e în zona asta. Or să-l localizeze și dacă a sfărâmat aparatul, rămâne activă celula lui de bază. Sigur nu s-a gândit s-o distrugă separat.

Vor ști că am fost aici. Vor întreba. Chiar dacă nu ne-a văzut nimeni, vor trimite echipe să mă caute. Îl vor chestiona la sânge.

Va nega că am fost la el.

Dar tot o să-l prindă.

Tot o să-l…

Concertul

— Hei , trezește-te! Ai dormit destul. N-auzi?

— Mi-e somn.

— Ai dormit destul, îți spun eu.

— Sunt obosită. De ce nu înțelegi?

— Nu ești obosită deloc! N-ai cum să fii. Ești doar leneșă. Și prefăcută. Și te-ai drogat din nou.

— Nu m-am drogat.

— Aiurea! N-am văzut urmele pe care ai uitat să le ștergi pe geamul mesei de pe care ai tras pe nas?

— Aia a fost foarte puțin. Nu se pune la socoteală.

— Tot drogat se cheamă. D-aia te-ai prăbușit veselă și pe urmă te-ai soilit la greu.

— Te contrazici. Nu poți să dormi după ce te droghezi.

— Tu ai putut.

— Și ce vrei acuma?

— Să te scoli. Să te dai jos din pat. Și să te speli cu apă rece, măcar pe față. Și să te pregătești să mergem la concert.

— Nu vreau să merg la niciun concert.

— Ești nebună, nu știi ce spui.

— Nu sunt nebună deloc!

— Cum să nu fii? Îmi vorbești de trei luni de concertul ăsta. M-ai pus să fac rost de bilete și m-au costat o groază, un sfert de leafă. Că voiai și locuri bune, în față, să-ți vezi iubita.

— Nu e iubita mea.

— N-o fi, dar tot voiai locuri în față. O groază de marafeți m-au costat biletele alea.

— Nu eu le-am făcut atât de scumpe.

— Așa e, tu doar ziceai că nu te interesează cât costă, vrei în față.

— Chiar nu mă interesează.

— Și că ți se pare normal să te duci s-o vezi, că e prima oară când vine-n România și nu știi când mai vine și te-ai săturat să-i urmărești concertele pe YouTube.

— La fel ziceai și tu. La fel ai făcut și tu cu Beth Hart.

— Nu te contrazic. Doar că după ce-am luat biletele alea, m-ai bătut la cap o lună, ba două, să am grijă să nu le pierd și acu' spui tâmpenia asta că nu vrei să mergi.

— Mi-e somn.

— Nu ți-e somn.

— Sunt obosită.

— Nu ești obosită. Sau ești obosită pentru că te-ai drogat prea mult.

— Numai tâmpenii spui. Drogurile nu te obosesc niciodată. Dimpotrivă.

— Nu te obosesc dacă le iei tot timpul.

— Parcă știi tu…

— Știu. Am citit. Mi-a spus și doctorul.

— Un doctor de rahat.

— Un doctor de rahat care te-a scos din rahat. Te-a pus pe picioare. Nici nu mai stăteam de vorbă acuma dacă nu era el.

— Ce bine ar fi fost!

— Ce prostii spui! Uită-te la tine ce prostii spui!

— Mă uit și nu văd nicio prostie. Văd doar o fată frumoasă care e bătută la cap de o altă fată care zice că-i sora ei, dar sigur nu e, pentru că o chinuie și o pune la munci, cine știe ce sânge spurcat o fi având în ea, sigur nu-i e rudă. Au schimbat-o la naștere. Sau la creșă.

— Iar începi?

— Sigur au schimbat-o cândva. Vreau să-mi găsesc sora adevărată!

— Încetează.

— Nu vezi că nu știi decât să-mi dai porunci? Scoală-te! Spală-te! Îmbracă-te! Încetează! Ce soră adevărată ar vorbi așa cu geamăna ei?

— Trăncăni aiurea.

— Mă mai și insulți.

— Nu te insult. Încerc să te pun pe picioare. Zău, n-avem timp prea mult. Trebuie să plecăm curând, dacă nu vrei să rămânem la ușile sălii.

— Nu-mi pasă.

— Mie-mi pasă.

— Du-te tu!

— Vreau să mergi.

— Îți pasă că pierzi banii.

— Fac ceva pe ei de bani! Mă gândesc doar că după aia o să bocești ca proasta că nu ți-ai văzut iubita la

primul ei concert la noi.

— Ți-am mai spus că nu-i iubita mea.

— Bine, nu e.

— Și nu mă mai face proastă.

— Cum ai vrea să-ți spun?

— Scumpete.

— Bine, scumpete, mișcă-ți fundul ăla gras și îmbracă-te să mergem.

— Nu sunt grasă.

— Nu ești.

— Dacă nu sunt grasă, înseamnă că nici fund gras n-am.

— N-ai.

— Adineauri ziceai altceva. Pentru că-ți place să mă enervezi. Să-ți bați joc de mine.

— Încetează.

— Mereu ai făcut așa. Ți-ai bătut joc de mine. Cât au fost ai noștri aici, n-ai avut curajul s-o faci.

— Habar n-ai ce spui. Mă port așa de-o veșnicie.

— Nici măcar nu-i o veșnicie de când a plecat să facă rost de bani.

— Mie doi ani mi se par o veșnicie. Mai ales când trebuie să am grijă de o…

— De o ce? Spune: de ce o ce? Vrei să zici că sunt nebună?

— Nu vreau să zic.

— Dar gândești. Se vede pe fața ta de scorpie. Mereu ai gândit așa, mereu ai crezut că sunt o nebună.

— N-am crezut niciodată.

— Atunci de ce spui că trebuie să ai grijă de mine?

— Pentru că am. Și pentru că așa a spus tata când a plecat. Și pentru că…

— De ce să n-am eu grijă de tine?

— Nu te-mpiedică nimeni. Poți s-o faci.

— Nu vreau să am grijă de tine.

— Vezi? Așa că am eu.

— Ți-e teamă să n-ajung la spital din nou.

— Nu mi-e teamă.

— Atunci?

— Pur și simplu nu vreau să ajungi din nou ca atunci.

— Atunci nici măcar n-a fost vina mea.

— N-a spus nimeni asta.

— Nici măcar n-am fost eu de vină pentru ce s-a întâmplat.

— N-am spus asta.

— Dar știu că asta gândești. Pot să intru-n mintea ta și văd cum îți spui: soră-mea asta nebună a împins-o pe mama pe scări, și-a rupt spinarea și-a murit.

— Nicio vorbă din toate astea nu mi-a trecut prin cap.

— Atunci ce ți-a trecut prin cap?

— Vrei să încetezi? Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu e momentul.

— Dar eu vreau! Trebuie să vorbim despre orice. Și e oricând momentul să vorbești despre orice. Și despre asta.

— A fost un accident.

— Asta crezi?

— Da.

— Sigur nu crezi că i-am dat brânci?

— Cum să faci asta?

— Uite-așa!

— Încetează! Mă dărâmi. Nu cred că ai făcut-o, pentru că nu ești nebună.

— Nu sunt.

— Exact asta spun.

— Dar în mintea ta crezi altceva.

— Încetează cu prostiile.

— Mi-e dor de ea.

— Și mie.

— D-aia vreau să vorbim despre ea.

— Dar n-are rost. Nu mai schimbăm nimic. Și ne întristăm.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat. Pe bune. Ce s-a întâmplat?

— Un accident.

— Pe bune?

— Sigur.

— Adică nu sunt nebună.

— Nu ești.

— Adică nu i-am dat brânci?

— Nu i-ai dat.

— Și mă iubești în continuare. Ești sora mea cea bună și mă iubești în continuare?

— Cum altfel?

— Atunci de ce mă obligi să fac ce nu vreau să fac?
— Ce te oblig să faci?
— Să merg la concert.
— Dar tu ai vrut să mergi la concert, Dumnezeule!
— Asta a fost demult.
— Ba a fost tot timpul. Tot timpul m-ai întrebat dacă am luat bilete, dacă nu le-am pierdut, de ce nu vine mai repede ziua s-o vedem, de parcă am avea noi vreo putere să facem timpul să zboare.
— Chiar așa am făcut?
— Mai întrebi?
— Atunci sunt nebună.
— Nu ești nebună.
— De ce nu țin minte ce spui tu că am făcut?
— Ții minte. Doar că nu vrei să-ți amintești acum. Îți place să te hârjonești.
— Asta crezi?
— Asta cred.
— Parcă ție nu-ți place să te hârjonești!
— Îmi place!
— Vezi?
— Dar nu despre mine era vorba.
— Atunci despre cine?
— Mă obosești. Dă naibii cu apă rece pe ochi și îmbracă-te!
— Sunt îmbrăcată.
— Doar n-o să mergi în furou la concert!
— Nici tu nu ești îmbrăcată.
— Eu îmi trag pe mine o rochie într-o clipă și sunt gata.
— Și eu îmi pot trage o rochie într-o clipă, să fiu gata.
— Nu sunt sigură. Te moșmondești.
— Și-o să fiu chiar mai frumoasă decât tine!
— Sunt sigură.
— Dar te îndoiești în sinea ta.
— De unde naiba le scoți?
— Din tonul tău. Te dă de gol.
— Cu ce mă dă de gol?
— Că mă crezi o nebună de care trebuie să ai grijă să nu se piardă.
— Doar am grijă, nu înseamnă și că ești nebună.
— Vreau un strop de drog.

— Încetează. N-avem timp.
— Avem tot timpul din lume.
— Scumpete, ascultă-mă…
— Mi-ai zis scumpete! Cât mă bucur. Mi-ai zis scumpete! Înseamnă că ții cont de ce te rog și nu ești chiar scorpie și ești sora mea cea bună.
— Sunt.
— Atunci de ce nu-mi dai un strop de drog?
— Pentru că trebuie să mergem la concert. Și pentru că ai promis să nu te mai droghezi. Și pentru că ai promis și tatei că n-o s-o mai faci.
— Asta a fost demult.
— Și pentru că trebuie să fii cu mintea limpede să-ți asculți iubita.
— Ți-am mai spus de-o mie de ori că nu e iubita mea!
— Bine, nu e. Dar trebuie s-o asculți cu mintea limpede.
— Mă enervezi.
— O să-ți treacă. Îmbracă-te!
— Nu vreau.
— Dacă n-o faci, tot în capul meu o să se spargă, n-o să ajungem la timp și n-o să mai intrăm.
— Mi se pare normal.
— Nu vrei să-mi dai nicio mână de ajutor.
— La ce să-ți dau o mână de ajutor? Tot timpul ai spus că ești sora puternică, cea care n-are nevoie de ajutor.
— N-am spus asta.
— Ai gândit-o.
— Acum știi și ce gândesc.
— Întotdeauna am știut.
— Le știi pe toate.
— Da, le știu pe toate. Ca atunci când…
— Ce vrei să spui?
— Nimic.
— Ce vrei să spui?
— Nimic. Doar îmi aminteam cum m-ai dus la spital și m-ai lăsat acolo.
— Nu te-am dus eu! Eu te-am scos.
— Ca să mă umilești.
— Nu, ca să am grijă de tine.
— Aveau și acolo.

— Nicăieri nu e ca acasă.

— Unde nu te vede nimeni cum îți faci sora sclavă!

— Ești nebună!

— Vezi? Vezi? Mă faci iar nebună! Și-mi poruncești să fac aia și ailaltă, de parcă n-aș avea și eu minte, să știu ce să fac…

— Nu ești nebună, te prefaci. Încetează. Îmbracă-te.

— De ce?

— De câte ori trebuie să-ți spun că se apropie ora concertului?

— Vreau un drog.

— N-o să primești niciun drog.

— Mă urăști, d-asta nu-mi dai.

— Vorbești prostii.

— O să-mi iau singură. Știu unde le ții ascunse sub cheie. Numai pentru tine.

— Eu nu mă droghez.

— E doar vorba ta. Nimeni nu confirmă.

— Nu e nevoie.

— Te salut, mă duc în camera ta să-mi iau ce e al meu.

— Scumpete, oprește-te!

— Nu-mi mai spune scumpete, nu sunt scumpetea ta!

— Tu mi-ai spus să-ți zic așa. Adineauri.

— Dar nu crezi. N-are rost să-mi zici așa, dacă nu crezi. Lasă-mă să trec.

— Unde vrei să te duci?

— Să-mi iau drogul. E al meu.

— Îmbracă-te mai întâi.

— Ca pe urmă să te prefaci că mi l-ai dat și să mă refuzi, cum ai făcut-o altădată. Nu ține. Nu mai ține.

— Îmbracă-te, te rog.

— Nu-mi dictezi tu mie!

— Îmbracă-te.

— Dă-te la o parte din drum!

— Scumpete, îți faci rău.

— Dă-te la o parte din drum, îți spun! Te trag de păr, dacă nu te dai la o parte.

— Încetează, scumpete, mă doare.

— Dă-te la o parte!

— Nu.

— Te izbesc de ușă!

— N-ai s-o faci.

— Asta crezi tu!

— Nu ești nebună s-o faci.

— Uite că sunt! Vezi că sunt? Nu mai zici nimic? Ai amuțit? Nu mai ai glas? N-ai curaj? De ce nu te ridici de jos să mă înfrunți? Până acuma m-ai bătut la cap să mă-mbrac, că ne grăbim. Hei, n-auzi? Cu tine vorbesc. Ai înțepenit? Ridică-te, naibii, de jos! Vrei să spui c-ai mierlit-o? Să m-acuze pe urmă pe mine că te-am omorât? A fost un accident, ca și data trecută. O să le spun asta! A fost un accident, doar te-am împins. Tu te-ai ferit de mine și te-ai lovit la tâmplă. Nu puteam eu să-ți sparg capul, n-am atâta putere. A fost doar un accident, trebuie să recunoști. Dintr-un accident te ridici. N-auzi? Trebuie să mergem la concertul ăla. Doar știi cât de mult aștept să mergem la concert, s-o văd pe iubita mea. Nu e iubita mea, dar uite că-ți fac o concesie. Hai să mergem. Acum or să sune la ușă oamenii ăia care ne duc acolo și nici nu ne-am îmbrăcat. Ridică-te naibii! RIDICĂ-TE NAIBII!

Vă plac blondele?

Augustin Țone a avut mereu o slăbiciune pentru blonde. Toate iubitele lui au fost blonde, toate prietenele și partenerele de afaceri aveau părul bălai sau măcar deschis la culoare, cine și-l mai amintea de pe băncile școlii sau ale studenției îl rememora înconjurat de fete al căror păr strălucea gălbui în soare. Nu-și amintea nimeni să-l fi văzut măcar stând de vorbă cu vreo brunetă, sigur se va fi întâmplat, n-avea cum altfel, dar nimeni nu-și amintea. Nu mira pe nimeni că de patru ori fusese căsătorit și fiecare nevastă fusese mai blondă decât precedenta, măcar o nuanță mai deschisă, de la spicul grâului spre raza de soare. Prima se numise Felicia, a doua – Maria, a treia – Simona, a patra – Olivia. A cincea nevastă sau cea pe cale să-i fie nevastă, Violeta, era atât de blondă că părul ei mătăsos părea aproape alb.

Numai că femeia n-a mai apucat să intre în minunatul rol de a cincea nevastă, a murit subit. Au găsit-o prietenele sosite pentru o noapte a burlăcițelor. Lăsase ușa de la intrare descuiată, să vină fiecare când va vrea și au găsit-o întinsă în cadă, goală, cu zâmbetul pe buze, apa din jurul ei, caldă încă, se înroșise de la sângele scurs din venele tăiate cu lama, iar pletele îi pluteau pe apă ca o coroană de aur alb. Sărea în ochi că femeia întinsă în cadă se sinucisese. Prietenele au chirăit cumplit, două au dat ochii peste cap, căzând pe dalele albe mai să-și fisureze căpățânile, celelalte au dat peste cap alte pahare de votcă după cele pe care le băuseră deja, au strigat, au alergat încolo și-ncoace zăpăcite și fără rost, au plâns, au chemat salvarea și poliția, au dat mai multe rânduri de declarații, n-au dormit câteva zile. Se mirau că nu le stătuseră inimile de emoție și de spaimă. Pe Augustin Țone uitaseră să-l sune în prima clipă, dar mai târziu, când poliția insistase cu întrebările, și-au dat seama că absolut niciuna dintre burlăcițe nu știa de unde să-l ia, n-aveau numărul lui de telefon, habar n-aveau unde locuia, nu-i cunoșteau familia, nici prietenii, cercurile în care se învârtea le erau străine, știau doar că e avocat, dar nu știau la ce firmă. Și erau cinci cu toatele! Ori nu-i erau

chiar prietene blondei pe cale să se mărite, s-a gândit primul polițist care le înregistrase declarațiile, ori aceasta era secretoasă de-a binelea și păstra totul pentru ea, să nu cumva să-i fure vreuna junele ușor fanat. Polițistul nu-l știa pe Augustin Țone, dar s-a gândit că omul nu putea fi decât ușor fanat la cei aproape patruzeci de ani cât spuneau divele că are. Primul polițist înclină în sinea sa spre varianta secretoșeniei și nu mai insistă să afle altceva, să nu le tulbure încă și mai tare, făcându-le să înțeleagă că prietenia lor nu fusese atât de strânsă pe cât susțineau ele. Bine măcar că-i știau numele, bombănea în sinea lui polițistul.

Augustin Țone a spus poliției peste două zile, când au dat de el, că, știind de planul cu noaptea burlăcițelor care avea să se lungească până spre seara zilei următoare, cum îi declarase că-și propune aleasa inimii lui, plecase din oraș cu treburi. Mai erau două săptămâni până la nuntă, avea timp să se întoarcă și să facă ultimele pregătiri. N-a spus cu ce treburi a plecat, nici nu l-a întrebat nimeni. Mai târziu însă poliția a investigat cu discreție ce declarase el la început și totul s-a confirmat întocmai. Existau oameni care știau că plecase din oraș: trecuse pe la firmă și o secretară îi înmânase un dosar solicitat mai devreme prin telefon; un benzinar și-l amintea că plătise umplerea rezervorului cu bani pești și că mai cumpărase un sandviș pe care insistase să-l primească fierbinte și, pentru că i-l oferise abia călduț, numai că nu făcuse scandal; recepționerul unui hotel de pe Valea Prahovei confirmase că-i notase datele personale într-un registru și că bărbatul coborâse doar la restaurant, nu umblase hai-hui și nu revenise abia în zori; iar șeful formației de studenți întârziați care cânta în restaurantul hotelului declarase că Augustin Țone solicitase de mai multe ori o anume melodie de suflet, iar ei se conformaseră, fericiți că fuseseră plătiți pentru asta, ceea ce abia dacă li se întâmpla o dată pe an. Niciunul însă nu era în stare să precizeze și ora la care se întâmplaseră faptele menționate, în afara secretarei, care era sigură că se întâmplase puțin înainte de ora 5 pentru că după cinci minute se termina programul și ea, rămasă singură, a încuiat și a plecat spre casă.

Pe Violeta au scos-o de la morgă, unde autopsia se făcuse mai mult de formă, după aproape o săptămână.

Înmormântarea a fost una cu mulțime mare de oameni, Augustin Țone era cunoscut, cu multe relații, probabil iubit de unii sau unele, sigur detestat de alții și altele pentru succesul lui, și-a zis primul polițist, care ținuse să fie de față, măcar să vadă ce lume participă. A consemnat că participaseră și toate cele patru foste neveste, deși el personal nu le zărise, nu le cunoștea, doar i se spusese că sunt de față, pierdute în mulțime. Văzând numărul mare de femei, cele mai multe blonde, i-a trecut prin minte că Augustin Țone n-o să rămână multă vreme întristat și îndoliat, se va găsi curând încă o blondă să i se strecoare în pat. Dar asta se va petrece mai încolo. Pentru moment, Augustin Țone sigur suferea, și-a zis polițistul, văzându-l cu privirile pierdute și ochii roșii, sobru, cu barba crescută în zilele de doliu.

A doua zi după înmormântare l-a arestat pe Augustin Țone. Polițistul socotea că dosarul cu probe e beton. Burlăcițele își programaseră să înceapă petrecerea pe la 9 seara și s-o tot ducă vreo 24 de ore, dacă le vor ține baierele. Păreau antrenate. Se întâlniseră înainte și sosiseră împreună la casa viitoarei mirese, încât descoperirea trupului în cada de baie a fost făcută de toate odată. Niciuna nu putea fi bănuită de ceva și oricum îi erau prietene. Viitoarea mireasă avea toate motivele din lume să nu-și ia viața: urma să se mărite în două săptămâni și un asemenea moment e unul de fericire pentru orice femeie din lume, dar Violetei nu-i stătuse inima de fericire, ci își tăiase venele, ceva oribil și deprimant; era tânără, frumoasă, cu sănătatea de fier, medicul care făcuse autopsia scrisese în raportul său că rar îi fusese dat să vadă organe interne mai sănătoase; fusese curtată de mulți supiranți, dar nimeni nu știa de vreunul atât de disperat că o pierde încât s-o trimită în lumea cealaltă; avea o slujbă bună, era apreciată, n-avea vreun motiv de stres și, chiar de-ar fi avut și nu era știut, viitorul ei soț era plin de bani, încât o aștepta o viață îndestulată. Cât putuse afla polițistul, Violeta n-avea antecedente cu sănătatea mintală, nu doar că nu mai încercase vreodată să se sinucidă, dar nici măcar nu făcuse vreun consult psihiatric în viața ei. Era o femeie absolut normală, care s-a întâmplat să moară din motive pe care el, polițistul, era obligat să le descopere.

Ideea care le-a trecut tuturor prin cap din prima clipă, anume că Augustin Țone ar putea fi amestecat, nu l-a ocolit nici pe polițist. Ba i-a intrat în cap ca un sfredel. L-a interogat în amănunt de două ori, prima dată când l-au găsit și l-au anunțat de moartea alesei inimii sale, a doua oară după înmormântare. Între timp, polițistul stătuse de vorbă cu o mulțime de persoane și pusese cap la cap o mulțime de fapte.

Augustin Țone era un bărbat tânăr, nu chiar foarte tânăr, avusese dreptate polițistul când se gândise că putea fi un june ușor fanat, dar era încă în deplinătatea forțelor. Cu succes în meserie și succes la femei. Că avusese patru neveste, iar prin patul lui trecuseră nenumărate alte femei, n-avea vreo legătură cu cazul. Cam multe neveste și cam prea multe femei, își spunea polițistul cu invidie abia stăpânită, dar nu era primul caz. De toate se despărțise legal, civilizat, de comun acord, nu ieșise vreodată scandal. Dimpotrivă, Augustin Țone era de admirat și faptul era un atu pentru el: doar n-o să te apuci să-ți omori viitoarea nevastă. Pe deasupra, nimeni n-auzise de vreo ceartă, de vreun motiv de neînțelegere între cei doi. Altfel n-ar mai fi programat nunta și n-ar fi urmat pas cu pas programarea.

În ziua cu pricina, nimeni nu știa ce făcuseră cei doi în amănunt și polițistul trebuia să ia drept bune afirmațiile lui Augustin Țone. Se întâlnise, zicea el, cu un client în cursul dimineții, iar clientul confirma. La prânz, își dusese viitoarea nevastă la un restaurant din apropierea locuinței ei, iar șeful localului și chelnerii își aminteau tot ce comandaseră, au spus chiar că erau obișnuiți ai locului, au evitat să amintească de bacșișul generos. Din moment ce erau obișnuiți ai locului, polițistul a vrut să afle dacă nu cumva confundau chelnerii ziua, ori nu puneau mare preț pe asemenea detalii, mai ales că aveau de-a face cu clienți pe care-i văzuseră des și care ofereau probabil și bacșiș consistent, dar șeful de sală a trecut demn peste vorbele cu bacșișul, de parcă nu le-ar fi auzit, și a ținut să precizeze că viitoarea doamnă Țone ceruse anume fructe de mare, după care declara că e înnebunită, iar ei primiseră fructe de mare exact în dimineața acelei zile, se poate verifica cu notele de comandă și de recepție, așa că nu se înșelau asupra zilei. Polițistul a mai aflat că Augustin Țone și-a

condus după prânz aleasa până la intrarea blocului în care locuia, a îmbrățișat-o, și-a luat rămas bun și i-a urat petrecere frumoasă cu burlăcițele. Nu exista vreun martor, dar polițistul n-avea de ce să nu creadă că Augustin Țone își îmbrățișase viitoarea mireasă. Până și el, care n-avea o aleasă a inimii, ar fi făcut așa, dacă i s-ar fi oferit prilejul. De ce nu urcase în apartamentul viitoarei neveste putea fi o întrebare, dar sigur nu motiv de suspiciune, era posibil să se fi grăbit sau era posibil să vrea s-o lase să se odihnească sau era posibil să-și fi propus dinainte să treacă pe la firmă, cum de fapt și făcuse.

Apoi fiecare dintre cei doi a avut programul lui și nu și-au mai vorbit până spre seară. Violeta se va fi dedat mărunțișurilor casei, ca orice femeie, poate a dormit puțin, poate a citit, poate a probat rochii, sigur a trăncănit la telefon, avusese vreo cinci, șase convorbiri îndelungi toată după-amiaza, poate a stat o vreme în fața oglinzilor cu truse de machiaj alături, toate înainte de a intra în cadă. Nimeni nu știe. Oricum, spre seară, sigur se înserase, și-a sunat viitorul soț, au vorbit vreun minut, firma de telefonie mobilă încă nu-i furnizase desfășurătorul convorbirii, dar polițistul l-a crezut pe Augustin Țone care spunea că Violeta îi urase drum bun și-i spusese că-l așteaptă cu nerăbdare să se întoarcă. Urmaseră niște cuvinte pe care și le spun cuplurile dezinhibate. Polițistul n-a roșit când le-a auzit, i se părea normal ca o viitoare nevastă să-i spună viitorul ei soț că abia așteaptă să i-o tragă. Ba chiar cu cuvinte mai deocheate.

Augustin Țone susținea că a mers la firmă să ia un dosar pe care i-l pregătise secretara, a trecut pe acasă, și-a luat o geantă de voiaj cu schimburi pentru o zi, pregătită de cu zori, a urcat din nou în mașină, a oprit la o benzinărie pe la marginea orașului, unde a făcut plinul și a plecat spre Valea Prahovei. La prima oră din ziua următoare avea o întâlnire cu un alt client important, în fața unui notar de-al locului. Și aceștia au confirmat. Seara a rămas la hotel, n-a plecat nicăieri.

Polițistul a urmat scrupulos traseul menționat de Augustin Țone. Secretara i-a spus că ea însăși încuiase ușa firmei la ora 5 și că nu trecuseră decât puține minute după ce îi înmânase avocatului dosarul cerut. A dat peste

benzinar, care i-a povestit cum plătise Augustin Țone cu bani pești și doar că nu-l certase că nu-i încălzise suficient de mult sandvișul. Omul legii s-a gândit, întocmai ca în romanele polițiste pe care le citise la viața lui și în care mai toate lucrurile sunt fabulație, că Augustin Țone voia să lase urme, să-i facă pe oameni să-și amintească de el. În caz că. L-a întrebat pe benzinar cam ce oră putea fi. Benzinarul s-a gândit îndelung, dar nu putea spune, pur și simplu nu-și amintea. Polițistul l-a întrebat dacă mai era cineva de față. Benzinarul și-a amintit imediat că mai era o doamnă care tot pocnea cu cheile pe geamul tejghelei, nerăbdătoare că nu-i ia și ei banii mai repede și pierde vremea cu bărbatul nemulțumit că nu-l arde sandvișul la degete, iar benzinarul s-a gândit că femeia o să-i spargă geamul dacă tot bate tare în tejghea și ar fi întrebat-o ce pompă, doamnă? și s-ar fi uitat pe geam să vadă unde era mașina femeii și a văzut-o, da, pentru că era încă lumină, nu se întunecase, dar apăruseră gene de întuneric și chiar atunci se aprindea lumina în parcare. Polițistul a fost de-a dreptul încântat. Întâi, pentru că nu mai auzise expresia asta, gene de întuneric, și s-a gândit că benzinarul o fi fost vreun poet. Apoi, pentru că aflase când făcuse plinul Augustin Țone, exact la lăsarea întunericului. Era o toamnă timpurie și seara se lăsa cam pe la șapte. La vremea aceea, aleasa inimii nici măcar nu se dezbrăcase să intre în cadă. Dar probabil se pregătea s-o facă.

Până pe Valea Prahovei, Augustin Țone ar fi putut face puțin peste o oră și jumătate. Polițistul nu știa cum conduce, dar un bărbat ca el și cu o mașină ca a lui nu gonește nebunește, știe legile, nici nu adoarme la volan, vrea să ajungă în timpul optim unde și-a propus. Prin urmare, când ajunsese la hotel nu se întunecase de multă vreme. Dar nimeni nu-i putea confirma, pentru că exact atunci fusese o scurtă ședință a personalului hotelului cu directorul lor, pe Augustin Țone, care era un obișnuit al hotelului și-l știau toți, l-au înregistrat mult mai târziu, când a coborât la restaurant. În prima clipă i-au înmânat doar cheia camerei pe care și-o rezervase și care era aceeași pe care și-o rezerva de fiecare dată când se caza aici, adică de cel puțin două ori pe lună în ultima jumătate de an. Absolut toți cei pe care îi întrebase i-au spus polițistului că Augustin Țone era un cunoscut al

hotelului. Nimeni însă nu putea garanta că Augustin Țone nu ieșise din hotel sau nu sosise la hotel mai târziu, fusese o seară cu mare vânzoleală, un grup de vreo zece cheflii sărbătoreau ieșirea unuia dintre ei la pensie și sosiseră special la munte. Le acaparaseră mai tuturor atenția, iar cu oamenii pe care-i știi de mult timp, cum se întâmpla să fie Augustin Țone, te porți cum te porți cu oamenii care-s de-ai locului, adică nu prea stai cu ochii pe ei și nu ești atent la ce fac. Lucrurile nu puteau să se fi desfășurat altfel decât relatau ei. Polițistul a încuviințat.

Fără prea multe dovezi, primul polițist era convins că, în intervalul dintre umplerea rezervorului și sosirea la hotel, Augustin Țone mai vizitase apartamentul viitoarei sale soții și-i făcuse de petrecanie. Avea *un feeling* și polițistul se ghida mai mereu după *feeling*. Vizita se întâmplase cam pe la ora telefonului amintit între cei doi. Augustin Țone avea cheia apartamentului, deci poate intrase fără să sune, făcându-i o surpriză femeii. Poate venise chemat de ea, pentru o partidă de amor pe fugă, dacă tot obișnuiau să-și spună chiar și la telefon dorințele cele mai deocheate. Un sfert de oră le va fi ajuns. Băuseră probabil ceva, în orice caz femeia băuse, în trupul ei se găsise destul alcool. Apoi o convinsese să intre în cadă sau ei îi plăcea să umble goală în fața lui și se băgase în cadă, mai ales că abia făcuse amor, iar el îi tăiase venele, având grijă să lase pe lamă doar amprentele ei. Și avusese timp suficient să ajungă după aceea cu mașina sa puternică la munte. Că nu se potriveau niște fapte, de pildă că burlăcițele găsiseră apa din cadă caldă, erau amănunte pe care le va lămuri mai târziu. Poate că burlăcițele nici nu știau ce spun, în spaima momentului li se păruse că-i apa caldă. Ce motiv va fi avut Augustin Țone să-și omoare viitoarea nevastă era într-adevăr o întrebare cheie. Dar primul polițist era convins că șederea la arest îl va face pe avocat mai vorbăreț și se va afla și motivul.

Întors la slujbă, a doua zi după înmormântare, primul polițist l-a arestat pe Augustin Țone, în duda protestelor. A pasat apoi dosarul unui coleg să-l pregătească pentru judecată, spunându-i că toate sunt cât se poate de limpezi. Și a plecat în vacanța demult

plănuită. Era convins că n-avea cum să mai apară vreo informație utilă.

Ideea sinuciderii era însă înrădăcinată în mintea tuturor. Lama însângerată găsită pe marginea căzii de baie n-avea decât amprentele Violetei. În casă nu părea să fi intrat nimeni în afara celor cinci prietene, un hoț ar fi furat măcar niște bijuterii din grămezile risipite prin sertare, nu lipsea nimic, nu fusese nimic scotocit. Iar Augustin Țone fusese plecat din oraș, fără tăgadă. Polițistul se întrebase și el de ce s-ar fi sinucis o femeie pe cale să se mărite. Nu găsise alt răspuns decât acela că nu trebuie să încerci să le înțelegi vreodată pe femei. Punct.

Dar în răspăr cu restul lumii, în mintea polițistului era la fel de înrădăcinată ideea implicării lui Augustin Țone, încât n-avea rost să mai scotocească aiurea și să consume resursele poliției. Era singura concluzie care avea explicații pentru el și pe care nu pricepea de ce n-ar fi înțeles-o oricine. Era convins de vinovăția viitorului soț și că, dacă îl păstrai puțin la răcoare, sigur dădea ceva interesant pe goarnă.

Colegul care a preluat cazul era un bărbat tânăr și meticulos, atât de meticulos că ratase câteva avansări pentru că dorise cu dinadinsul să soluționeze niște cazuri pe îndelete, șefii se plictisiseră să aștepte și închiseseră ei dosarele. Începuse să i se ducă faima de mototol. Nu-i păsa. N-avea de gând să acționeze altfel nici în acest caz, pe care nimeni nu părea să-l vrea mai repede rezolvat. Nu interesa pe nimeni.

Cercetând atent dosarul, polițistul tânăr și meticulos a fost convins că Augustin Țone nu numai că iubea blondele, dar era și nestatornic. S-a uitat pe declarațiile din dosar și a mai luat altele. Răspunsurile femeilor chestionate l-au adus la concluzia că Augustin Țone era chiar afemeiat. Nu s-a gândit că orice femeie refuzată sau căreia nu i s-a făcut vreodată curte, fie și pentru incredibilul motiv că nu era blondă, ar fi avut un parapon asupra bărbatului și ar fi fost foarte dispusă să-l încondeieze la cea mai mică incitare. Polițistul le îndemna discret să-și amintească tot ce puteau să-și amintească și declarațiile inițial lacunare au devenit pe nepusă masă povești lungi și încâlcite în care Augustin Țone acționa mai mereu misogin și pervers; bărbatul care

nu se uită decât la blonde, de parcă frumusețea și seducția n-ar fi răspândite și printre altele, în mod sigur nu e normal; are o disfuncționalitate; are o problemă. Până aici, toate concluziile primului polițist păreau să se confirme. Dar tânărul polițist nu putea să nu fie ușor surprins de atâta vehemență din partea mulțimii de blonde.

Tânărul polițist meticulos se întrebă ce l-ar putea face pe un bărbat să fie înnebunit după blonde. Lui nu-i spuneau mare lucru. Și dacă își mai amintea de bancurile care circulă de când lumea în toată lumea, ajungea la concluzia că era de preferat să le evite. Însă ceea ce avea el de cercetat nu era dacă sau cât de frumoase sunt, dacă sau cât de inteligente, dacă sau cât de multă ținere de minte au, ci de ce se sinucisese o femeie cu două săptămâni înaintea nunții. Întâmplător blondă. Avea la dosar un teanc de fotografii cu ea în timpul vieții și alt teanc cu ea în cadă. Fusese al naibii de frumoasă, constată tânărul polițist. Era convins că o femeie atât de frumoasă nu se sinucide. Mai era convins că orice bărbat normal s-ar fi îndrăgostit de ea sau ar fi vrut să se culce cu ea. Și nu o singură dată. Ce noroc au unii!

I-a trecut prin cap să vadă cum arătau celelalte neveste ale lui Augustin Țone. Blonde, firește. Și-n afară de asta? A făcut rost de fotografiile femeilor, care nu se găseau în dosar, n-ar fi existat niciun motiv. Patru blonde al naibii de frumoase. Tânărul polițist le-a privit minute în șir. Apoi le-a privit ore în șir. Pleca, își vedea de alte treburi, se întorcea la fotografii. Ceva îl tot făcea să se întoarcă la fotografii. Întâi a fost culoarea părului, de la blondul închis la cel foarte deschis. Apoi l-a frapat asemănarea celor cinci chipuri. Fiecare avea părul pieptănat altfel și se diferența de precedenta prin onduleuri, lungime, volum. Dar în chipurile lor rămânea ceva foarte asemănător, în trăsături, în priviri, în aer. Ai fi zis că au aceeași mamă sau că măcar sunt rude. Nu erau rude.

Tânărului polițist i-a trecut prin cap că Augustin Țone căuta un anume gen de femeie, cu anumite trăsături, și se oprea doar la acela. Greu de spus motivul. Greu de spus și ce anume îl nemulțumea încât să le abandoneze destul de repede. Prima căsnicie durase aproape un an, a doua – șase luni, a treia – șase luni, a

patra – și mai puțin. Polițistul s-a întrebat de ce nu trăise cu ele lunile acelea fără tevatura căsătoriilor, ar fi fost mult mai simplu și mai puțin costisitor. A făcut rost de biografiile celor cinci femei. Nu numai că nu erau rude, dar nici nu se cunoșteau între ele, nici măcar nu se întâlniseră una cu cealaltă. Mai mult, părea ca ele să nu se fi întâlnit nici după ce Augustin Țone abandona o nevastă pentru o alta care aducea enorm cu ea. Femeile nu avuseseră aparent niciun motiv să se agațe de el, să-l sâcâie, să-l urmărească, să-l împiedice să-și ducă viața cum credea el. Fuseseră de acord cu toate deciziile lui. De fiecare dată se pronunțase un divorț amiabil și fiecare dintre ele primise o rentă viageră suficientă să ducă o viață fără necazuri. Exista o clauză: renta viageră înceta dacă femeia se căsătorea din nou. Două dintre fostele neveste, prima și a treia, o făcuseră după un timp, încetând absolut orice legătură cu Augustin Țone. Era nepoliticos și neproductiv dacă tânărul polițist le-ar mai fi căutat să le afle povestea. Știa că e mai bine să nu zgândări trecutul. Fusese doar surprins să găsească în raportul colegului său plecat în vacanță o frază despre prezența în devălmășie a tuturor fostelor neveste la înmormântarea Violetei. Era o enigmă de ce ținuseră să fie de față și cele care își croiseră deja o altă viață, dar nu era cel mai important mister, astfel încât tânărul polițist o trecu de o parte.

Le putea căuta însă pe a doua nevastă și pe a patra. N-ar fi putut spune de ce dorea să facă asta. A aflat că a doua, Maria, plecase după înmormântare într-o vacanță în Caraibe, se pare cu un nou iubit care se pregătea s-o ia de nevastă. Maria avea să renunțe prin urmare, curând, și ea, la renta viageră. Tânărul polițist își notă în agendă ziua întoarcerii din croazieră, propunându-și să stea de vorbă cu ea. A patra nevastă, Olivia, nu era de găsit.

Tot cam atunci, judecătorul hotărî că dovezile împotriva lui Augustin Țone nu erau suficiente și că avocatul trebuia pus în libertate. Tânărul polițist era încântat de decizie, se pregătea să-i sugereze procurorului același lucru, era din ce în ce mai convins că Augustin Țone n-avea cum să fie vinovatul căutat. Dar avea de gând și să-l țină aproape, să-l informeze cu mersul anchetei, convins că-i va fi de ajutor.

Între timp, firma de telefonie mobilă trimisese desfășurătorul convorbirii dintre Violeta și Augustin Țone din seara fatidică. Era întocmai cum spusese avocatul. Citind stenograma, tânărul polițist simți o jenă, spre deosebire de mai vârstnicul său coleg, și-i trecu prin cap că jocurile erotice ale celor doi erau foarte fierbinți, dacă și într-o convorbire banală foloseau cuvinte pe care el le pronunța mai anevoie.

Tânărul polițist a insistat să vadă și celelalte convorbiri telefonice din după-amiaza dinaintea sinuciderii. Sau omorului, urma să se hotărască. Le analiză cu atenție. Trei convorbiri erau cu două dintre burlăcițe. Una îi vorbea despre rochia pe care și-o comandase pentru nuntă, se temea că n-o să fie gata la timp și-i cerea un sfat, dacă să-și mai comande sau nu una mai simplă și lesne de confecționat. Altă burlăciță voia să știe dacă nu trebuie să mai aducă și ele băutură în seara aceea, să fie suficientă. După care revenise cea dintâi, spunându-i Violetei că se gândise ca la nuntă să-l ia și pe fostul ei iubit, poate se împăcau, fata nu uitase cât de bine se potriveau la pat, iar Violeta o încurajase să-l aducă și pe el și-i promisese să discute toate împreună pe îndelete în acea seară. Celelalte convorbiri erau mai absconse, una era cu un bărbat care confirma că va fi prezent la nuntă, într-alta o femeie cu voce de copil o anunța că făcuse rost de o anume pomadă fermecată, farmacista îi dăduse destul cât să-i ofere și ei și urma să treacă a doua zi pe seară cu borcănașul, ultimul apel fusese greșeală, iar înaintea acestuia o altă femeie cu voce de fumătoare înrăită îi spunea Violetei c-o să treacă pe la ea într-o jumătate de oră. Violeta nu se împotrivise, ba chiar îi spusese să vină mai repede și-n drum să mai cumpere câteva pachete cu țigări, să aibă. Din niciuna dintre aceste convorbiri tânărul polițist nu aflase numele celor care sunaseră și care sigur erau cunoștințe bune ale viitoarei mirese.

Tânărul polițist aflase prin urmare că, în acea seară, după telefonul dat viitorului soț, puțin înaintea orei 19, și înaintea sosirii celor cinci burlăcițe, programată pentru ora 21, viitoarea soție primise o vizită din partea unei femei. Nu știa cine era femeia, când anume venise, de ce venise, cât rămăsese, dacă era încă acolo când Violeta intrase în baie, dacă femeia lăsase ușa descuiată la intrare

sau dacă viitoarea soție îi spusese să facă asta. Înclina să creadă că Augustin Țone își văzuse de drumul lui și nu-și mai vizitase aleasa inimii după despărțirea de după-amiază, deși o clipă sau mai multe se întrebase dacă nu cumva vizita femeii neștiute coincisese cu vreo apariție neașteptată a lui Augustin Țone. Părea însă lipsită de motivație.

Tânărul polițist parcurse de mai multe ori firul evenimentelor pe care le știa, sperând să înțeleagă de fiecare dată mai multe decât până atunci. Viitoarea soție își aștepta fericită nunta și organizase, cum se obișnuiește, o petrecere cu prietenele încă necăsătorite, în care să-și ia adio de la viața de fecioară. Nu că ar fi fost neprihănită, dimpotrivă, după cum arătase convorbirea telefonică cu viitorul mire, mintea îi stătea doar la sex, iar vorba îi era plină de obscenități. Dar obiceiurile care sunt prilej de petrecere trebuie urmate cu sfințenie, polițistul era de acord. Viitoarea mireasă plănuise s-o facă lată, douăzeci și patru de ore neîntrerupte, o petrecere de pomină a burlăcițelor. Era bucuroasă că viitorul soț are treburi în alt oraș, nu mai era nevoită să-și înfrâneze dorința de a pune capăt mai repede petrecerii ca să-l cheme pe el. Cu femeia care a sunat-o când se înserase avea de lămurit vreo afacere. Sau îi era apropiată. Sau îi era datoare cu ceva. Nimic nu reieșise din vorbele schimbate. Tonul viitoarei neveste fusese fără vlagă, cum nu-i părea felul, aproape supus. O lăsase pe cealaltă să-i facă vizita fără să întrebe de ce. Știa de ce vine. Mai venise probabil cu același scop. Sau nici nu conta de ce vine, pur și simplu trebuia să-i accepte vizita.

Nu mai intrase nimeni în casă. Sigur Augustin Țone era la acea oră pe drumul spre munte. În afara femeii nu mai intrase nimeni, până la sosirea burlăcițelor, niciun intrus, niciun hoț. Femeia rămânea piesa-cheie. Avea legătură cu moartea Violetei. Poate că femeia o asasinase. Polițistul știa că n-avea cum să dovedească asta. Nu exista vreo cameră de supraveghere care s-o fi înregistrat când intrase, nu existase vreun martor pe strada pustie, nu existase vreun martor nici în casă. Viitoarea soție era singură.

Și nu se temea. Acceptase cu ușurință s-o primească. O cunoștea. Poate îi era apropiată. Sigur băuseră ceva,

alcoolul descoperit în trup la autopsie nu putea fi doar din paharul de vin băut la masa de prânz. Femeile stătuseră la taclale. Nu și le putea închipui decât relaxate, în fotoliu. Nu prea mult timp, viitoarea nevastă își aștepta prietenele și voia să se îmbăieze, să se facă și mai frumoasă. Polițistului i se spusese că în astfel de cazuri femeile se străduiesc să se întreacă în frumusețe. Atmosfera era relaxată în continuare, cealaltă femeie acceptase la un moment dat că trebuie să plece, nu aparținea cercului burlăcițelor. Poate că era căsătorită sau fusese căsătorită sau avea alt motiv. Dar îi era destul de apropiată Violetei încât să discute despre asta și să se amuze pe seama poveștii. Viitoarea soție se pregătea să se îmbăieze, se îndrepta spre baie și cealaltă femeie o urma îndeaproape, cu un pahar în mână, ca o prietenă devotată, râzând și vorbind, povestind ceva ce viitoarea nevastă chiar voia să audă, nu-i mai repeta că trebuie să plece. Sigur scena mai avusese loc, niciuna nu se sfia s-o repete. Viitoarea soție își lepăda hainele cu nonșalanță, pe măsură ce se apropia de baie – așa le găsiseră burlăcițele și apoi poliția, înșirate pe jos în sufragerie și în holul care ducea la baie; ciorapii de mătase, rochia, sutienul, chiloții, aceștia erau ultimii, pe gresia băii. Cealaltă femeie o urmase tot drumul ăsta, care poate fusese făcut de mai multe ori, o dată să dea drumul la apă să umple cada, o dată să constate dacă era suficient de fierbinte, altădată – dacă s-au amestecat sărurile și balsamul. Paharul din care viitoarea nevastă băuse fusese găsit pe marginea lată a căzii. Paharul celeilalte femei nu exista. Poate îl luase cu ea, nimănui nu i-a trecut prin cap în prima clipă să cerceteze dacă era sau nu un pahar mai puțin într-un anume serviciu. Era prea târziu s-o mai facă.

Tânărul polițist își imagină cum viitoarea nevastă coboară în spuma din cadă, oftând de plăcere. Cealaltă femeie, în picioare, continuă s-o amețească cu vorbe. O privește, o admiră, îi spune ce minunat arată și e sigură pe ce face, cum nu mai fusese vreodată. Poate îi masează tâmplele. Sau umerii. Poate o mângâie. Sigur niciuna nu e lesbiană, dar o putea mângâia pur și simplu pentru că era foarte frumoasă. O adoarme cu vorbe. Îi masează brațele, palmele. E un fleac să-i cresteze venele unui braț, o pișcătură pur și simplu.

Avea tot timpul din lume. Burlăcițele urmau să sosească abia la ora 9. Trebuia să lase hainele risipite prin casă, să arate a lehamite și nonșalanță. Să lase paharul plin pe un sfert pe marginea lată a căzii – adică până în ultima clipă continuase să bea. Să lase să cânte muzica languroasă, care îndemna la melancolie. La sinucidere. Să lase toate luminile aprinse. Să lase ușa băii deschisă. Ușa casei descuiată. Burlăcițele erau invitate la petrecere. Uau! Cealaltă femeie fusese fără doar și poate încântată de ea însăși.

Se întâmplase chiar așa? Tânărul polițist îl putea întreba pe Augustin Țone, dacă își cunoștea bine viitoarea nevastă ar fi trebuit să-și imagineze și el.

În cadă, viitoarea nevastă nu-și dă seama ce se întâmplă, ori își dă seama și nu se mai poate împotrivi, ori acceptă cu resemnare, de parcă ar fi știut că se va ajunge aici. Mai degrabă s-a împotrivit, s-a zbătut puțin, înspăimântată, a dat să se ridice și a alunecat în spume, acoperită de toată apa înspumată, așa se explică de ce tot capul îi era ud, nu ca al divelor care se îmbăiază aidoma prin filme, plutind ca niște lebede cu capul uscat deasupra apei. Se va fi zbătut, își va fi ridicat mâinile deasupra apei iar cealaltă femeie îi va fi crestat adânc cu lama și încheietura celuilalt braț, din care sângele a țâșnit și mai puternic. Și i-a apăsat din nou capul în apă. Mai mult ca sigur zbaterea a fost mai scurtă, viitoarea nevastă amețise, nu mai avea putere, i se părea o joacă totul, poate va fi început să râdă, străduindu-se să-și țină măcar capul deasupra apei, și în timp ce trupul îi tot aluneca, va fi strâns cu amândouă palmele marginea căzii, făcând sângele să pulseze afară, șuvoi după șuvoi. Sigur a cuprins-o o căldură moleșitoare, care nu era numai fierbințeala apei.

Cealaltă femeie sigur a așteptat-o să se liniștească, n-avea de ce să se grăbească, încă avea timp, a șters cu atenție lama de ras și a strecurat-o între degetele înțepenite ale viitoarei neveste care n-avea să mai ajungă nevastă, i-a așezat părul cum îi plăcea să și-l poarte, a mângâiat-o, a aruncat o privire în jur, să nu fi rămas vreo urmă a prezenței ei. Și a ieșit din apartament.

Tânărul polițist s-a gândit că dacă ar fi citit un roman de duzină sau ar fi urmărit un film de categoria a doua, scena s-ar fi sfârșit cu cealaltă femeie ridicându-și

geanta în care aruncase paharul din care băuse și ieșind din cameră cu un vag zâmbet pe buze. Tânărul polițist șterse pe loc din mintea sa imaginea cu zâmbetul. Dacă lucrurile se vor fi petrecut asemănător, scena din urmă n-avusese loc. În mintea lui, pe cealaltă femeie o apucase brusc panica, poate o trezise un zgomot strecurat cine știe cum de-afară sau altceva, o fulgerase gândul că burlăcițele atât de nerăbdătoare să petreacă, cum spusese fosta viitoare soție, s-ar putea să sosească mai devreme, să-i facă o surpriză. Iar timpul suficient s-ar fi scurs prea repede.

Când ieșea din bloc cealaltă femeie, cele cinci burlăcițe coborau din taxi. Niciuna însă n-o cunoștea pe cealaltă femeie, care își acoperise părul blond cu o broboadă umilă și veche. Nimeni nu bagă în seamă o bătrână amărâtă care își târâie picioarele betege pe trotuar.

Dar tânărul polițist tot nu reușea să înțeleagă mobilul crimei.

După eliberarea din arest, Augustin Țone s-a văzut de mai multe ori cu tânărul polițist. Prima oară îl chemase polițistul și-i spusese că nu mai există vreo suspiciune în ceea ce-l privește. Avocatul nu-și ascunsese nemulțumirea și nedumerirea că existase o suspiciune.

Altfel de ce fusese arestat? întrebase polițistul și avocatul recunoscuse că era logic și începea să aibă o simpatie pentru omul legii.

Augustin Țone a promis să contribuie cu tot ce îi stătea în puteri la elucidarea cazului. A doua și a treia întâlnire cu tânărul polițist au fost solicitate chiar de el. Augustin Țone se purta de parcă ar fi fost avocat în cauză, dornic să soluționeze cazul.

— Am iubit-o pe femeia asta! Îi spusese exasperat tânărului polițist, convingându-l că voia să afle cine-i făcuse de petrecanie Violetei.

Tânărul polițist nu s-a abținut să nu-l întrebe:

— Și pe celelalte?

— Da, și pe celelalte, a răspuns Augustin Țone. Dar pe Violeta mai mult. Ultima e mereu mai prețuită.

— Mă frământă ceva, a spus polițistul. Era nevoie să vă-nsurați cu toate?

— Nu puteam altfel, a răspuns avocatul, aruncându-l pe polițist în ceață. Trebuia să fie ale mele, să-mi aparțină.

Înverșunarea avocatului l-a convins pe tânărul polițist să riște. S-a gândit că nu pierde nimic dacă-l pune la curent cu ce mai aflase, chiar dacă era împotriva regulamentelor. I-a spus lui Augustin Țone despre telefoanele de dinaintea sinuciderii.

— Omorului, l-a întrerupt avocatul.

— Omorului nedovedit, a replicat polițistul.

Augustin Țone l-a întrebat dacă știe și despre telefonul primit de el în acea seară de la viitoarea soție. Polițistul a confirmat. Și despre conținut? a insistat Augustin Țone.

— Da.

Augustin Țone a zâmbit, nu mai era nimic de comentat. I se părea terenul propice să discute orice. După câteva clipe a vrut să știe despre celelalte convorbiri. Polițistul i-a spus, inclusiv despre apelul din partea femeii neștiute. Inclusiv că habar n-avea cine este, nici de unde s-o ia.

— Pot s-o ascult? a întrebat Augustin Țone.

În timpul celei de-a treia întâlniri, tânărul polițist l-a lăsat pe Augustin Țone să asculte înregistrarea convorbirii. A fost un șoc pentru avocat. A ascultat înregistrarea încă o dată. Era greu să-i citești ceva pe chip.

— Știți cine este?

Augustin Țone a dat din cap.

— Olivia, a spus într-un târziu.

— Olivia și mai cum? a întrebat nedumerit tânărul polițist.

— A patra.

— A patra nevastă?

Augustin Țone n-a spus nimic, se uita în gol. Polițistul abia de-și reținea uimirea.

— Scrie la dosar, mi-ați spus și dumneavoastră că doamnele de dinainte nu se vedeau, nu se știau.

— În afara ultimelor două.

Augustin Țone căzuse pe gânduri. I se adeveriseră cele mai negre temeri. Habar n-avea ce se întâmplase în seara petrecerii burlăcițelor, dar putea bănui. Era chiar sigur că se petrecuse cum bănuia.

Pe a patra nevastă o cunoscuse la un proces, fusese profesoara de fitness a soției unui client. Soția fusese atât de încântată că-i salvase bărbatul de pușcărie, încât a ținut să-i invite pe toți apropiații la un pahar. Erau avocatul, profesoara soției bărbatului, câteva prietene de suflet. Viitoarea nevastă numărul patru a plecat de la acea masă cu Augustin Țone. Îi căzuse cu tronc. Puțin îi păsa că bărbatul era căsătorit, se știa atât de irezistibilă încât era convinsă că poate înlătura lesne orice altă femeie dacă își punea în cap. Își pusese deja în cap. Era înaltă, cu părul de un blond foarte deschis, ochi verzi, lumea întorcea capul pe stradă după ea. După două zile, Augustin Țone ajungea în patul ei. Într-o săptămână era convins că trebuie să fie nevasta lui. Într-o lună divorța și îi fixa o rentă viageră generoasă celei de-a treia neveste. N-avea nevoie să scornească vreun motiv, pur și simplu voia să divorțeze și a treia nevastă era destul de înțeleaptă să înțeleagă că se va alege praful de tot dacă va refuza.

După luna de miere petrecută în Seychelles, a patra nevastă și-a chemat o prietenă într-un weekend. Augustin Țone a rămas cu gura căscată când le-a văzut una lângă alta, atât de asemănătoare, de proaspete, de frumoase. Parcă erau surori, doar că prietena era atât de blondă că părea să aibă părul alb. Râdeau din orice și păreau să gândească la fel. O seară întreagă Augustin Țone n-a făcut decât s-o privească, nu se putea stăpâni, nu se putea ascunde. A patra nevastă îl urmărise cu priviri de foc la început, apoi cu priviri înlăcrimate, apoi cu priviri tulburi de băutură. Augustin Țone era uimit cât putea să bea nevastă-sa, dar n-a oprit-o. Au rămas toată noaptea pe terasă, ascultând muzică și golind sticle de șampanie.

Spre dimineață, a patra nevastă i-a spus lui Augustin Țone:

— Vrei să scapi de mine.

Nu era o întrebare, era ca și cum ar fi venit din viiitor.

— Ce-ți veni? a fost tot ce a reușit să îngaime Augustin Țone.

— Pot deveni și răzbunătoare, a mai spus a patra nevastă.

Lui Augustin Țone nu-i plăcuse niciodată să fie amenințat. Spuse:

— Atunci sigur o să scap de tine.

— Ca să mă înlocuiești cu ea?

— Nu. Dar dacă-mi trece prin cap, o voi face.

— Ți-a trecut deja.

Augustin Țone n-a răspuns, femeia înțelesese bine.

— O să regreți, a mai spus.

La o săptămână după weekendul cu cea mai frumoasă prietenă, Augustin Țone și-a anunțat a patra nevastă că nu mai pot trăi împreună. Fusese cea mai scurtă dintre căsătoriile sale. A mai durat doar până au făcut aranjamentele și au stabilit la notar cuantumul rentei viagere, cea mai mare dintre toate cele fixate de Augustin Țone.

Apoi a patra nevastă a dispărut, nimeni n-a știut unde. Augustin Țone a început aranjamentele pentru a cincea căsătorie, cu cea mai blondă dintre blondele pe care le întâlnise în viața lui. Dar femeia fusese asasinată puțin înaintea nunții.

Tânărul polițist era convins că n-o va mai găsi pe a patra nevastă. Ar fi fost inutil să anunțe Interpolul. Așa cum burlăcițele nu văzuseră femeia cu broboadă umilă și veche, nimeni altcineva n-o va mai întâlni pe a patra nevastă. Cine știe în ce lume dispăruse. Cine știe sub ce nume se ascundea. În mod sigur nici măcar nu mai era blondă.

Dracula for ever

1

N-am crezut că voi ajunge vreodată să-mi las deoparte studiile de istorie care m-au pasionat de când mă știu ca să pun pe hârtie o relatare ce nu poate fi decât subiectivă, ușor de contestat și probabil prea puțin capabilă să stârnească interesul cuiva. Pur și simplu nu m-am gândit la toate astea și poate că nu-mi pasă, din moment ce am început să scriu.

Sunt patruzeci de ani de când am terminat liceul. Am fost o generație obișnuită, nu spun mediocră, să nu insult pe careva, dar în afara câtorva nume, două, trei, nici atât, toți am avut niște vieți comune – meserii liniștite, necesare, dar nimic spectaculos, nicio glorie, măcar locală, neveste, copii, sau bărbați, copii, unii au reușit să-și cumpere mașini sau apartamente. Sunt singurul care nu s-a însurat, poate o s-o fac și eu, am obosit să tot fiu holtei.

Eram o gașcă minunată care, ca toate găștile minunate din lume, își propusese să răstoarne lucrurile și să schimbe țara. Ne-am dezumflat îndată ce-am dat cu nasul de rigorile sistemului și-am înțeles că trebuie să fii o rotiță ca să poți face ceva. Iar dacă ești o rotiță mică, n-ai cum să devii rotiță mare, nu mai spun că n-ai cum să ajungi roată, nu te lasă angrenajul în care înțepenești. Așa rămâi până rugineşti. Judec după mine, mie așa mi s-a întâmplat. Dar când văd că niciunul n-a reușit în patruzeci de ani nu să se apropie, dar nici măcar să pornească pe drumul spre ce-și propusese, mă gândesc că s-a petrecut aidoma cu toți. Ar fi cinism să arunc vreo întrebare, nu vreau să zgândăr răni ascunse, deși mai degrabă cred că visurile vechi s-au acoperit de straturi groase de cenușă, de indiferență, de mâzgă sau mușchi verzuliu și sigur au fost uitate. Sau poate că țelurile noastre erau prea mari și nu aveam acoperire? Dar, oare, nu toți adolescenții visează să schimbe lumea? N-a fost așa de când se tot succed generațiile? Noi cu ce eram diferiți? Nimeni n-ar trebui să ne privească cu milă.

Greșesc. Unul a făcut totuși ce voia. Sau cel puțin așa a ajuns vorba la mine. Sandu Ciobanu. Niciunul dintre noi nu fusese atât de îndrăzneț. Spunea că o să înconjoare lumea într-o barcă. O să urce pe cei mai înalți munți. O să inventeze ceva de care vor vorbi toți oamenii. O să facă o frăție a celor care gândesc ca el. Nu știu ce studii a reușit, ceva tehnic, și a plecat imediat unde a văzut cu ochii. De fapt, a fugit în America, era încă fostul regim comunist la putere, am auzit fel și fel de povești, că trecuse Dunărea înot, că se ascunsese în cala unui vapor, printre lăzi cu pește înghețat și ajunsese bocnă la capătul drumului, că trecuse dincolo cu avionul, cu un prieten pilot. Putea fi orice, nu credeam însă povestea cu avionul, mai degrabă era o confuzie de nume sau prietenii și-ar fi dorit să fi făcut așa, să ajungă erou. Cert e că niciunul dintre noi n-a avut curajul să facă la fel ca el și să meargă pe urmele lui. Când l-am revăzut, după decenii, n-avea rost să-l mai întrebăm cum fugise. Și știu sigur că familia lui a suferit până s-a schimbat regimul, avea un frate mai mic care n-a putut intra la nicio facultate.

Habar n-am cum s-a descurcat în America. Dar a răzbit, și-a încropit o firmă, s-a umplut de bani, i-a făcut praf, s-a umplut din nou de bani. Unii ziceau că seamănă grozav cu Richard Branson, miliardarul, nu știu care îl copiase pe care. Firește, toate astea le-am aflat acum, după patruzeci de ani, n-a ținut nimeni legătura cu el, nici măcar n-auzisem de isprăvile lui, acum abia ni se arătau mărețe. Pur și simplu îl uitaserăm. Acum am aflat că reușise în tot ce-și propusese când eram puști. N-a înconjurat lumea într-o barcă, dar a făcut-o într-o croazieră cu un vapor de lux. Tot aia e, până la urmă, mai ales că firma care organizase croaziera îi aparținea. N-a urcat pe Everest, dar a fost cu o echipă de la National Geographic în munții cei mai înalți din Chile și fotografiile reportajului publicate după aceea sunt socotite printre cele mai reușite realizate vreodată. Ca o compensație, probabil, a ajuns la Pol într-o sanie trasă de câini, s-a făcut un film după asta, nu m-aș fi dus în frigul ăla nici plătit cu aur. Nu știu dacă a inventat ceva, dar a dat de lucru multor oameni. Iar una dintre isprăvile lui a fost crearea unui mare parc de distracții de care vorbește

toată America. Și iată-l pe omul ăsta că se întoarce să-și pună în practică proiectul cu frăția.

Nu găsea moment mai potrivit decât întâlnirea noastră după patruzeci de ani. Probabil că fusese vreunul care ținuse legătura cu el și a evitat să ne spună, altfel nu înțeleg cum de nimerise taman când se împlineau patru decenii de când părăsiserăm școala.

Trec peste emoțiile revederii colegilor care se risipiseră care încotro și formalismul unei reuniuni cu puținii profesori care mai erau în viață, bătrâni, uituci, abia târându-și picioarele de la masă la scaun, și mai bine de-o sută de inși câți încheiaseră școala în seria noastră, pe mulți nu-i prea cunoscusem nici cu decenii în urmă, darămite acum, când unii ieșiseră deja la pensie. Chelii, burți, neveste umflate cu pompa, laude cu nimicuri, înfumurare, nu recunoșteam mare lucru din ce eram cu patru decenii mai înainte.

Nu insist asupra ceremoniei ușor fade printre băncile școlii, nici asupra discursurilor despre rolul generației noastre în prezervarea tradițiilor, care după părerea mea fusese nul, nu ne remarcaserăm prin nimic, nu insist nici asupra petrecerii la restaurantul simandicos, cu mult vin, cravate deznodate, sacouri agățate neglijent pe spetezele scaunelor, rochii transpirate din belșug și relatări, relatări, relatări despre copii și isprăvile vitejești ale unuia sau altuia în cutare an, nu sunt convins că nu erau invenții. Să nu uit de schimbul de fotografii cu toate neamurile, scoase cam pe furiș din buzunare ascunse, toate atât de uzate că nu era una fără colțuri îndoite. O parte dintre ei, mai adaptați vremurilor, își aveau arhiva de fotografii în telefoane mobile cu care umblau de la masă la masă, fără să le lase din mână, rulând poze plictisitoare cu nunți, botezuri și chiolhanuri la vreo aniversare.

Atunci a apărut Sandu Ciobanu, nu l-a întrebat nimeni de ce întârziase, era o vedetă și vedetele au dreptul la puțină extravaganță. Părea singurul peste care de-abia trecuse vremea: părul țepos, ca înfipt cu sula, ca pe vremuri, doar că alb pe de-a-ntregul, nu blond, cum fusese; subțire cum îl știam; fața brăzdată de riduri adânci și arsă de soare, dar trăsăturile neschimbate, ochii la fel de jucăuși și vii, zâmbetul enervant de pe vremuri fixat în colțul buzelor.

— Salut, gașcă! a strigat, înainte să ne îmbrățișeze pe rând pe toți.

Uitasem că acesta fusese salutul vechi, trebuia să vină el de la capătul lumii să ne amintească.

Care mai de care se înghesuia să ciocnească un pahar cu el, să-i fie mai aproape, să-l întrebe, chiar dacă li se cam împleticea limba și nu nimereau consoanele, cum a fost în jurul lumii, cum a fost pe munte, cum naiba nu i-au înghețat boașele la pol sau alte aiureli pe care mă îndoiesc că voia să le povestească, deși răspundea tuturor cu nonșalanța unui star de cinema. Școală americană! Doar că nu ne cerea să vindem la intrare bilete pentru răspunsurile lui. În fond, la fel făcuse și tizul lui, miliardarul Branson, când venise la București, te scuturai de trei sute de euro ca să intri într-o sală să-l auzi vorbind. Ca și cum toți am sta călare pe câte-un munte de bani. Am citit asta, n-am intrat în sală.

Nu-mi venea să mă vâr în față și bine am făcut. Dintre toți colegii, cred că-i fusesem aproape, poate nu cel mai aproape, dar oricum ședeam în aceeași bancă și locuiam la câteva case distanță. Schimbam cărți, eu îi împrumutam tomuri cu pirați, după care era înnebunit, hărtănite de atâta răsfoit, el îmi împrumuta colecția și mai ferfeniță a submarinului Dox, pe care o șterpelise din biblioteca unui unchi trimis la Canal, unde îi și rămăseseră oasele și despre care n-aveam voie să vorbim. Voiam să văd dacă-și mai aduce aminte. Și-a adus.

A trăncănit cu unul și cu altul, a sorbit din câteva pahare, a înfulecat pe fugă dintr-o farfurie pe care o ducea cu el de colo-colo, chiar și aproape golită, ca să nu-i mai aducă alta vreunul dintre chelnerii spilcuiți care mișunau printre noi și auziseră că era american, și s-a oprit în sfârșit lângă mine.

— Dorine, a zis, țin minte tot ce-am făcut în anii ăia.

M-a cam emoționat. Eu nu prea mai țineam minte, deși am memorie bună, se amestecă în căpățâna mea fel și fel de date istorice, tratate încheiate de prinți și șefi de oști, ani de domnie, arbori genealogici, bătălii și răzmerițe, crize de tot felul. Dar n-am vrut să fiu mai prejos:

— Și eu, am răspuns.

Și-a făcut loc între mine și vecinul de scaun care s-a dat mai încolo cu vizibilă reverență. Doar nu se compara el, un biet profesoraș aproape de pensie sau deja la pensie, nu știam prea bine, cu ditamai americanul plin de bani. N-am reacționat, dar treaba asta m-a înfuriat, fiecare cu soarta lui, dar nici să cădem în fund când se arată altul mai breaz.

— Tot la muzeu lucrezi? m-a întrebat Sandu Ciobanu.

— Tot.

Nu pricepeam de unde știe. Ceilalți habar n-avuseseră, erau convinși că încă-s profesor de istorie. Nu mai eram profesor de vreo cinșpe ani și ar fi trebuit să știe că statul nu mai dă un ban Muzeului de Istorie, care se mai ținea în picioare doar pentru că eram eu acolo și-mi venise ideea să fac o expoziție permanentă Dracula, nu era grup cât de mic care vizita orașul să nu se oprească s-o vadă. Ne ieșea de-o leafă, mie și altor câtorva. Scrisese despre mine în ziare. Eram cam mândru de asta și mă apucasem să aștern pe hârtie un studiu care n-avea cum să nu rupă gura târgului. Despre Dracula. Un fel de genealogie care ducea până-n zilele noastre. Lucram la el de vreo trei ani. Speram să nu mai lucrez alți trei, ci mai puțin. Și pe urmă să-l public și să-l vând la intrarea în muzeu, mă gândeam că n-o să fie turist să nu-l vrea. Și abia pe urmă să mor. Aberații.

— Dracula, a mai zis.

— Dracula, am repetat.

— Asta-i foarte bine, a zis.

Nu înțelegeam unde-i binele, dar am lăsat-o cum căzuse.

Era vacarm, el era cam obosit, chiar dacă nu recunoștea, a plecat înainte să se încheie întrunirea, dar numai după ce ne-a smuls celor câtorva care fuseserăm mai apropiați promisiunea să ne vedem peste o zi sau două. După ce-și rezolva niște treburi. Om activ, mi l-am închipuit tăbărând în biroul cine știe cărui mahăr sau patron, convins că, dacă tot ajunsese în țară, era musai să încheie și o afacere.

2

S-a întâmplat să ne vedem în apartamentul pe care-l închiriase la un hotel din centrul orașului. Părinții lui muriseră, fratele plecase în lume, dar mult mai târziu decât el, după ce căzuse regimul, casa în care locuise fusese rasă cu ani în urmă și-n locul ei apăruse un supermarket.

Reușise să-i convingă pe patronii hotelului să transforme una dintre cele două camere ale apartamentului chipurile prezidențial, cum găsești în mai toate hotelurile, în *dining room,* cu două mese mari așezate într-un colț, în unghi drept, cocoșate sub povara platourilor. Probabil că plătise leafa noastră pe-un an. Oricum, îi mai convinsese să trimită un chelner doar până se strângea toată lumea și primea fiecare câte un pahar de bun venit, după care omul cu frac și vestă albă strălucitoare a dispărut discret, să ne lase să ne servim singuri cu ce voiam și cât voiam, ca și cum am fi fost acasă. Chestia asta ne-a destins pe loc și ne-a dezlegat limbile. Vinul a curs valuri. Și bun al naibii!

Ne-am întâlnit după-amiază. Începuse să se întunece când mi-am dat seama că ședeam relaxați pe canapea și în cele trei fotolii, șapte bărbați în toată firea, care uitaseră patru decenii că fuseseră colegi de clasă iar acum se simțeau ca frații, convinși că puteau muta împreună munții din loc, departe de neveste.

Lalu. Mic și îndesat, cu un burdihan enorm, cu o mutră jovială și pus pe șotii, fusese și încă mai era mort după tenis, deschisese o școală pentru puștime și avea un succes nebun.

Tudor. Înalt, doar ușor adus de spate, cu vreo doi dinți din față lipsă, pe care zicea că și-i tot pune de vreo doi ani, profesor de fizică despre care auzisem că-i zbir.

Dan. Predase franceză la un institut de poliție, de unde ieșise la pensie c-o brumă de bani când făcuse o spondiloză aiuritoare, mergea atât de îndoit că te întrebai dacă vede la cinci pași în față și scria la ziare ca să aibă din ce trăi.

Nicu. Alt cocostârc, uitase demult de planurile lui să rezolve teorema lui Fermat, o făcuseră după decenii alții în locul lui, el ajunsese contabilul unor firme păduchioase și acum nu se mândrea decât cu nepoții pe care ținea morțiș să ți-i arate, deși o mai făcuse de câte ori te mai văzuse.

Radu. Și el mic și îndesat, cu nas cârn, păr țepos, vorbă repezită, fost colonel la o școală de ofițeri, ne plăcea să-i zicem „Să trăiești, Generale!” și se vedea cum se înroșește de plăcere.

Eu. Profesorașul.

Și Sandu Ciobanu.

Lipsea doar Vittorio. Cu bărbuță albă tunsă scurt, coborât parcă din tablouri de demult, cum îi ședea bine unui scenograf care se respectă, tăcut de-o viață. N-avea cum să vină, nu venise nici la întrunire, nici la vreo altă convocare făcută pe timp de vară, cum dădea căldura se retrăgea, până îngălbeneau frunzele și începeau să cadă, într-un sat din Munții Buzăului, parcă Nuci, unde nu făcea decât să picteze și să mănânce ierburi. Dacă se întâmpla ceva ieșit din comun, îl anunțam după aceea.

Prin urmare, eram șapte magnifici. Asta mi-a trecut prin cap la un moment dat. Mândru de gândul meu, mi-am propus să revăd filmul celebru pe vremea tinereților noastre, deși mă îndoiam c-o să-l găsesc ușor, chiar dacă în zilele de-acum piața e atât de plină de orice, că dai și peste ce nu vrei să dai.

Nimeni nu voia să iasă-n față cu amintirile proprii, vorbeam alandala, un *bruhaha* amețitor, săream de la una la alta printre sughițuri de satisfacție, eram încântați că toți încă mai aveam umorul pe care-l știam. După câteva pahare parcă nu trecuseră anii peste umerii noștri. S-au deznodat limbile. Au început să povestească ce făcuseră de când nu ne văzusem, adică de-o viață. Unii ședeau la câteva case distanță, se întâlneau uneori pe stradă, își scoteau pălăriile, dar nu se opriseră nici cât să schimbe două vorbe. Măcar colonelul, scenograful și fostul profesor de franceză plecaseră în alte orașe, dar pentru noi ceilalți nu exista vreo scuză. Eu, cel puțin, mi-am zis că așa se întâmplă în viață, mergem mai departe.

— Zi-ne mai bine prin ce-ai trecut tu, s-au repezit la Sandu. Ai avut o viață aventuroasă.

— Păi, văd că știți.

— Spusă de gura ta, sună altfel.

A evitat să ne dea el însuși amănunte, rămâneam cu legendele, fără să știm cine și cât inventase.

Vrea să se-ntoarcă în țară, a spus. Făcuse destul pe alte meleaguri.

— Voi cum o duceți?

Tare mă tem că știa să ne provoace ca nimeni altul, fără să ne facă să ne simțim prost că n-aveam ce povesti. Eu sigur n-aveam. Ce mare lucru să faci un muzeu și să-l ții în viață? Nu mi se părea o ispravă cu care să mă grozăvesc, mai ales în fața unuia ca el. Dar, la urma urmelor, măcar făcusem ceva, nu doar umbră pământului.

Dar băieții au căzut în capcană. Sau nu le păsa. Sau așa le era felul. Lalu, sigur. A-nceput să se laude cu școala lui de tenis și cu tipii grozavi care îi trecuseră prin mână și-nvățaseră de la el tot ce știau. Ne-a înșirat vreo zece nume. N-auzisem de niciunul. Dar poate erau faimoase, mă pricep la tenis ca la bucătărie. Și încă la bucătărie mă mai descurc, mai o omletă, mai un cartof prăjit. Ceilalți s-au luat pe dată după Lalu. Tudor a confirmat că-i întâlnise pe unii dintre tenismenii ăia când umbla prin țară cu grupulețul lui de elevi premiați la olimpiadele de fizică. Dan a bălmăjit ceva despre niște volume de versuri publicate nu știu când. N-auzisem de ele, dar e adevărat că niciunul nu mai citise poezie din școală. Radu se retrăsese de câțiva ani din armată, sau fusese pensionat, cum se întâmplă cu militarii, mai devreme decât restul lumii, dar mai avea nostalgia instrucțiilor și marșurilor în care ajunsese maestru. Doar Nicu s-a enervat, cum i se mai întâmplase, le-a strigat că freacă manganu' și bat apa-n piuă:

— Bă, ascultați la mine, copii aveți? Nepoți aveți? Ce pana mea îmi futeți creierii cu povești care nu interesează pe nimeni?

N-a protestat niciunul, deși aproape toți aveau copii. Poate și nepoți.

Tot Sandu a schimbat direcția:

— Mai bine să facem o treabă împreună.

Cred că am fost singurul care m-am prins ce-a zis, a trebuit să repete mai târziu până să ciulească toți urechea, așteptând să continue.

— Dracula, a mai zis. Dorin mi-a dat ideea.

Aiurea! Nu doar că nu-i dădusem nicio idee, nici măcar nu știam ce-i trece prin gând. Dar nu voiam nici să cad de prost, nici să mă dau grozav cu ceva ce mi se putea sparge-n cap pe urmă, așa că n-am scos o vorbă, în timp ce ăilalți încuviințau, doar că nu spuneau că se așteptau din partea mea să am idei. Când au văzut că Sandu nu mai zice nimic, și-au întors fețele întrebătoare

spre mine, dar în loc să le explic, mi-am înfundat nasul într-un pahar mare cu vin roșu. Trebuie să fi fost feteasca neagră, nu mai băusem de mult una atât de bună. Eram convins c-am să beau pân-o să uit de mine, atât de bună era.

— Dracula nu moare niciodată, a repetat Sandu după o vreme. Dracula e veșnic. Dracula îți aduce bani câți vrei. *Dracula for Ever.*

Ne-am uitat unii la alții, apoi din nou la el, dând din cap, sigur sărea în ochi că nu pricepeam o iotă. Sosia asta a lui Branson începea să bată câmpii.

— Asta ca un slogan, m-am trezit vorbind. Chestie de marketing.

— Exact, a spus Sandu. O să facem un parc Dracula. Cu de toate. Jocuri, plimbări, castel, distracții, stafii, tot tacâmul. Să vină lumea ca la balamuc. De pe toate meridianele.

Începeam să înțeleg.

— L-a propus nu știu care ministru, m-am băgat în vorbă.

Citisem știrea cu multe luni în urmă, treaba părea atât de serioasă, încât eram convins că pe undeva cohorte de muncitori săpau deja și zicieau. Uitasem cum e la români, se propune ceva grozav și se fâsâie peste noapte, că nu câștigă cât trebuie nu știu care dintre ăia care decid.

— L-a propus și l-a uitat, a replicat Sandu.

Se interesase. Cum naiba o făcuse de la el din America, era surprinzător. Dar nu trebuia să mă mire, cu internetul ăsta în care găsești tot ce vrei. Sau poate întinsese niște antene când revenise în țară, acolo unde nouă nici nu ne trecea prin gând s-o facem.

— Nu mai vrea niciun mahăr niciun parc, a continuat, îl poate face cine dorește, dacă are cu ce, statul și-a luat mâna.

— Și vrei să-l faci tu, a zis sceptic Lalu.

— Noi toți, i-a fost replica. Noi ăștia de-aici.

S-a lăsat liniștea. Mai că le auzeam gândurile. Nu știau dacă Sandu vorbește serios, dacă râde de ei că sunt niște prăpădiți, dacă nu și-a pierdut mințile, dacă n-a uitat cumva în ce țară se întorsese, aici nu era America aia a lui cu toate oportunitățile și câinii cu covrigi în coadă.

— Crezi c-om fi niște milionari ca tine? s-a băgat în discuție Tudor. Eu încă dau meditații ca să reușesc ceva.

— Chiar, de unde bani? a întrebat Dan.

— Nu-i treaba voastră asta. Banii mă privesc pe mine. Voi doar să mergeți în proiect. Sunt atâtea de făcut că n-o să aveți timp să vă vedeți nevestele.

Ne aruncase în ceață. Ne-a scos puțin din aburi spunându-ne că banii-s cel mai simplu amănunt. Are destui. Mai face și-un credit bun, cu o bancă străină care o să devină partener, astea-s treburi aranjate deja. Trebuia găsit și cumpărat un teren uriaș, făcute planuri detaliate – și pe astea le avea –, angajați constructori, obținute sute de acte de la guvern, primării, județ, mediu, utilități, culte, cultură, pregătită scenografia, angajați paznici, instruiți custozi, făcute promovare și publicitate, atrase firme care la rândul lor să investească, alte companii care să asigure distracția permanentă, ținută contabilitatea, zeci de persoane de decizie implicate, sute de persoane implicate în construcție în faza de vârf, sute de persoane care să lucreze după inaugurare și încă multe cu care n-are rost să ne împuie capul. Va fi treabă cât n-am avut niciunul toată viața. Înainte chiar să se deschidă publicului, va fi o afacere în care vor fi angajați sute de oameni, după aceea numărul lor va spori la mii.

— Banii de început nu-s treaba voastră, îi pun eu la bătaie, a repetat.

Ne uitam la el neîncrezători. M-a luat pe mine primul în vizor:

— Tu, Dorine, te-apuci și termini mai repede studiul ăla despre Dracula la care tot lucrezi.

De unde naiba știa, n-am să pricep vreodată. S-a uitat lung la mine și a continuat:

— Îl dai gata, dar să ai grijă să-l scrii cu cuvinte pe care să le-nțeleagă toți, elimini arhaismele, neologismele și barbarismele, îi adaugi poze la greu, îl tipărim și-l vindem la intrare. După aia îl și traducem în câteva limbi. Te umpli de bani. O parte din ei îi lași parcului, restul sunt ai tăi. O să te mai ocupi și de tot ce ține de istorie, pliante, texte de orice fel. Nu se bagă nimeni altcineva. Cu Vittorio vorbim mai încolo, când e construcția aproape gata, el trebuie să facă scenografia, are timp. Până atunci intrați în pâine voi. Radu o să aducă un pluton, două, zece de soldați sau câți va fi nevoie, în caz că nu găsim forța de muncă. Și-i învață pe toți disciplina cazonă. Nicu o să-și facă o echipă de contabili pe care o

să-i călărească cum vrea. Hârțogăria o să fie cât casa, dar el o descurcă. Lalu o să se ocupe de pregătirea jocurilor, doar se pricepe și la altceva decât tenis. Dan traduce tot ce lucrăm noi, contracte, pliante și toate alea, acționarii de prin alte părți au să ceară asta, e bine să le avem din timp. Tudor supervizează construcțiile. Și toți, absolut toți, dați o mână de ajutor la orice altceva mai e nevoie.

Ne imaginam purcoaiele de bani care se vor scurge în fel și fel de buzunare cu mult înainte să demareze proiectul. Eu, unul, nu reușeam defel să-mi închipui și purcoaiele de bani de după deschiderea parcului. Dar celorlalți nu le-a trebuit mult să le sclipească ochii.

Trăiască Dacula Park!

3

Se gândise la tot. Sau, în sfârșit, pe aproape. Adică își făcuse un plan, îl avea în minte încă din America, atât de detaliat că aș fi putut umple câteva pagini dacă aș fi scris cuvânt cu cuvânt sau idee cu idee ce ne spunea. Poate niște amănunte să mai fi lipsit, dar, întâi, cine le mai băga în seamă când în față ni se desfășura un proiect ambițios cum nu ne trecuse vreodată prin minte și, în al doilea rând, era la mintea cocoșului, deci și a noastră, că până la realizarea a ceva se mai schimbă atâtea că te iei cu mâinile de cap și ar fi aiurea să crezi că toate merg unse. Mai ales la noi.

Deci se gândise să facem un parc de distracții cum nu mai văzuse românul, dar toți și-l doreau. Avea experiență în poveste, doar administrase în America un parc celebru, pe care acum se gândise să-l lase firmei fiului său. Dar întors în țară nu putea sta degeaba, mai ales că-i săriseră în ochi atâtea oportunități.

„Dracula Park” îi vom spune. Dacă statul nu e-n stare să-l facă, îl vom face noi. Locul? Vom cumpăra un teren mare, uriaș, pe lângă Râșnov și Bran. Locul e ideal pentru un parc – în centrul țării, în apropierea munților, la încrucișare de drumuri, sunt legende, cetăți și castele din belșug prin apropiere. Se interesase: tocmai fusese ales un președinte de consiliu județean care promisese că-n patru ani va construi un aeroport în zona Brașov-Râșnov. Iar autostrada proiectată să străbată munții de la Comarnic la Brașov sfârșea cam în același loc, spera să

nu mai ceară ministerul o șpagă atât de mare încât să blocheze din nou proiectul, cum se mai întâmplase de vreo trei ori. Infrastructura mare era prin urmare aproape asigurată, or să năvălească milioane de vizitatori.

Începea să se facă lumină.

Fiecare dintre magnifici urma să-și ia o halcă din plan și s-o ducă la îndeplinire: unul să cumpere pământul, altul sau alții să umble după fel și fel de aprobări, altul să țină contabilitatea, altul să gândească scenografia și tot așa. Hârțogărie și treabă plictisitoare ca la balamuc. Dar fiecare se dovedi că era maestru pe felia încredințată lui.

Radu a găsit terenul, peste care n-am fi dat niciunul nici de-am fi căutat până la adânci bătrâneți, n-aveam de-a face cu armata. Era o fostă unitate militară abandonată în pădurea dintre Râșnov, Bran și munte și de care armata nu știa cum să scape. Fosta cazarmă încă nu fusese furată cu totul, mai existau instalații, ziduri, piste de instrucție care puteau fi folosite, terenul imens mai era păzit de-o mână de pifani, iar armata se arăta încântată să-l radă din statisticile ei și să mai primească și un ban nesperat. Șpaga n-a trebuit dată armatei, ci primăriilor vecine care începuseră să se ciondănească cine să preia fosta unitate, deși n-aveau nici dreptul, nici vreo idee despre ce să facă din ea și nici nu fusese vreodată pe teritoriul administrat de vreuna dintre primării. O unitate militară într-un fel de *no man's land.* Nu mai știu cine a venit cu ideea ca șpaga să fie împărțită în mod egal între cele două localități, dar să i se sugereze fiecăreia că a primit mai mult și-o să cadă toată povestea dacă suflă vreuna chiar și cea mai mică vorbă, în presă sau oriunde, iar când li s-a mai promis că vor fi parte la beneficii, au și semnat o concesiune pe 99 de ani. Ba s-au și angajat că vor dona parcului de distracții câte o machetă la scară mare a Cetății Râșnovului și a Castelului Bran. Aveau să-și găsească și machetele locul pe undeva, nu puteam să nu acceptăm. Au fost contactate firme de construcții din Brașov și Sibiu, cu toții am fost de acord că sunt mai serioase, mai de încredere și fură mai puțin decât cele din București. O problemă a fost cu mâna de lucru. Era la mintea cocoșului să ne adresăm celor din Bran și din satele de primprejur, dar mai toți se dădeau ocupați sau strâmbau din nas că leafa ar fi prea mică, distanțele prea

mari, deși li se puneau la dispoziție autobuze, până ne-a șoptit cineva că lenea e-n floare în zonă, mai toate firmele care doriseră să se instaleze în apropiere pățiseră la fel. Nu ne-am lăsat și când am promis că dacă unul dintre cei angajați nu mai e în stare să muncească ori iese la pensie își poate lăsa în loc băiatul sau nepotul sau vreo altă rudă, asigurând și generației care vine locul de muncă, în mai puțin de o săptămână obținuserăm personal în exces. Urma doar să-i anunțăm pe fiecare când începe treaba.

Însă nu i-au convins să vină nici banii, nici alte promisiuni, ci oamenii pe care i-au văzut muncind cum auziseră și ei doar din povești, aduși de firmele de construcții sibiene, cei mai mulți sași tăcuți și voinici, dormeau în rulote de câte zece paturi, mâncau la popota improvizată, aveau umeri de luptători și abia dacă scoteau o vorbă, cât să te convingi că nu-s muți și știu românește.

În câteva săptămâni au defrișat pădurea cât vedeai cu ochii în jurul unității militare, au nivelat pământul pentru drumuri, au săpat gropi și au ridicat scheletul unor construcții care păreau măruntaiele unor extratereștri gigantici, iar arhitecții aduși de Sandu habar n-am de unde erau încântați, totul arăta cum își închipuiau și se așteptau ei să arate, așa că noi, ceilalți, n-aveam de ce să ne facem griji. Totul se desfășura conform planurilor. De fapt, cei mai mulți habar n-aveam cum arătau în amănunt planurile alea. Doar Sandu Ciobanu le știa și trebuia să-l credem.

Nu mi-a venit să cred când am înțeles cât de mare ajunsese echipa – și aproape toți voluntari: consilieri istorici care se întreceau să propună trasee tematice, alții de la asociațiile de scriitori, romancieri care se făcuseră cunoscuți cu ficțiuni polițiste, arhitecți, decoratori, desenatori, contabili, IT-ști, programatori, testeri de jocuri pe calculator care, dacă nu erau la pensie, își luau câte o lună concediu fără plată și se succedau în ritm constant pe șantierul instalat în apropierea scheletelor de extratereștri. Cum îi găsise Sandu pe toți, n-am întrebat niciodată. Nici de ce îi strângea când mai era destul până să fie terminat complexul.

În mod sigur secretarele se numărau cu zecile, le vedeam pe câte unele cu căști pe urechi, umblând de

colo-colo, vorbind fără încetare la telefoane mobile și notând în blocnotesurile de care nu se despărțeau. În mod cert erau mai mulți care consemnau pas cu pas tot ce făcea, pentru arhivare, mai ales pe film – îi vedeam în cele mai neașteptate momente și locuri cu camere de filmat profesioniste purtate pe umeri. Alții alcătuiau embrionul echipei de marketing, probabil autorii relatărilor pe care le citeam la răstimpuri în presă, pentru că acesta era alt lucru care ne-a uimit pe toți: cam la două, trei săptămâni apărea câte o știre amplă cu progresele făcute la realizarea parcului de distracții *Dracula for Ever,* să știe lumea și să sporească nerăbdarea. Chestie de tehnică!

Și dincolo de toată omenirea asta care mișuna cu rost, era imposibil să nu observi centura de omuleți în uniforme verzi, ca ale pădurarilor, care începuseră să asigure paza, discret, la distanță, fără să disturbe activitatea celorlalți. Nu intra nimeni pe locul viitorului parc de distracții dacă n-avea treabă, n-avea un permis, nu era chemat ori nu era așteptat de cineva.

Fusese miez de primăvară când ne întâlniserăm. Acum căzuseră frunzele și locul arăta ca o scenă de film *Science fiction,* ne era greu să ne închipuim cum o să fie peste un an, dar nu ne era greu să exultăm de tot ce făcuserăm până atunci.

4

Au reușit să ridice structurile până a dat înghețul. Zona e una cu zăpezi mari în iernile normale și cu ger năprasnic la început de an. Atunci nu se mai putea lucra decât în interior. Dar când a dat prima ninsoare nu ne-a venit să credem cum arăta locul spre care începuseră să se construiască două șosele, una dinspre Râșnov, alta dinspre Bran și Sohodol. Cu trei sferturi de an mai devreme fusese o unitate militară ascunsă în pădure, departe de civilizație, pentru vânători de munte și cine știe ce alte misiuni sau experimente. N-o știa nici dracu', prin apropiere nu treceau decât rareori ciobani care voiau să scurteze drumul spre munte. Acum, baza militară fusese lărgită, i se adăugaseră construcții noi, încă scheletice, dar îți puteai imagina ușor că vor fi uriașe și impresionante, subsoluri cu trasee de basm, locul era plin

de gropi enorme, din care cine știe ce surprize aveau să se nască la primăvară, și înțesat de utilaje sofisticate.

Atunci, Sandu Ciobanu a organizat un eveniment de prezentare la un mare restaurant din Râșnov, la care a chemat autorități și presă cât cuprinde în jurul unei machete enorme cu viitorul parc *Dracula for Ever.* Lumea își putea face o idee despre cum va arăta parcul peste un an sau poate ceva mai mult. Interesul stârnit fusese uriaș, se călcau pe picioare și nu doar pentru băutura și mâncarea la discreție sau ca să apară în prim planurile reportajelor de televiziune ori în fotografiile care aveau să ilustreze presa *Online* – cealaltă, pe hârtie, aproape că dispăruse. Sandu Ciobanu instalase un dispozitiv care transmitea în direct *online* și oriunde te-ai fi aflat puteai vedea ce se întâmplă cu viitorul parc. Până și noi, cei implicați, am rămas înmărmuriți în fața machetei, nu știam nici măcar jumătate din ce vedeam, dar mie, cel puțin, mi s-a părut firesc, fiecare cu felia lui, eu aveam altă misiune în legătură cu parcul.

Să înșirui, mai degrabă alandala, cam ce înțelegeam din machetă. În principal spunea povestea lui Dracula, dar absolut toate celelalte obiective și obiecte erau într-un fel sau altul legate de Dracula, sfârșeau cu un concurs Dracula sau o întrebare despre Dracula; la răspuns, oricare ar fi fost el, erai răsplătit cu un premiu, machete Dracula, imagini și tot restul. Pe lângă traseele care imaginau viața Iui Dracula erau și trasee de traversare a unor minicascade, locuri de cățărare și escalade, tiroliene pentru emoții la înălțime, cu grade diferite de dificultate, obstacole și provocări, la capătul cărora te aștepta tot Dracula, trambuline, *jumping,* tir cu arcul, *paintball,* circuit de biciclete de vreo zece kilometri, echitație prin pădure, zbor cu un balon pe care era desenat, firește, Dracula, plimbări cu ponei, ateliere suspendate în copaci, mic muzeu etnografic, mic muzeu zoo, bănci și alei de relaxare, restaurante și *fastfood*-uri, chioșcuri de informare și pentru suveniruri, căsuțe în copaci pentru cei care voiau să-și petreacă noaptea în apropierea lui Dracula. Sper să nu fi uitat ceva important.

Mulțimea adunată la sindrofie a decretat că *Dracula for Ever* va fi un succes, iar noi nu ne mai încăpeam în piele de mândrie.

5

A urmat o iarnă cumplită. Atunci s-a întâmplat totul. De fapt, nici nu prea înțeleg ce s-a întâmplat. Poate o să mă lămuresc acum, când povestesc.

În săpăturile făcute pe terenul fostei unități militare dădusem peste un fel de beci lung, boltit, căptușit cu zid de cărămidă subțire și plin de rafturi de lemn gros, aliniate ca soldații și ridicate până-n tavan. În bolțișoare fuseseră înșurubate din loc în loc cârlige de care, probabil, se vor fi agățat lămpi de iluminat. Hruba era înțesată cu hârțoage vechi și noi, înghesuite pe rafturi, ca în rastel, dar multe aruncate grămadă într-un colț, legate în cruce cu sfori groase, unele păreau îndosariate, erau numerotate, se vedea că-s mai aproape de zilele noastre, altele – vechi, cele mai multe atât de vechi că de-abia se mai distingea scrisul, atinse de umezeală, mucegai și învelite în coconi de pânze de păianjen de secole. Nu mi-a trecut prin cap să le ard, ba chiar m-am împotrivit cu înverșunare ideii avansate de nu știu cine că ne mai îmbolnăvim naibii de cine știe ce boli venite din timp, am pus o echipă să le care cu camionul în hala recuperată de la o uzină dezafectată din apropiere de Zărnești, cum erau o mulțime de altele în zonă. Îmi aruncasem un ochi peste câteva dintre ele și descoperisem cu uluire hârțoage scrise în chirilice, atât de vechi că sigur datau de sute de ani. N-ar fi avut nimeni răbdare să le falsifice și să le mai și ascundă într-o hrubă. N-aveam habar cum nimeriseră acolo, nici dacă aveau vreo valoare, nici dacă aveau o poveste sau spuneau o poveste, dar mi-a trecut prin cap să le cercetez, poate descopeream printre ele ceva care să mă ajute în căutările mele de autodidact sau poate chiar vreun hrisov pe care să-l duc la muzeu și să-l așez sub sticlă, să-l vadă lumea. Aiureli de istoric.

Așa că am cerut ca doi din echipa mea – fiecare dintre magnifici își formase câte o echipă care să-i ajute în treburi – să le inventarieze, să le pună deoparte pe cele aparținând armatei ca, mai târziu, să-i întrebăm dacă nu le sunt cumva folositoare, dintre celelalte să le păstreze doar pe cele istorice, adică hrisoavele, câte vor fi fost, speram nu multe, anuare și calendare vechi, însemnări de popi, acte sau ce se va mai fi aflat acolo. Abia pe urmă să dea restul focului. Nu știu de ce îmi închipuiam că nu va

fi treabă ușoară, dar sigur i s-ar fi dat de cap în câteva săptămâni, cu un ajutor suplimentar din partea vreunui elev sau doi pasionați de istorie găsiți printre tinerii din împrejurimi. Îi plăteam generos, pentru că nu bănuiam că-i atrage altceva decât banul la munca asta migăloasă și plictisitoare, nu le cerusem să citească atent, mai degrabă să se uite aproape de mântuială. Nu bănuiam nici că-n capul lor era că vor da peste hrisoave care să vorbească despre comori, să le șterpelească, să le caute și să se umple de bani, cum gândesc mai toți naivii cărora le dai sarcini mai mari decât le e mintea – și din motivul ăsta să se uite cu mare atenție.

Pe urmă nu m-a mai preocupat chestiunea, convins c-o să-mi dea vreunul dintre ei, la sfârșit, un raport și-o să-mi spună că au dus la ars toată hârțogăria care nu era decât putreziciune și acte neînsemnate de stare civilă, vânzări, cumpărări, schimburi de terenuri, donații, moșteniri și acte de deces, iar cele ce țineau de armată să fi fost date vreunui militar să se spele cu ele pe cap.

Trecuseră câteva săptămâni bune când mi-a ajuns la ureche un zvon cum că localnicii n-au de gând să mai revină la muncă, nici măcar paznicii cu normă întreagă și salopete verzui, indiferent de sumele pe care le primeau. Sandu m-a pus să aflu ce se întâmplase. Întrebând încolo și încoace, am priceput că toate se trăgeau de la hrisoavele vechi pe care le interpretaseră după mintea lor puțină.

Nu dădusem atenție niciunei întâmplări legate de parc pentru că fusesem mult prea prins cu o descoperire în hruba cu documente. Abia golită de hârțoage, am inspectat-o atent, să nu fi rămas vreun teanc legat în cruce cu sfori groase printre resturile de cărămizi și lemn putred adunate într-o latură, cum se întâmplă în mai toate clădirile vechi în care n-a mai călcat picior de om. Mă gândeam la ce ne-ar putea folosi în viitor acea hrubă, vizibil veche și bine construită, care rezistase în timp, poate o cramă, poate un loc de relaxare pentru vizitatorii mai simandicoși și cu dare de mână ai viitorului parc, și ciocăneam zidul de cărămidă subțire ca să-i verific rezistența. Nu mă pricep defel, dar așa văzusem că fac cei care se pricep și-mi explicaseră la ce trebuie să mă aștept.

Într-una dintre laturi am avut surpriza ca zidul să sune a gol și cercetând mai atent am observat cum, pe o

bună porțiune, cărămizile nu mai erau cele subțiri și bine coapte, ci unele rudimentare, făcute în cine știe ce sălaș de țigani nu prea pricepuți, prinse grosolan între ele cu mortar gros de câteva degete, treabă de mântuială sau făcută în grabă, mai nouă decât restul zidului. Am început să îndepărtez cărămizile grosolane și am avut o nouă surpriză: în spatele lor se găsea o ușă masivă și lată din lemn, cu balamale cât palma și ivăr din fier forjat. Am deschis-o cu mare greutate, după vreo oră de chin. Am făcut rost de o făclie și am intrat în aerul închis care mirosea a mucegai și ciuperci.

Probabil așa vor fi arătat încăperile de taină ale arhitecților și alchimiștilor de-acum sute de ani. Mojaruri, pistile și retorte prăfuite, cu sticla înnegrită și smalțul ceramicii crăpat, clești și unelte ale căror nume și utilitate nu le știam, grămăjoare de prafuri întărite de timp, unele în boluri sau vase de cupru înverzit, altele așezate pur și simplu la distanțe inegale unele de altele pe blatul de piatră al mesei uriașe din mijlocul încăperii. M-am ferit să ating grămăjoarele de prafuri, neștiind dacă nu sunt substanțe care să-mi urzice sau vatăme în alt fel degetele. Totul părea părăsit în grabă și eram convins că nimeni n-ar mai fi aflat vreodată la ce le folosiseră retortele în afara vreunor tentative de vrăji. Așa că le-am privit cu băgare de seamă, dar nu cu interes.

Interesul meu a fost stârnit de o grămadă de suluri așezate la vedere pe două rafturi mari, alături de două lămpi străvechi și o altă grămadă de echere de diferite mărimi, pene ascuțite, pistile, unelte de scris vechi, călimări diverse în care se uscase demult tușul, ciocănele și foarfeci rudimentare.

Mi-am fixat făclia într-un suport înfipt în perete exact pentru așa ceva și-am început să desfășor sulurile de diferite mărimi. Am înmărmurit după primul, după al doilea, după al treilea, doar aruncându-le câte o privire și străduindu-mă să descifrez primele rânduri din fiecare. La al patrulea, stupefacția mea era totală.

Lucrez de trei ani la un studiu despre Dracula și familia lui numeroasă, cu atâția membri că parcă ar fi o pânză enormă de păianjen în care s-au prins sute de musculițe. Simțisem în fața fiecărei pagini albe pe care mă pregăteam s-o înnegresc cu scrisul meu ordonat și caligrafic că-mi lipsesc informații esențiale și exista

riscul palpabil să aștern pe hârtie speculații și ficțiune. De zeci de ori am aruncat la coș mâzgăliturile mele, nu le puteam spune altfel, dar când mă reapucam de scris era același rezultat.

Pornisem de la un blazon vechi de peste șase secole, care aparținuse unei familii creștine, Florea, urmașă a unui cneaz valah războinic al cărui nume e menționat pentru întâia oară într-o diplomă de la 1247 a Cavalerilor Sfântului Ioan. Neamul Florea, devenit Florescu, era înrudit cu ramura Drăculeștilor din familia domnitoare a Basarabilor prin căsătoria făcută de fratele lui Dracula, Vlad Călugărul. Mai înainte, Florea va fi avut o soră, Ana, devenită călugărița Calinichia, care s-a căsătorit cu unul dintre primii voievozi ai Țării Românești, Radu I, astfel încât sângele familiei Florescu curge prin venele familiei princiare românești a Basarabilor. Radu I a fost tatăl lui Mircea cel Bătrân. Acesta a fost tatăl lui Vlad Dracul și bunicul lui Dracula.

Numele Dracula a apărut odată cu acest Vlad, care fusese primit, în 1431, în castelul imperial de la Nürnberg, în Ordinul Dragonului, creat de împăratul Sigismund de Luxemburg ca să apere creștinătatea de amenințarea otomană. Dar la numai un an de la înnobilare, Vlad acționa contrar ordinului creștin și-i conducea pe turcii care au asediat Cetatea Severinului și i-au ucis pe toți cavalerii teutoni din cetate. Nu-i de mirare că, patru ani mai târziu, numele lui Vlad a fost șters de pe lista cavalerilor.

Dar lui Vlad i-a rămas numele care provine de la însemnele ordinului; un medalion în formă de dragon cu două aripi, labele întinse și coada înfășurată în jurul capului; dragonul stătea culcat pe o cruce dublă, simbol al victoriei lui Hristos asupra forțelor întunericului. După investirea cu titlul la Nümberg, împăratul îl însărcinase pe Vlad să apere sudul Transilvaniei, comandamentul fiind stabilit în fortăreața germană de la Sighișoara. Văzând dragonul pe scuturi și veșminte, boierii români au născocit cognomenul Dracul, a-ul final de mai târziu însemnând „fiul lui”.

Florea cel dintâi avusese urmași pe Vlăcsan, care însemna în slavă Lupul, pentru că își acoperea în bătălii fața cu o blană de lup. Acesta – pe Vintilă, acesta – pe Drăghici, toți vajnici slujitori de domni. Știam din fel și

fel de surse că Vlăcsan îl slujise pe Alexandru Vodă Aldea, unul dintre numeroșii fii ai lui Mircea cel Bătrân, care s-a văzut obligat să colaboreze pentru un timp cu armata otomană.

Multe dintre încâlcelile astea ale istoriei îmi erau știute, dar mă încurcasem în șirul aproape fără sfârșit de trădări și reveniri care umpluseră istoria de până la căderea Constantinopolului. Nu spun că după 1453 ar fi fost altfel, ba dimpotrivă.

Fapt e că domnii munteni ai acelor vremuri se alăturau când turcilor, când împăratului german, după înclinarea proprie, nemulțumind pe toată lumea și fiind repede înlocuiți la tron, poate și din acest motiv, nu doar pentru că lăcomia urmașilor nu mai avea răbdare ca bătrânețea și bolile să-i dea jos de la domnie. Iar șefii lor de oști se conformau întocmai. Toată povestea asta era doar o intuiție a mea, n-aveam documente.

De pildă, știam de achingii, cercetași și incendiatori turci pricepuți și în lupta de gherilă, care erau conduși de trădători de-ai noștri de-a lungul unor defileuri înguste pe malurile râurilor ce străbăteau Carpații, printre torente și prăpăstii, prin locuri cunoscute doar ciobanilor. Ajungeau la Bran, la Râșnov, se pregăteau să facă prăpăd la Brașov, apoi cei mai mulți erau prinși și puși să sape câte zile mai aveau în piatra puțului de o mie de metri din cetatea Râșnovului.

Mare a fost mirarea mea să dau peste hrisoave care vorbeau de achingii. Ca și peste câteva scrisori în care cetățeni înspăimântați ai Brașovului cereau măsuri urgente primarului și garnizoanelor nemțești din Bran și Sighișoara, prevenindu-i asupra unor iminente asalturi turcești, de care ei știau cum aflaseră, cu siguranță după incursiunile achingiilor.

Între atâtea suluri desfășurate și înfășurate grabnic la loc, am dat peste unul cu foarte puține cuvinte și mai multe desene în diferitele părți ale pergamentului, care înconjurau o mașinărie schițată în centru, ce părea un tun străvechi. L-am privit mai bine de-un ceas până m-am dumirit că era desenul unuia dintre tunurile celebre ale lui Orban sau Urban, meșterul făurar neamț și brașovean care-și oferise serviciile împăratului Ioan al VIII-lea Paleologul propunându-i să-i construiască tunuri care să-i țină departe pe păgâni. Era desenul celui mai mare tun.

Împăratul nu avusese bani sau nu înțelesese argumentele neamțului și Urban se adresase sultanului Mehmet al II-lea, care s-a arătat încântat, i-a dat o leafă de patru ori mai mare decât cea pe care era gata s-o primească și i-a pus la dispoziție întreaga asistență tehnică de care avea nevoie. Știam povestea din Runciman. Urban a turnat la Adrianopole tun după tun, inclusiv unul uriaș, cu o țeavă lungă de patruzeci de palme, adică aproape nouă metri, cu grosimea peretelui de bronz al țevii de o palmă, adică douăzeci de centimetri, cu circumferința țevii de patru palme la chiulasă, unde se băga praful de pușcă, și de douăsprezece palme în partea din față, unde se introduceau ghiulele. L-au așezat pe un car tras de cincisprezece perechi de boi și l-au dus în câmp deschis, să-l încerce. Când au făcut-o, spaima a fost definitivă: detunătura s-a auzit până la douăzeci de kilometri depărtare, ghiuleaua s-a avântat cale de un kilometru și jumătate prin văzduh și s-a îngropat până la o adâncime de doi metri în pământ. O ghiulea avea douăsprezece chintale. În martie au pornit spre Constantinopol cu tunul. Era tras de șaizeci de boi. Două sute de oameni fuseseră trimiși să netezească drumul care ducea la capitală și să întărească podurile. Mărșăluiau în jurul lui, să nu-l lase să se clatine. La sfârșitul lui mai, după ce a tras primele ghiulele, distrugând zidurile groase ale cetății, Constantinopolul a căzut. Nu-mi era greu să-mi imaginez dezastrul, în fața acelui desen făcut probabil de Urban însuși.

Ce căutau acele suluri în hrubă? Cine le strânsese? De când fuseseră ascunse acolo? Cu ce scop? Nu erau întrebări la care să răspund.

Probabil cineva strânsese la un moment dat, cu șaptezeci de ani în urmă, o sută, poate mai mult, aceste documente cărora le-ar fi stat mai bine într-o arhivă îngrijită și păzită, poate le strânsese chiar cu scopul ăsta, dar vremurile vitrege, atâtea în istoria acestui neam, îl vor fi împiedicat pe acel cineva strângător să le și ducă unde trebuia. Cel puțin asta speram să fi fost.

Făclia era pe cale să se stingă. Ultimul sul, cel mai mic ca lungime, dar cel mai voluminos, care conținea probabil mai multe pergamente înfășurate unul într-altul, l-am luat cu mine. Am ieșit, închizând cu grijă ușa în

urma mea, dornic să revin a doua zi cu un aparat de filmat și cu ajutoare să car totul la arhivă.

Toată noaptea n-am făcut decât să descifrez pergamentele sulului luat cu mine. Mă îngrozeam pe măsură ce înțelegeam ce se înșira în fața ochilor mei obosiți.

O poveste. Intitulată *Relatare.* Scrisă de nu știu cine. Nu știam nici când. Nu știam cu ce scop, în afara aceluia, evident, să înspăimânte și să țină departe lumea de un anume loc. Adică exact de locul în care ne propusesem noi să construim parcul *Dracula for Ever.*

Era o poveste cu Dracula, cel adevărat, din istorie, nu știu care dintre ei, nu Vlad cel care își trăgea dușmanii în țeapă. Au fost mulți domni care și-au alipit numelui particula Dracula. Cel care scrisese povestea din fața ochilor mei poate nu știa nici el cine ce anume făcuse. Îi încurca. Sau poate se străduia să-i încurce și să încurce și mai mult faptele lor, pentru ca nimeni, în vecie, să nu mai afle adevărul și să mai lămurească întâmplările, toate cu sens. Toate întâmplările avuseseră un sens, dar dacă le amestecai între ele, sensul acesta se pierdea. În *Relatarea* celui care scrisese, sensurile se subțiau până deveneau fum și nu mai știai ce sunt.

Când am ajuns la finalul pergamentelor, am dat peste o însemnare foarte nouă, nedatată nici ea, făcută evident de un om mai aproape de zilele noastre. Cu un scris lăbărțat, cu un pix negru, noroc că era o foaie de caiet oarecare și nu scrisese direct pe document. Cel care o făcuse spunea că realizase o copie după *Relatare* pe care intenționa s-o ducă primarului sau președintelui sau nu știu cărui șef, nu se înțelegea prea bine, scrisese de mai multe ori un cuvânt peste altul, probabil grăbit, nici el nu se hotărâse de la început cui s-o ducă. Dar scopul era ca acela să facă ceva cu hrisoavele, pentru că acela căruia i le va duce trebuia să știe ce să facă. Nu spunea dacă apucase să trimită copia, într-un fel de post-scriptum adăuga că se apropie armatele vrăjmașe și e nevoit să pună capăt muncii sale, să închidă tot și să se ascundă și el. Despre ce război vorbea? Unul de pe vremea cavalerilor sau unul al vremurilor noastre? Nu-mi era clar. Nu pricepusem nici pentru cine lucra. Nicio vorbă despre asta. Nici unde se dusese. Nici dacă el, împreună cu alții, zidiseră ușa pe care tocmai o

spărsesem. Dar probabil așa se întâmplase, dacă ar fi fost străini ar fi distrus totul.

Mi-a fost însă clar a doua zi, când am auzit zvonul despre muncitorii care refuză să mai vină la muncă și mă pusese Sandu Ciobanu să aflu ce-i stârnise.

Nu era zvon, ci fapt.

Copia de care vorbea semnatarul meu anonim nu ajunsese nicăieri, se pierduse printre vrafurile de documente strânse în hrubă. Cei pe care îi rugasem să le cerceteze și îndosarieze își făcuseră bine treaba, nu aruncaseră doar un ochi pe titluri. Citiseră toate documentele. Citiseră inclusiv documentul care mă făcuse să nu dorm în noaptea dinainte, cine știe ce înțeleseseră, se speriaseră și răspândiseră zvonul care se întinsese ca o pălălaie.

Hrisovul pe care-l citisem se încheia cu un blestem. Ca să înțelegi că nu era chiar un blestem, ci doar o avertizare pentru nepoftiți, trebuia să ai minte și mai ales cunoștințe zdravene despre epoca Drăculeștilor, cum aveam să aflu după o vreme, când se terminase toată tărășenia cu parcul de distracții, din cartea istoricului româno-american Radu R. Florescu, care se trăgea din neamul lui Dracula și chiar își intitulase volumul *Sânge din sângele lui Dracula.* Dar cei care citiseră luaseră totul *ad litteram.* Adică înțeleseseră că toți cei care se vor avânta în acest loc și tot neamul lor vor avea de suferit dacă vor clinti o singură piatră din ziduri, dacă vor construi peste castel alt castel, dacă vor acoperi hrubele cu alte hrube, dacă vor tăia pădurea s-o facă pășune și dacă nu vor urma cu încăpățânare *Învățăturile* Măriei Sale Dracul. Adică unul dintre domnii cu acest nume. Nu se spunea care dintre ei. Nu se spunea care *Învățături,* se presupunea că cititorul le cunoaște. Iar neștiutorul lua totul ca pe un blestem.

Deschisesem fără să vreau cutia Pandorei. Nu mă pusese nimeni să intru în hruba cu documente. Și dacă tot o făcusem, ar fi fost bine să-i ascult pe binevoitori și să ard toată hârțogăria, pentru că e știut că de multe ori însemnările strămoșilor nu aduc decât necazuri. Dar eu voiam să le expun la muzeu!

Știam ce urma. Avea să ne fie imposibil să contracarăm zvonul cum că toți cei care lucra la *Dracula for Ever* și neam de neamul lor urmau să fie atinși de

blestem. Nu conta că nu spunea nimeni în ce constă acest blestem. N-aveam cu cine vorbi. Oamenii se uitau la noi și se vor uita la noi ca prin sticlă.

Va veni primăvara și nu va mai munci nimeni. Îi vor convinge și pe inimoșii sași aduși de pe lângă Făgăraș ori Sibiu să facă la fel. Vor veni ploile și vor îneca șantierul. Asociații se vor înfuria că se tot amână proiectul, vor cere socoteală și se vor retrage, cerând și daune. Băncile care acordaseră credite vor insista și ele să li se plătească mai repede tranșele și se vor gândi să fie rambursate în avans. Armate de avocați vor interveni de fiecare parte, pregătite să se îmbuibe. Sandu Ciobanu va da din nou faliment. Poate va pleca din țară peste noapte și ne va lăsa cu toți gușterii pe cap.

Noi, cei șapte magnifici, ne vom reîntoarce în meseriile și viețile noastre neînsemnate.

Și peste intrarea parcului, unde fusese implantat din primul moment o arcadă de oțel *Dracula for Ever,* vor năpădi după o vreme ierburile, pădurea, uitarea.

Strălucirea insuportabilă a zilei

Stau în pat până aproape de miezu' zilei. Cu gust de acru și cocleală în gură după chefu' de azi-noapte, abia pot deschide ochii, cu pleoape de plumb, noroc că parașuta e la fel de matoală ca mine, nu se dăduse jos să tragă draperiile, altfel ar fi năvălit peste noi lumina ca o lavă de vulcan, și-așa palpită dincolo de ferestre de zici că-i înăuntru, dar știi că nu e. O durere surdă îmi zvâcnește în cap.

Atunci s-a găsit Gore să sune. Oricât îl lăsasem de încet, țârâitu' telefonului îmi zgârie timpanele.

— Dormi, șefule? îl aud cum zbiară în receptor.

— Să ți-o trag, Gore, îi zic. Stau și io liniștit, ca omu' și dai buzna.

— E douășpe și-un sfert și m-am săturat de treabă.

— Să ți-o trag a doua oară.

— Ești cu vreo parașută?

— Care-i treaba ta?

— Fă-i vânt. Vin ăia doi. Să mai știi că l-au săltat pe Lunganu-n zori și-acuma probabil ne încondeiază pe toți ca să scape.

— Futu-i!

— Așa am zis și eu în prima clipă. Dar p-ormă mi-am zis că poate nu-i dracu' atât de negru. Măcar pentru mine. Io nu-l prea știu pe Lunganu și n-are cum să mă vopsească. Mi-am mai zis că pentru tine e mai încurcată, tu l-ai adus și tot zicea să sunteți ca frații.

— Și crezi balivernele lui?

— Nu trebuie să le crez io. Caralii.

— E totu' sub control, Gore, să știi, i-am mai zis, ca să-l liniștesc.

Nu știam de ceva sub control. Atâtea vești proaste deodată și nici n-am deschis bine ochii. Și mă mai durea și căpățâna. Lunganu-i un nenorocit care se pișă pe el de frică la orice adiere, nu știu de ce l-am ținut atâta-n gașcă, poate pentru că-l ducea mintea să se strecoare și-acolo unde nu erau în stare ăilalți, da' Gore, paznicu' meu de toate zilele, avea dreptate, nici n-apucă să-l strângă cu ușa și toarnă și ce nu știe și n-apucăm seara fără gabori

pe capu' nostru. Ar trebui să mă gândesc ce le zic dacă mă cheamă. Iar de ăilalți doi uitasem pur și simplu, cu sticla-n nas și parașuta-n poală. Noroc că-mi făcusem planu' de cu seară.

Vorbele lui Gore mă făcuseră să deschid larg ochii, să sar din pat și să mă pregătesc de calvaru' zilei care se anunța împuțită la culme. Dacă ieșeam întreg spre seară, eram premiant.

I-am zis parașutei care se-ntindea ca o mâță să se grăbească să se care.

— Un dușuleț, iubițel, mai întâi.

— Mai întâi faci cum îți spun io, te cari naibii mai repede, dacă nu vrei șuturi în cur. Te dușezi mai încolo. Acu' am nevoie de casă fără tine.

A lăsat buza, făcând pe supărata, da' rămânea a naibii de mișto, mă uitam la ea cum își trăgea chiloții, fusta de trei palme, cât să-i acopere, și-și vâra brațele arămii în mânecile unei bluze galbene în care țâțele fără sutien împungeau ca niște berbeci. Îmi venea să-i smulg bluza aia și s-o arunc din nou în pat s-o călăresc, dar știam că stric totul și mă mai aleg și c-un glonte-n ochi. În câteva clipe era în camera ailaltă și-ajunsese la ușă. N-a răbdat să nu-ntrebe:

— Te sun, iubițel?

— Să nu faci prostia! Te caut io.

M-am întors p-ormă în dormitor, am dat draperia deoparte și o veșnicie a trebuit să țin ochii închiși de atâta lumină, până să-mi obișnuiesc pleoapele cu strălucirea insuportabilă a zilei. Am simțit junghiu' durerii de căpățână și-am luat repede un hap. Două. Trebuia să fiu în formă și să-mi meargă mintea. Am avut timp să dau cu apă pe ochi și să-mi torn o stacană de cafea tare din aparatu' mereu în priză. Sorbisem două guri și a sunat din nou telefonu'.

— Au ajuns, l-am auzit pe Gore spunând.

— Să fie.

Am închis telefonu' și m-am îndreptat spre ușă. Când puneam mâna pe clanță, țârâia soneria. Am deschis într-o clipă. Au fost uimiți și nu prea de atâta promptitudine, sunt obișnuiți să fie serviți când vor și să li se facă pe plac. Dacă erau mulțumiți, nu li se citea nimic pe fețe, mai degrabă păreau sictiriți și obosiți de atâta muncă. Și ăștia. Știu să citesc pe chipuri.

I-am invitat în casă, nu era nevoie să facem prezentările, chiar dacă-i vedeam prima oară, numele lor nu mi-ar fi spus nimic, poate le inventaseră înainte să intre-n bloc. M-au lăsat să deschid drumu', școală înrădăcinată, nu-i bine să-i permiți altuia pe care abia-l cunoști să vină-n urma ta, dacă vrei să ai zile și să nu te trezești împuns în spate. S-au așezat amândoi pe canapea. Eu, în fața lor, într-unul dintre fotolii.

Dacă aș fi fost în locu' lor, aș fi ales altfel, unu' pe canapea, celălalt pe fotoliu' rămas liber, ar fi avut amândoi o suprafață mai bună de supravegheat. Asta m-a făcut să gândesc că nu erau teribil de isteți. Aveau doar putere, care nici măcar nu era a lor, ei erau niște bieți trimiși. Mesageri. Capabili de orice, dar doar niște trimiși. De regulă, mesagerilor li se cam ia mau'. Sau erau atât de siguri că-s o minte scurtă și mă pot prăji cum vor ei, că nu-și luau măsuri de precauție.

— Știi care-i treaba, a spus cel care părea mai cu minte sau șef.

Am dat din cap.

— Nu facem acte de caritate.

Nici nu-mi închipuiam.

Ca să mai lungesc momentu' de așteptare, le-am aruncat provocarea, de obicei face ravagii:

— Un whiskey, o votcă, o țuică, o palincă?

— Nimic.

— Poate un Baccardi?

— Ce naiba, e miezu' zilei, știi doar!

— Unii se-apucă de dimineața, am dat-o eu pe glumă.

S-au uitat la mine crunt. Nu gustau gluma. Niciun fel de glumă. Niciunu'.

— Poate o cafea? am plusat eu.

— Asta da, a zis șefu'.

Ălălalt m-a însoțit în bucătărie, uitându-se atent la mine cât umplu ceștile, să nu umblu cu mișmașuri, să le amestec somnifere sau droguri sau să mă blindez cu vreo armă. N-aveau încredere nici cât negru sub unghie. Nici eu n-aș fi avut, în locu' lor.

Ne-am întors în sufragerie și au început să soarbă zgomotos.

— Bună, a zis șefu'.

Nu trebuia să-mi precizeze că vorbea de cafea. Nu m-aşteptam la vreun compliment. I-am spus-o. Nici el nu se aştepta la discuţii fără rost.

— Să n-o lungim, a zis.

— Să n-o lungim, am repetat.

Îi priveam foarte atent, să văd ce ascund. Erau amândoi voinici, poate luptători la viaţa lor, obişnuiţi să doboare pe oricine, numai muşchi lucraţi la sală, trebuia să n-ai o doagă să te pui cu ei. N-aveam de gând. Îmbrăcaţi în costum, haine din stofă subţire dar, chiar şi-aşa, pe căldura de-ţi lua minţile de-afară trebuia să fii nebun să te-mbraci în felu' ăla. Doar dacă nu vrei să ascunzi ceva. Sigur aveau arme, pistol sau vreo puşcă drăguţă, uşor de mânuit. Trebuia să fiu cu ochii-n patru, mai mult decât îmi propusesem când le deschisesem uşa. Dar mă aşteptam la asta, cum să apară neînarmat în faţa ta unu' care se crede înşelat şi vine să-i dai socoteală, ori să regleze lucrurile?

— E o săptămână de când ai primit marfa.

— Mai mult, am precizat eu.

— Aşa e. Îmi place că eşti exact. N-ai dat decât un avans.

— Urmează restul, am spus.

— Restul ăsta trebuia să fie ieri.

— Aşa e.

Nu puteam să neg, discutam pe date concrete, ştiute de toată lumea. Ce urma avea să fie mai abscons.

— Şi?

— Au apărut probleme.

— Crezi că ne interesează?

— Presupun că nu. Şi eu aş fi făcut la fel.

— Atunci?

Îmi tăiam craca de sub picioare şi toate căile de retragere dacă-i spuneam cât de prost fusese Lunganu, care-i căzut în limbă dup-o curviştină. S-a apucat să-i spună de pachetu' lăsat în casa ei până s-apucăm să-l împărţim pe stradă, cică ar fi fost mai sigur la ea, nu s-ar fi gândit nimeni unde l-a ascuns dacă intra în vreun pocinog. Isteţ la culme. Îmi venea să-l strâng de gât. Nu rezolvam nimic. Mai ales că, aşa cum fac toate curviştinele curioase, abia plecase Lunganu şi muierea spintecase pachetu', gustase, îi plăcuse, se făcuse pulbere, dăduse frac-su peste ea în al nouălea cer şi

văzuse pachetu', îl lăsase ca proasta lângă pernă, s-a cărat cu el și degeaba se dădeau de ceasu' morții și curvieștină, când s-a trezit, și Lunganu, pachetu' fusese mărunțit și împrăștiat pe stradă de alții. Rămăseserăm cu buza umflată și paguba cât casa, ieri fusese termenu' de plată, abia îi convinsesem să vină azi la prânz. Să discutăm, ziceam eu. Să terminăm afacerea, ziceau ei. Ca să fie toate frumoase giugiuc, pe fratele ăla isteț îl prinsese poliția în flagrant, intrase direct la beci, o să stea să i se urască să mai fure, mă doare-n cur, numai că înainte de-a ajunge la beci să i-o tragă pârnăiașii-n găoază cum merită animalu' pentru ce-a făcut, a dat pe goarnă tot ce știa, adică destul: despre soră-sa, despre amantu' soră-sii, Lunganu, și tot ce mai știa. Pe Lunganu îl săltaseră în zori, cum zicea Gore, cine știe câte mai ciripește și ăsta și sigur n-o să se lase seara până nu-mi bat la ușă politicoșii.

Ce să le spun matahalelor în costume de vară?

— Au apărut probleme care nu vă interesează, încep să zic, sorbind din stacană cu aeru' cel mai *businessman* pe care mi-l puteam lua. Dar am un plan bun pentru toți. Să cumpăr un pachet la fel, în seara asta, mâine seară, când îl puteți livra, plătind la fel, inclusiv avansu' dat deja, de care uităm, ca taxă pentru întârziere, și eventual un 5 la sută pe deasupra.

Erau o droaie de informații, trebuiau să proceseze. Până și io eram uluit de vorbele care-mi ieșiseră din gură și trebuia să le repet să le-nțeleg. De unde o să fac rost de atâta bănet în douăș'patru de ore? Dacă ar accepta să-mi mai vândă un pachet, să zicem că-l mărunțeam peste noapte, deși nu cred c-am fi avut timp, și-l vindeam cu preț dublu, tot nu făceam bănuții pe care-i promiteam. Nici nu cred să fi fost atât de proști, încât să ne vadă-n stare să vindem într-o noapte un kilogram de marfă. Și de ce m-ar crede, dacă-i trăsesem pe sfoară prima oară? Nu mă făcusem cu nimic eligibil pentru încredere. Probabil răspunsu' lor exact era să mă duc la origini, sau unde mama mă-sii vreau, numai să nu-ncerc să-i duc cu zăhărelu'. Și să mă invite să merg cu ei undeva unde să mă stoarcă până-mi făceau de petrecanie sau să-mi facă de petrecanie chiar acolo-n casa mea, să n-o mai lungească. Spre surpriza mea l-am auzit pe șef spunând:

— Zece.

Fără să se consulte cu nimeni. Ori avea mandat pentru asta, că mai trăise momentu' și știa cum să acționeze din experiență, ori credea că e-n stare să țină-n mână situația de unu' singur.

— Nu-i cam mult? m-am dat io bățos, uluit că mușcase.

— Ne-ai produs încurcături pe care trebuie să le recuperăm. Accepți sau trecem la măsuri radicale.

M-am făcut că-mi rod buzele, sunt încordat și-ncerc să gândesc pe unde scot cămașa. Nu-s mulți în stare să dea suma aia. În clipe d-astea, ălălalt te privește atent, îți analizează până și respirația, n-ai voie s-o dai în bară, trebuie să fii actor bun. Dacă reușești să mai și transpiri de încordare, de frică, de neputință, ai câștigat. Când am simțit cum îmi alunecă broboane pe frunte, m-am uitat drept în ochii lui și am dat din cap, învins.

— Zece la sută, dar mâine seară. Și plata în cinci zile.

— Mâine seară, a acceptat șefu'. Zece la sută peste tot restu'.

Am dat din cap.

S-au destins. De fapt, ne-am destins toți trei.

Pornisem pe drumu' fără întoarcere. De fapt, pornisem din seara dinainte, da' acuma era clar ca bună-ziua că dacă fac o singură greșeală și nu merg pas cu pas după plan nu mai apuc seara.

— Ziceai ceva de-un whiskey? întrebă cel care mă însoțise în bucătărie.

Șefu' lui îl privi intrigat, da' probabil se gândi că n-avea de ce să urmeze vrun dezastru. Mormăi totuși:

— Unu' singur.

— Unu' singur, șefu'.

— Câte vreți, am plusat io, ridicându-mă din fotoliu.

Bufetul cu sticle și pahare era lipit de peretele dintre fotoliu și canapea și nu mai era nevoie să mă însoțească să nu fac vreo prostie, eram cu totul sub privirile lui. Am turnat porții zdravene în trei pahare, le-am dat pe rând câte unu'. M-am reașezat.

— Mâine seară, am repetat, ridicând paharu' și înmuindu-mi buzele. Mă temeam să nu m-apuce din nou junghiu' din cap.

În clipa în care i-am văzut dând paharele peste cap, am vârât mâna sub perna fotoliului, unde îmi pusesem de

cu seară pistolu', și-am tras două focuri. Întâi în șef, era mai periculos, apoi în cel care mă urmărise în bucătărie, la ăsta era mitraliera Uzi, pe care doar că n-o scosese din hamuri. Abia au schițat surpriza. Zgomotul gloanțelor mi s-a părut înfiorător, o durere cumplită mi-a sfredelit căpățâna și-am scăpat din ailaltă mână paharu' cu whiskey, care s-a risipit pe mochetă. Mai mare păcatu'.

Speram să nu fie prea mulți vecini curioși pe-acasă la ora aceea, să-mi bată în ușă. Aveam povești pregătite pentru fiecare, dar era mai bine să nu-ncep să le spun, aveam să-ndur destule discuții lungi mai târziu, cu poliția.

Deocamdată, planu' decurgea cum mi-l imaginasem în seara dinainte, doar că mai repede decât îmi închipuisem.

M-am ridicat cât de calm am putut, mi-am tras pe mâini mănuși de cauciuc foarte subțiri, mă holbam la ele cât de albe și de străvezii erau, și m-am apropiat de trupurile prăvălite pe canapea. Calde, dar fără viață, parcă se odihneau cu capetele rezemate de speteaza canapelei. I-am căutat pistolu' șefului, era la betelie, i l-am pus în mână și l-am forțat să tragă în colegu' lui. Cu degetele lui, cu amprentele lui. M-am străduit să fie exact în locu-n care îl împușcasem io, sau măcar pe-aproape, sigur am nimerit, la viața mea am luat lecții de tir la greu. Știam că e greu să mai deosebești două găuri de glonte, una peste alta. Măcar o vreme n-avea cine să se prindă. Când se vor prinde, dacă se vor prinde, o să văz atunci. Nu mi s-a mai părut zgomotu' atât de înfiorător, poate mă obișnuisem. Da' tot am stat câteva clipe să aud dacă nu-mi bate careva la ușă, să-ntrebe ce și cum. Apoi mi-am șters propriu' pistol de amprente și i l-am pus în mână matahalei care mă urmărise în bucătărie. I-am așezat mâna cu pistolu-n poală, de parcă îi căzuse pur și simplu.

Mi-am repetat în gând ce aveam să spun că văzusem. De două ori. Să-nvăț bine. Mi se părea că se potrivea perfect. L-am chemat pe Gore care a venit într-o clipă. A căscat ochii uluit.

— Chiar ai făcut-o, șefu', a zis. Zău, ai coaie!

Nu era timp de elogii, nici să cadă-n fund. I-am zis să-nchidă pliscu' și să facă exact ce-i spun. Să ia telefonu' meu în care erau mesajele lui de avertizare și să-l zdrobească de asfalt, undeva departe. Avea cartele

preplătite, da' nu se știe niciodată cu tehnica din zilele astea, dacă nu cumva și preplătitele pot fi urmărite. I-am mai dat o pungă cu mănușile folosite la mânuirea revolverului, să le arunce și p-astea într-un tomberon cât mai departe. Nu le puteam lăsa în casă, poliția avea să răscolească absolut totul și nu voiam să dea peste ele, dacă se nimerea să fie vreunu' care e-nnebunit să dea totu' peste cap și să-nceapă p-ormă să pună întrebări. Și-așa aveau de pus întrebări normale ca la balamuc. Eu să nu mă-ncurc în răspunsuri. Apoi Gore trebuia să dispară și să nu mai dea vrun semn până nu-l căutam io. O să am treabă destulă cu poliția. Când îl căutam, însemna că se liniștiseră lucrurile și-o puteam lua de la capăt. Dacă-l ridicau și pe el, trebuia să nege că l-a știut vreodată pe Lunganu, să spună doar de mine, io eram un fost coleg de școală și era normal să ne mai vedem ca foști colegi de școală, la un pahar și tot restu'. Valea!

A ieșit fără o vorbă.

Mi-am luat celălalt telefon, pe care nu-l foloseam la afacerile cu Gore. Am sunat la 112. Cu voce speriată, bâlbâit. Le spuneam de-o crimă. Mă încurcam în vorbe. De două crime. Vocea de la capătul firului a încercat să mă liniștească. Vor veni cât se poate de repede. Chiar așa a fost.

Doi inși. Au privit, fără să se sperie, erau obișnuiți. M-au întrebat ceva. Mă bâlbâiam și tremuram. Au sunat să mai vină și alții – s-a umplut curând camera: doctori, brancardieri, tipi care fotografiau, tipi care măsurau, tot tacâmu'. Tremuram în continuare, ca orice om normal într-o situație dintr-asta cumplită și au încercat să mă liniștească. Primii doi m-au întrebat unde putem sta de vorbă în liniște, cât se măsoară și fotografiază totu'. I-am dus în cealaltă cameră. Am un apartament de trei camere, una o țin de birou, să mă dau mare, da' uneori e utilă pentru discuții private. Ne-am așezat în jurul mesei.

Ce-a fost? au întrebat.

Stăteam relaxați, la un pahar, am spus. Discutam afaceri, nici nu mai țineam minte ce discutam cu exactitate. Nu-i știam pe oameni, îi vedeam prima oară, veniseră atrași de un anunț prin care căutam parteneri pentru o afacere import-export. Avusesem o firmă de același fel care dăduse faliment, voiam să înființez alta. Eram în branșă, puteam vorbi un ceas despre afaceri de

import-export, nu mă putea nimeni încurca sau fraieri. Anunțu' apăruse cu vreo două zile urmă în ziar și pe net, oamenii se arătaseră interesați și-și programaseră vizita în seara dinainte.

O să verificăm.

Desigur. Am fixat să ne vedem la prânz, la mine, am continuat io. Până aveam să demarez, lucram de-acasă, n-avea rost să-i primesc la sediu' firmei, exista și ăsta, da-i dădusem liber secretarei o lună, până mă repuneam pe picioare.

Discutam despre bani, despre procente. Suma cu care voiau să intre-n afacere era mare, da' nu era-mpărțită egal între ei, nu știu care venea cu mai mult, și nici profitu' nu era egal împărțit și s-au luat la harță nitam-nisam, unu' i-a reproșat ăluilalt că l-a mai tras pe sfoară o dată. Nici nu știu când au scos pistoalele unu' spre ălălalt și-au tras.

— Chiar așa, a spus neîncrezător unu' dintre cei doi polițiști.

Am dat doar din cap.

— Cum se face că aveau ditamai armele la ei? Doar nu pentru afaceri import-export.

Am ridicat din umeri.

— Întrebați-i pe ei.

— Nu mai putem.

— Așa e.

— Nu și-o puteau trage decât aici? Nici măcar nu te cunoșteau.

— Exact.

— Cum intră omu-n bucluc nevinovat…

— Exact.

S-au uitat lung la mine și-au luat-o de la capăt cu întrebările. Când a apărut anunțu'. Când au vorbit cei doi cu mine la telefon. Pe ce telefon. Pe ăsta, le-am arătat io. O să verificăm. Nicio problemă.

Când au sosit.

Am repetat.

Cum arătau. Dacă suspectasem ceva.

Ce să suspectez la niște tipi care vor să intre-ntr-o afacere când io sunt în limbă după tipi cu bani care vor să intre-ntr-o afacere?

Cum stau cu firma?

Le-am spus.

Am probleme cu fiscu'?

Nu, le-am spus.

Am probleme cu poliția?

Nu, le-am spus.

Cum a fost? Mai spune-ne o dată. Sperau să mă încurc. Nu m-am încurcat, le-am dat detalii. I-am rugat doar să mă lase întâi să iau un hap, mă cuprinsese din nou durerea îngrozitoare de cap. O făcusem lată în noaptea dinainte, le-am explicat, alcoolu' se răzbuna acuma și mai era și ce văzusem mai înainte, cu împușcăturile alea. Cei doi polițiști păreau înțelegători.

Le-am mai spus ce gândeam despre ăia care apăruseră în costumele lor de stofă pe vipia de-afară. Cum gândeam că vor fi avut niște afaceri necurate cu alții, că erau cam suspicioși, chiar mă pregăteam să le zic că nu mai sunt atât de sigur să mai intru cu ei în afacere. Și atunci se întâmplase, mă speriasem atâta că am scăpat paharu' cu whiskey pe jos. Păcat de băutură.

D-asta e pata aia de lângă fotoliu? au întrebat.

Ce ochi aveau, de-o văzuseră doar uitându-se o dată prin cameră!

Le-am mai spus că începusem să bănuiesc ceva, dar mă știam fără probleme, n-avem vreo treabă cu armele lor. Habar n-aveam că au atâtea arme, două pistoale și mitraliera aia mică.

De unde știi de mitralieră?

Păi, nu era destul să te uiți la coapsa omului și-o zăreai? Mai ales după ce fusese împușcat.

Au dat din cap. Aveam și eu ochi, nu eram chiar tembel.

N-aveau nicio legătură cu tine?

Ce legătură să aibă?

N-au venit vecinii atrași de împușcături?

Nu, poate nu-s acasă. Pe mine m-a înspăimântat zgomotu'.

O să-i întrebăm.

Vă rog.

Aveți vreo armă în casă?

Niciuna, puteți controla.

O s-o facem.

Simțeam cum se împuținase lumina care pătrundea pe ferestre, se lăsa seara. Ședeam în discuții de ore bune. Obosiserăm cu toții.

Din camera alăturată nu mai auzeam zgomote, sigur ridicaseră trupurile și plecaseră. Probabil mai rămăsese vrun polițist de planton, să-i aștepte pe cei doi care nu se mai săturau de răspunsurile mele.

Un bărbat a ciocănit la ușă, a intrat. Cei doi îl cunoșteau, cert era de-al lor. S-a prezentat, a făcut-o pentru mine, nu pentru cei doi.

— Îl cunoașteți pe Vasile Chioaru? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri, nu-mi spunea nimic numele, poate obosisem, sigur obosisem.

— I se zice și Lunganu.

Mi-a căzut fisa. Uitasem cum îl mai chema pe om. Băiatu' tatii dăduse pe goarnă tot ce știa, ajunseseră și la mine.

— A, Lunganu!, am exclamat.

Abia acum începea tămbălău'. Habar n-aveam dacă Lunganu știa și de matahalele care fuseseră dealeri.

Stelian Țurlea
vă plac blondele?

„Stelian Țurlea începe o efervescentă interacționare cu cititorul. Pariați fiecare pe câte-o variantă… că tot nu veți ghici ghicitoarea.”

Dan C. Mihăilescu

„Cărțile lui Stelian Țurlea transmit o anumită prospețime, pentru că scriitorul nu ezită să treacă dintr-o obsesie literară într-alta, fără redundanțe și reveniri amăgitoare. Poveștile lui sunt cele ale actualității, în care tronează strategic suspansul și misterul.”

Marius Miheț

„Povestiri polițiste? Absurde, le-aș zice. Fiindcă totul pare a fi făcut să contrazică ideea textelor polițiste.”

Jana Balacciu Matei

Primul volum de proză scurtă semnat de Stelian Țurlea cuprinde zece povestiri „aproape polițiste”. Adică texte care, la limită, sunt polițiste, cu o impecabilă demonstrație logică, dar la fel de bine pot fi și absurde, sau parodii. În toate – neînțelegeri, ură, furie, iubiri neîmpărtășite, invidii și lăcomii care, întâmplător sau cu intenție, duc la distrugerea realităților din jur sau chiar la crime.

Stelian Țurlea
vă plac blondele?

„Stelian Țurlea începe o efervescentă interacționare cu cititorul. Pariați fiecare pe câte-o variantă... că tot nu veți ghici ghicitoarea."

Dan C. Mihăilescu

„Cărțile lui Stelian Țurlea transmit o anumită prospețime, pentru că scriitorul nu ezită să treacă dintr-o obsesie literară într-alta, fără redundanțe și reveniri amăgitoare. Poveștile lui sunt cele ale actualității, în care tronează strategic suspansul și misterul."

Marius Miheț

„Povestiri polițiste? Absurde, le-aș zice. Fiindcă totul pare a fi făcut să contrazică ideea textelor polițiste."

Jana Balacciu Matei

Primul volum de proză scurtă semnat de Stelian Țurlea cuprinde zece povestiri „aproape polițiste". Adică texte care, la limită, sunt polițiste, cu o impecabilă demonstrație logică, dar la fel de bine pot fi și absurde, sau parodii. În toate – neînțelegeri, ură, furie, iubiri neîmpărtășite, invidii și lăcomii care, întâmplător sau cu intenție, duc la distrugerea realităților din jur sau chiar la crime.

ISBN 978-606-8959-01-6
9 786068 959016

virtual project

Volum apărut cu sprijinul
Pernod Ricard Romania

CRIME SCENE PRESS

Foto © Gekaskr | Dreamstime

Table of Contents

Spre casă cu Charlie
- 1
- 2
- 3

Furie
Frâna de mână
Colonelul
Flori de măr
Moștenirea
Concertul
Vă plac blondele?
Dracula for ever
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

Strălucirea insuportabilă a zilei

Table of Contents

Spre casă cu Charlie 6
1 6
2 9
3 12
Furie 16
Frâna de mână 21
Colonelul 33
Flori de măr 41
Moștenirea 49
Concertul 56
Vă plac blondele? 64
Dracula for ever 82
1 82
2 86
3 92
4 95
5 97
Strălucirea insuportabilă a zilei 106